

Ji bo Azadiya Netewa Kurd û Serbixwebûna Kurdistanê
Kürdistan'ın Bağımsızlığı ve Kürt Ulusunun Özgürlüğü İçin

WEŞANA
NAWENDÎ YA
PARTÎYA
RÎZGARÎYA
KURDÎSTAN

rîzgari

Bijî Tekosîna Rizgariya Netewî û Cîvakiya Kurdistan
Yaşasın Kürdistan'ın Ulusal ve Toplumsal Kurtuluş Mücadelesi

KÜRDÎSTAN
KURTULUŞ
PARTÎSÎ
MERKEZ
YAYIN ORGANI

ŞERE RÎZGARÎYA NETEWÎ DÎNAMÎKA TEKOSÎNA RÎZGARÎYA CÎWAKÎ YE.

WEŞANE QEDROYE, BE DRAF TE BELAVKÎRÎN/KADRO YAYINI, PARASIZ DAĞITILIR.

rızgari

**PARTIYA RIZGARIYA KURDISTAN
PRK
(rızgari)**

**WEŞANE NAWENDI
MERKEZ YAYIN ORGANI**

**Gulan-Mayıs/1992
Hejmar-Sayı:28**

**Navnîşana Pêwendîyên Navnetewî/
Uluslararası İlişki Adresi:**

**Postlagerkarte Nr:016075 D
4330 Mülheim a.d
RUHR 1/DEUTSCHLAND**

DİVÎ HEJMARÎDA/BU SAYIDA:

- *Başyazı. (sh:7-36)
- *PROVAKASYONÊN KT.YÊ Û NEWROZ EKÎ NÛ.. (sh:37-45)
- *YENÎ BÎR NEWROZ ve TC.'NİN PROVAKASYONLARI. (sh:45-53)
- *Karên Siyasî ku li benda hêzên TRNK'ê û "êrişên buharê" yên KT. an. (sh:55-61)
- *TC'nin "bahar çıkartması" ve KUKM'nin siyasal güçlerini bekleyen görevler. (sh:62-69)
- *ULUSAL KURTULUŞ PROBLEMATİĞİ ÖZGÜRLÜK VE BAĞIMSIZLIKLA ÇÖZÜLÜR. (sh:71-81)
- *KOMAL'a mesaj (sh:81-82)
- *Şerê Rızgarîya Netewî dînamîka Têkoşîna Rızgarîya Ciwakî yê. (sh:83-95)

*ULUSAL KURTULUŞ SAVAŞI TOP-
LUMSAL KURTULUŞ MÜCADELESİ-
NİN DİNAMİĞİDİR. (sh:95-107)

*İ.Beşekçi'nin "yeni" tezlerinin irde-

lenmesi. -V./bitti- (sh:109-170)

*Parti Mesajları. (sh:171-185)

*Kornal İzmir Bürosu'nun açılışı.
(sh:186-187)

•başyazı•

"YENİ DÜNYA DÜZENİ" ve KÜRDİSTAN.

Dünyada bugün, toplumsal gelişmelerin, günöbirlik alt-üst oluşlarla özdeşleştiği bir süreç yaşanmaktadır. Bir yandan, dünün yıkılmaz kaleleri, bu alt-üst oluşlar içinde tarihe gömölürlerken, öte yandan, yerlerini istikrarsızlığa, bunalıma ve iç savaşıara bırakıyorlar.. Parçalanan birçok yapı içinden ortaya çıkan ulusal devletlerin, sıcak savaşıa sürüklenerek tüm iç dinamiklerinin imha edilmesi programları bütün şiddetiyle uygulamaya sokulmuş durumdadır.

Tüm bu gelişmeler karşısında, 70 yıllık "sosyalizmin" insanlığa getirdiği "toplumsal gerilik, diktatörlük, açlık ve sefalet" in sonuçları bütün iletişim araçlarıyla kitlelere gösterilirken; "refahın, demokrasinin, istikrar ve barışın" sembolü olarak sunulan emperyalist-kapitalist sistem ise, oluşturulan ideolojik hegemonya ile ulusal ve toplumsal muhalefet güçlerine adeta empoze etmeye çalışmaktadır.

Sosyalizmin karikatürü yapılar üzerinde uygulanan emperyalist programlar, uluslararası planda kapitalist ve sömürgeci devletlerin -yer yer çatışmaları- na karşın- terbiye edilerek, emperyalist sistemle tam uyumlarının sağlanması ile birlikte "yeni dünya düzeni"nin temel siyaseti olmuştur.

Emperyalistlerin belli bir "uyum" ve "birlik" içinde bu "yeni siyaseti"nin genelde Orta-Doğu ve özelde ise Kürdistan'a yansması ise, bir dizi komplo-yu ve çıkar çatışmalarını da içinde taşımakta ve önemli halkayı oluşturmaktadır. Bundandır ki, emperyalistlerin siyasetleri Orta-Doğu ve Kürdistan'ı; bir yanıyla en sıcak çatışmaların merkezi, bir yanıyla da kendi içindeki çelişme ve bunalımların ortaya çıktığı bir alan haline getirmektedir.

Emperyalist sistemin bunalımı ve kendi aralarındaki çatışmanın boyutları.

I. ve II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'yla pazar ve talan amacıyla milyonlarca insanı katleden emperyalistler; aynı zamanda SSCB'ye karşı geliştirdiği siyasetle de kendi içinde "birlik" ve "uyum" göstermeye büyük özen göstermiştir. Daha önce birbirleriyle olan çatışma ve çelişkileri faşizm gibi

sistemle "uyuşmayan" olguya bağlayarak, kendini aklamaya çalışmıştır. Ancak, SSCB'nin yıkılmasıyla birlikte, başka bir caydırıcı güç te karşısında kalmayınca, yeniden ve daha güçlü biçimde "yeni dünya düzeni"nde **tek belirleyici güç** olmaya başlamıştır. Militarist yapısı ve gücüyle, ekonomik yapısı ve gücü arasındaki çelişkinin bütünleşmesiyle, dünyayı yine savaş alanına çevirmiştir. Sistemin bir ucunda ABD emperyalizmi dünya egemenliğini elinde tutmaya çabalarken, diğer uçlarda ise, İngiltere ve Almanya gibi emperyalistlerin başını çektiği devletlerle, Japon emperyalizminin yoğun ataklarıyla durdurulmaya çalışmaktadır.. Siyasi arenada, tamamen açık bir **hesaplaşma** olarak kamuoyuna yansıtılan bu emperyalistler arası çatışmanın temelinde yatan ekonomik yan, kendini tartışmaya yer bırakmayacak kadar belirgin olarak göstermektedir.

Halen dünya pazarının % 28'ini elinde tutan ve 5.600 milyar dolar milli gelire sahip olan ABD, dünyanın en büyük emperyalist gücü durumundadır. 3.600 milyar dolar milli gelir ve dünya pazarının % 20'sine sahip olan Alman emperyalizmi ile 1.600 milyar dolar milli gelir ve dünya pazarının % 13'ünü elinde tutan Japon emperyalizmi arasında dünya çapında bir pazar rekabeti devam etmektedir. Bu çatışmada ABD militarist gücü, sahip olduğu petrol kaynakları ve doların uluslararası değişim aracı olması gibi nedenlerin getirdiği avantajlara da sahiptir.. Ancak, bu avantajlar yanında, askeri harcamalarının yüksekliliği, Japon ve Alman tüketim sanayisine göre geriliği ve dünyada indirime tabi tutulan silah sanayisinin (tahminen 440 milyar dolar) ağırlığı gibi dezavantajlara da sahiptir.

1990 yılı itibariyle ABD'nin dış ticaret açığı da, diğerlerine göre oldukça fazladır. Almanya'nın dış ticaret fazlası 70 milyar ve Japonya'nın 50 milyar dolarken, ABD'nin -130 milyar dolardır. Buna, bir de 100 milyarlarca dolar sermaye ihraçlarını katmak gerekiyor.

ABD bu "dev" yapısına karşın, kendini Alman ve Japonya'nın tehdidine karşı iç pazarda korumaya çalışmaktadır. Yine de, büyük bunalımlar içindedir. Kovboy ABD'nin "simgesi" haline gelen COLT ve GENERAL MOTOR'un iflasları, ABD'nin içinde bulunduğu bunalımı gösteren önemli örnekler sayılabilir.

1990 yılı itibariyle ABD'nin değişik sektörlerdeki kayıpları da şöyledir:

Ulaşım ve iletişim sektöründe % 96, tekstilde % 79, inşaat malzemeleri sektöründe % 54, metal sanayiinde % 44, motorlu araçlarda ise % 27'dir.. Bir önceki yıllara göre ABD, yukarıdaki oranlarda pazar kaybına uğramıştır. Bu rakamlardan da açıkça görüleceği gibi, ABD ulaşım ve iletişim sanayiinde pazarı Alman ve Japon emperyalistlerine tamamen kaptırmıştır. Bu alanda iç pazar da dahil, denetim Alman ve Japonların eline geçmiş durumdadır. Bu rakamlara % 7 gibi işsizlik de eklenince, ABD "Dev"inin nasıl çırpındığı ve can çektiği daha açık görülebilir.. Diğer yandan Japon iç tüketiminin 1991 yılı itibariyle % 2,1 düşmesi, Japon "gelişmişliği"nin simgesi olan Sony'nin 1991 yılını zararla kapaması; Almanya'daki işsizlik ve enflasyonun son yirmi yılın en üst düzeyinde seyretmesi; İngiltere iç tüketiminin 1/3'ünün banka kredileriyle pompalanması vb.. bunalımın sadece

ABD'yi kapsamadığını, bir bütün olarak dünya emperyalist sisteminin ciddi bir bunalım içinde olduğunu ortaya koymaktadır. Dünya arz ve talep oranının ortalama % 6,5 düzeyinde seyrettiğini de eklersek, yıllık üretimlerinin 1/3'ünü pazarlayamayan uluslararası tekellerin birbirlerini yemekten başka çıkar yolları ve alternatifleri bulunmadığı kendiliğinden anlaşılır..

Diğer emperyalist devletler ise, ekonomik yapıları bu üç "dev" in hangisi ile uyum gösteriyorsa onun yanında yer almakta ve onunla ortak davranmaktadırlar. Örneğin; önemli militarist gücü ve petrol kaynakları olan İngiliz ve Kanada emperyalistleri, ABD'nin yanında yer alıp onunla kamplaşırlarken; petrole bağımlı olan diğer AT emperyalistleri ve Hon-Kong gibileri Alman ve Japonya'nın yanında yer almışlardır. SSCB'nin dağılmasından sonra oluşan yeni cumhuriyetler üzerindeki ekonomik-siyasal ve askeri bağımlılık ilişkilerini hala elinde bulunduran Rusya Federasyonu'nun; "kapitalist restorasyon"la birlikte üzerindeki önemli askeri ve ekonomik yükleri de atarak, nükleer teknoloji-silah potansiyeli bulunan bir güç olarak paylaşım ve rekabetin taraflarından biri olmaya yöneldiği, 3. emperyalist güç olma potansiyelini taşıdığını da vurgulayalım..

Emperyalistler arasındaki ekonomik rekabet, siyasal alana da yansımakta, emperyalist metropollerden uzak bölgelerde sıcak savaşlarla kendini göstermektedir..

ABD, petrole bağımlı AT (bunlar içinde İngiltere hariç tutulmalıdır) ve Japon emperyalizminin zaafalarını bildiğinden; bunu canlı tutarak, petrol

Üretim alanlarını kendi denetimi altında sürekli sıcak savaş alanı haline getirmiştir. Bu, ABD için artık temel bir siyaset olmuştur. Kendisi için büyük bir baraj olan SSCB'nin ortadan kalkması ile askeri gücünü kullanarak petrol alanlarını sıcak savaş alanları haline dönüştürmüştü; bu siyasetiyle Alman ve Japon emperyalistlerinin üzerinde Demoklesin Kılıcı gibi durmaktadır. Dolar küçük bir gerileme gösterdiğinde ya da ABD borsasının günlük krizlerinde bile bu kılıcın kutsal gücünü Alman ve Japon merkez bankalarının üstüne salarak, müdahalede bulunmalarını gerçekleştirmektedir. Ya da ABD'nin iç pazarını korumaya yönelik, Alman ve Japonların gümrük duvarlarını karşı tedbirlerle karşılamak yerine, sermaye ihracıyla kendini rahatlatma tedbirlerini kolayca getirebilmektedir..

Kuşkusuz, ABD'nin petrol alanlarına müdahalesi ve buraları savaş alanı haline çevirmesi yalnızca Almanların ya da Japonların zorlamaları ile sınırlı değil. Bir yanılla sıcak savaş içinde bulunan alanların silah taleplerini arttırarak, petrol gelirlerinin büyük bölümünü ABD silah tekellerine aktarmakta; diğer yandan ise, petrol üreten devletler üzerindeki denetimiyle, biriken petrol gelirlerini dolara yatırım yapmalarını ve tasarruf vb... gibi yöntemlerle ABD'ye çekmektedir..

Bu siyasetiyle ABD, Orta-Doğu petrol üreticisi gerici Arap diktatörlükleri ve hanedanlıklarını koruma ve kollama görevini de üzerine almıştır. Böylece, bölgeyi her bakımdan kontrol altında tutmaktadır.. Bu yönde bölgedeki sömürgeci devletleri kendine ortak seçmiştir. İran Şahlığı'nın düşmesiyle

birlikte en önemli kontrol kalesini kaybeden ABD, TC'ye özel bir önem vermeye ve bölgede özel olarak konumlandırmaya başlamıştır.. İsrail'i, Arap kamuoyundaki tepki nedeniyle her zaman aktif olarak hareket ettiremeyen ABD; özellikle SSCB'nin dağılmasıyla birlikte oluşan Kafkas Cumhuriyetleri'ndeki petrol kaynaklarını da Orta-Doğu petrol kaynaklarıyla birlikte denetleme isteğiyle TC'yi tam koşullandırmıştır.. Kafkas Cumhuriyetleri'nin doğal gaz boru hatları nedeniyle SSCB'ye karşı ABD ve AT'nin nasıl çatışma içine girdikleri hatırlanırsa, konunun önemi daha da artar..

Bu rasyoneller ve koşullandırmalar içinde TC'nin **istikrarına** özel bir önem veren ABD; TC'nin sömürge Kürdistan Sorunu'ndaki temel zaafını çok iyi bilmektedir ve Kürdistan Sorunu'nun TC'nin bir iç sorunu çerçevesinde çözümlenmesini en az TC kadar istemektedir. Bu bağlamda, TC için hayati bir öneme sahip Kürdistan Sorunu'nun çözümü için ortak programlar uygulamaya sokmaktadır..

Orta-Doğu'da ABD'nin tüm komplo ve atraksiyonlarına boyun eğmek zorunda kalan Alman ve Japon emperyalistleri de bir yandan silahlanmaya girerlerken, diğer yandan ekonomik olarak bölge devletlerini etkilemeye çalışmaktadırlar. Ayrıca, yer yer "ayrı" siyasi çıkışlar da yapmaktadırlar. Ancak, gerek Almanların ve gerekse Japonların siyasi "çıkışları" askeri yaptırım güçlerinin olmayışından etkisiz kalmaktadır. Petrol bölgesindeki sıcak savaş ve kargaşalığın kendilerini tehdit edişini ortadan kaldırmak için zorunlu olarak ABD'ye yanaşarak, onlar da "barış" ve "demokrasi" havarisi

kesilmektedirler. Elbetteki, Kürdistan'da gelişecek bağımsızlıkçı bir çözüm Orta-Doğu'yu tümünden alt-üst edeceğinden, emperyalistler hep birlikte bölge sömürgeci devletlerinin programlarıyla tümünden çakışmaktadırlar.. Bu uyum, emperyalistlerin KUKM karşısında kendiliklerinden yer almalarını zorunlu kılmaktadır. Ancak, TC'nin Güney Kürdistan'ı işgal konusunda zaman zaman oluşturmaya çalıştığı gündem karşısında ise, emperyalistler ve özellikle ABD, karşı bir siyaset izlemektedir. Çünkü, TC'nin Güney Kürdistan'ı işgali, bölgedeki statükoyu değiştirecek ve daha büyük bunalımlar yaratacak bir olguyu taşımaktadır. Bu nedenle, ABD, bölge devletlerinden daha çok statükoyu koruyan bir hesap içinde bulunmaktadır.

Özetle; emperyalist güçler arasındaki rekabet, Orta-Doğu'yu bir yandan sıcak savaşın ve bunalımın içine sokarken, öte yandan "barış" ve "istikrar" temelinde seyreden iki ayrı (birlikte ve ayırtilmesi gereken) siyasetin uygulandığını gösteriyor. Ama, her iki siyaset de, Kürdistan'ın sömürge statüsünün korunmasını ortak bir anlayış olarak benimsemektedir.

Emperyalist ve sömürgeci programlar ve TC'nin konumlandırılması.

Bilindiği gibi, TC, Çarlık Rusyası'yla İngiliz Emperyalizmi'nin çıkar çatışması üzerinde tarihsel sürecini durduran Osmanlı hanedanlığının bir devamıydı. Ve, I. Paylaşım Savaşı sonrası ortaya çıkan SSCB'nin barajlanması göreviyle yükümlü sömürgeci bir devlet olarak ve Orta-Doğu petrollerinin denetlenmesi programı çerçevesinde, emperyalizme bağımlı ileri bir karakoldu. Ancak,

bu misyonunu, uluslararası dengelerin değişmesi ve en önemlisi SSCB'nin dağılmasından sonra kaybetmekle karşı karşıya kaldı.. Emperyalizmin, petrol alanlarında çıkar çatışmalarının hızlanmasıyla birlikte yeniden TC'ye biçilen "tarihsel misyon" gündemleşti.. Çünkü, uluslararası çıkar çatışmaları ve oluşan yeni dengeler TC gibi misyonlarla kendilerini donatma alternatifleri içerisine girdiler. Buna bağlı olarak, Kürdistan'daki sömürgeci çıkarlarını işgalci militarist gücüyle elinde tutan TC, uluslararası emperyalist blok içinde rakipsizleşen ABD'nin Orta-Doğu ve Kafkaslardaki petrol ve diğer çıkarlarının denetimini yapabilecek ileri bir karakol olarak yeniden tercih edildi. Uluslararası sıcak savaşı kışkırtma misyonu ile de donatıldı..

TC, uygulayacağı yeni siyasetinde bir bütün olarak emperyalistlerin desteğini almıştır. Kendi açısından Kürdistan'da uygulayacağı sömürgeci programların da hayata geçirilmesi bakımından, son gelişmeler içerisinde ABD emperyalizminin hesaplarına daha fazla bağımlı olarak yerini almıştır. Özellikle, Musul-Kerkük ve Bakû petrollerinin bulunduğu alanı kapsayan bir ekonomik ve siyasal coğrafyayı kuşatma; eğer bu olmazsa, en azından denetleme hesapları içindedir..

TC, açıkladığımız hesaplar içinde, iç kamuoyunda şövenizmi alabildiğine kışkırtmaktadır. Anti-Kürt ve anti-Ermeni siyasetini sürekli canlı tutarak, ileriye yönelik saldırganlıklarının zeminini yaratmakta ve kamuoyunu bu yönde biçimlendirmektedir..

Emperyalizmin içinde bulunduğu ekonomik bunalım, Türk burjuvazisine daha fazla yansımaktadır. Emekçi kitlelerin çekilmeyen yaşam koşullarına karşı tepkilerini Türk burjuvazisi kendi amacına araç ederek, yarattığı şövenizm ile kendisine yönelecek silahı kendisi için bir mevzi haline getirmektedir. Son NEWROZ katliamıyla gündemleşen Alman silah ambargosu, TC'nin bu siyasetini nasıl da ustaca kullanacağını ortaya koydu.. ABD emperyalizminin Orta-Doğu siyasetine bir tepki olan, ancak "sivil Kürt halkına karşı kullanıldığı" gerekçesiyle sunulan Alman silah ambargosu; emperyalistler ve onların çevresinde konumlanan bölge devletlerinin yeni kamplaşmalarının ustaca gizlenmesiydi. Sömürgeci TC, sorunu Alman emperyalizmiyle rekabetin bir sonucu gibi sunarak, şövenizmi alabildiğine pompaladı ve kamuoyunu biçimlendirdi..

Bugün dünyanın en büyük emperyalist tekellerine sahip olan Almanya; ekonomik düzeyde gerek ABD, Kanada, İngiliz vb.. ve gerekse AT emperyalist tekellerinin büyük bölümünü kendi bünyesinde eritmiştir. Durum böyleyken, tüm ekonomik gücü emperyalizme bağımlı montaj sanayi üzerine kurulu olan ve özellikle de Alman emperyalizmine bağımlı TC'nin Alman emperyalizmine rekabet ettiği gibi bir görüntü çok gülünçtür. TC, ekonomik olarak Kürdistan'daki sömürgeci talana bağlıdır, bu yapı üzerinde biçimlenen bir tekstil sanayii de vardır. Bu yapıyla Alman emperyalizmine karşı rekabet ettiği ve Alman emperyalistlerinin TC'den korktuğu safsataları "bilim" adamları ve siyasi "bilimciler" tarafından çarşaf çarşaf makalelere döküldü.. Yıllık mal ihracı 400 milyar dolar olan Almanya ile yıllık milli

hasılası 140 milyar dolar (yıllık mal üretim miktarı ise bunun çok altındadır) olan TC'nin, uluslararası pazarda "rekabetleri" büyük bir safsata ve yalandır. Bu yalan, Türk burjuvazisi'nin iki temsilcisi tarafından verilen demeçlerle "bilim" adamlarının yüzüne bir şamar gibi çarptı.. Bu "acı gerçeği" İTO (İstanbul Ticaret Odası) başkanı;

"Almanya ve Alman mallarına boykot ve ticari ilişkileri kesme" çağrısı yaparak açıklarken;

Türk Tekstil Sanayicileri Başkanı,

"Almanya'ya boykot edilip ticari ilişkilerin kesilmesi Türk sanayisinin 3'te 1'i olan tekstil sanayisinin durması, 1 milyon işçinin işine son verilmesine neden olur", diyerek önemli bir gerçeğe parmak basıyordu.

Bilindiği gibi, Almanya'nın Türkiye ile olan dış ticareti, Alman Dış ticaretinin binde birini oluşturmaktadır. Bu yekûn içinde ise % 40 oranında tekstil ürünleri vardır. Buna karşın "Almanya ile ilişkiyi kesmeyelim, bu işten Türkiye zararlı çıkar" denilmektedir..

Burada bir parantez açarak bir olguyu vurgulamakta yarar vardır.

Almanya'nın TC'ye uygulamak istediği silah ambargosunda Kürtleri gerekçe göstermesi, uluslararası düzeyde Kürt Sorunu'nun tartışılmaya başlanması ve TC'nin Kürdistan'daki katliamlarının gündemleştirilip **teşhir** edilmesi

gibi olumlu yanlar taşıyabilir. Ancak, PKK'nin Almanya da dahil tüm dünya devletlerince terörist olarak kabullenilmesi, KUKM'ne Tahran Konferansından sonra buğüne değin uluslararası düzeyde indirilmiş en büyük darbedir.

Birincisi; Kürt Sorunu'nun TC'nin insani temelde çözmesi gereken bir iç sorunu olduğu bir bütün olarak tescil edilmiş oldu.

İkincisi; Silahlı mücadele PKK'nin şahsında terörizm ile özdeşleştirilerek, uluslararası düzeyde "gayrı meşru" ilan edildi.

Devam edelim.

Türk kamuoyunda düşman ilan edilen Almanya'nın yaklaşımının **AGİK** çerçevesinde ve Kürdistan'da uygulamaya sokulan emperyalist ve sömürgeci programın bir parçası olduğu; Türk burjuvazisinin Kürdistan siyasetiyle **uyum** sağladığı gerçeği ise, **KUKM** içindeki siyasi yapılanmalarca bile görülmemiş ya da görülmek istenmemiştir.

KUKM'ne dayatılan emperyalist ve sömürgeci programların ilk hedeflerinin silahlı mücadeleyi terörizm olarak ilan etmektir. Sorunun sömürgeci devletlerin **iç sorununa** indirgenmesi ve Kürtlerin "insani" ve kültürel haklarıyla birlikte gündemleştirilmesidir. Buna uygun olarak uluslararası tekeller arasındaki çatışmanın bir sonucu olarak Almanya'da "sivil Kürt halkının katledilmesine" karşı çıkmıştır. Ama, "PKK teröristtir" diyerek, silahlı mücadeleyi de "gayrı meşru" ilan etmiştir.. Aynı zamanda "Kürtlerin

kültürel hakları, TC'nin üniter devlet yapısı içinde çözümlenmelidir" de demiştir. Bu anlayışın övünülecek bir yanı olmadığı gibi, bir Özal, İnönü ya da Demirel gibi üst düzey TC. yöneticilerinden farklı bir yaklaşım da değildir..

Elbette ki, Türk burjuvazisi Almanya'nın tavrını çok iyi bilmektedir. Ama, olayı diplomatik bir skandal biçimine bilinçli olarak sokup, uluslararası ilişkilerde **KUKM**'ni terörizmle özdeşleştirerek, meşruiyet zeminini baltalama atağına girişmiştir. Ve PKK'nin şahsında ne yazık ki, **KUKM**'ni **TERÖRİST** ilan ederek, bunu da tescil ettirmiştir.. Tescil edilen **TERÖRİZM** öyle bir düzeye varmıştır ki; PKK'nin bugüne kadar himayesi altında olduğu öne sürülen sömürgeci Suriye devleti bile, "**PKK terörist bir örgüttür ve bu yasa dışı örgüte karşı her türlü tedbir alınacaktır**" diyebilmiştir..

(...)

TC bu son diplomatik atağı ve manevralarıyla Kürdistan'daki katliamlarını uluslararası düzeyde doğal bir hak olarak sunmuş ve artık gündemden de düşürmüştür.. Kuşkusuz, TC'nin bu diplomatik başarısı, emperyalist ve sömürgeci programların bir parçasıdır ve bu gün PKK'nin şahsında silahlı mücadeleyi özdeşleştiren ve **KUKM**'ni terörist ilan eden emperyalistler bu siyasetlerini yeni oluşturmuş değıllerdir.. Bu siyaset, Kürdistan'lı siyasal yapılanmaların ehlileştirilmeleri, legalleştirilmeleri ve Tampon bölgeler

yaratılması, kültürel hakların tanınması vb.. programları ile iç-içedir. Bir programın parçaları olarak **KUKM**'nin maddi zemininin ortadan kaldırılması-
nın ana halkalarını oluşturmaktadır..

Bundandır ki, **TC**, programının diğer halkalarına ağırlığı hızla kaydırmakta-
dır. Güney Kürdistan'daki son gelişmelerle Irak'ın elinden kaçırdığı **TAM-
PON BÖLGELER**'i de kendisi oluşturma hesapları içindedir ve Güney Kür-
distan'da belirli sınır alanlarının işgali için Güney Kürdistan'lı siyasal
güçlerin onayını bile almış durumdadır..

TC, artık sınır boylarındaki katliamlarını ve provakasyonlarını "devlete
karşı terörist saldırılar" olarak lanse ederek yapmanın rahatlığı içindedir.
Ve **TAMPON BÖLGE** oluşturmaya -uzun zamandan beri programında olan-
hızla yönelmiştir. Sürgün ve katliamların doruğa ulaştığı bir süreci başlat-
manın ilk işaretini de kanlı **NEWROZ** olayları ile vermiştir.. Başbakan
Demirel "ezeceğiz" demektedir..

**Kürdistan'lı siyasal yapılanmalar ve egemen ulus sollarının emperyalist ve
sömürgeci programlara karşı mevzilenişleri.**

Kürt Ulusu'na dayatılan emperyalist ve sömürgeci programlar aynı zamanda
Türk, Arap, Fars işçi sınıfı ve emekçi kitlelerinin de köleliklerini pekiştir-
mektedir.. Programın uluslararası boyutu ise, **KUKM**'ni aşan bir mücadele
perspektifini zorunlu kılmaktadır. Bu bağlamda, Kürt Ulusu'nun bağımsızlık
mücadelesi, aynı zamanda Türk, Arap, Fars proletaryalarının kendi burjuva-

zilerine karşı anti-kapitalist ve uluslararası burjuvaziye karşı da anti-emperyalist zeminde mücadeleleriyle bütünleştiği ölçüde Orta-Doğu'da köklü dönüşümleri zorunlu kılmaktadır.

Toplumsal olaylar ertelenemez görevler dayatmaktadır. Ancak, toplumsal güçlerin örgütlülük ve mevzilenişleri ise çok ayrı yerlerde durmakta ve büyük talihsizlikler taşımaktadır. Kürt Ulusu açısından bu talihsizlik yalnızca ittifakçı olacak güçlerin ayrı mevzilenişleri ve örgütsüzlükleri olarak ele alınamaz. Aynı zamanda bu güçlerin emperyalist ve sömürgeci program hedefleri doğrultusunda mevzilendikleri gibi, çağdaş bir ihanetin ve dönemliğin trajedisini de taşımaktadır.

Doğu, Güney ve Güney-Batı Kürdistan'daki siyasi yapılanmaların bağımsızlıkçı bir zeminden yükselmemeleri ve bulundukları parçalardaki egemen "Sol"ların Kürt Sorunu'nu bulundukları devletlerin birer iç sorununa indirgeyen siyasetleri; daha başından bu güçlerin emperyalist ve sömürgeci programlar karşısında mevzilenişlerinin maddi temelini ortadan kaldırmıştır.

Türk "Sol"una egemen sosyal-şövenizm ve Kemalizm'e karşı mücadele ederek yükselen Kuzey Kürdistan'lı bağımsızlıkçı yapılanmaların etkileri ve bugün KUKM'nun geldiği boyut ortadadır. Bütün çabalara karşın Türk "Sol"u, KUKM'ni kendi dar Misak-ı Milli sınırlarının ötesinde görebilme ufkunu zar zor aşabilmiştir. Cılız bir biçimde de olsa, soruna Kürtlerin bir ulus ve Kürdistan'ın bir ülke olduğu temelinde yaklaşımlar gösterebilmiştir. Buna karşın her zaman Kürt hareketlerini kendi yedeğine takma, onu

kendi işçi sınıfıyla birlikte sömürgeci burjuvaziye peşkeş çekme göreviyle kendini sorumlu tutan Türk "Sol"u; büyük kısmı ile "siyasal" anlayışını etkin biçimde korumaktadır. Bu yanlarıyla, kendi bünyeleri içinde taşıdıkları Kürdistan'lıları, **KUKM** mücadele perspektifinden uzaklaştırırlarken; diğer yanıyla da kendi etkiye alanlarına çekebildikleri Kürdistan'lı siyasal yapılanmaları kendi burjuva demokrasilerine uyum sağlayan yapılanmalar düzeyine çekme çabaları içindedirler.. Yeri gelmişken bir ekleme daha yapmak gerekiyor. Türk "Sol"u kavramı 70'li 80'li yıllardaki gibi ağırlıklı bir kavram olmaktan çıkmıştır. Ancak, somut isimlerle bazı gruplar anılabilir. Bugün, Türk "Sol"unun etkinliği son derece sınırlıdır, "demokrasi", "sivil toplum", "insan hakları" vb.. gibi söylemlerle idare etmeye çalışan "sosyal-demokrat" çevreler haline gelmişlerdir. Büyük bir "reddi miras" vardır.Bütünöyle "Sol"un enkazı üzerinde tüneyen "yeni demokrat ve sivil toplumcu" aydın gruplardan söz etmek gerekiyor. Son olarak Kürt Sorunu üzerinde, solu ve demokrasiyi, sömürgeci burjuvaziye güzel bir ambalajla sunan 95 imzalı "Aydınlar Dilekçesi", açıkladığımız konuya en çarpıcı örnektir..

Bir örnek de, legalleşip ehlileşen TB"K"P'nin kendi etkiye alanı içinde olan "Sol Birlik"teki Kürdistan'lı yapılanmaları ehlileştirmesi ve kendi burjuvazisine peşkeş çekmesidir.. Kürt Sorunu'nu bütünöyle **KUKM** düzeyinden Türkiye'deki "demokrasi" ve "parlamento mücadelesi" düzeyine sokmuş olmaktadırlar..

Yine, Türkiye'deki bazı devlet güçlerinin kendine "ittifakçı" seçtiği ve zaman zaman gizli belgelerini kamuoyuna onun aracılığıyla ulaştırdığı Aydınlık kökenli SP ve onun doğal lideri ise, PKK'yi diğer Kürdistan'lı siyasal güçlere karşı saldırı temelinde ehlileştirip, sömürgeci parlamentonun vazgeçilmez parçası haline getirme çabalarını sürdürmektedir. Geçmişteki "3 Dünya Teorisi"ne uyumlu olarak "anti-emperyalist" mücadele teorileriyle resmen siyasal teslimiyet komisyonculuğu görevini dünden daha iyi "başarma" durumundadır.

"Ben enternasyonalistim, onun için de Türk'le-Kürt'ün birliğinden yanayım" diyen **SP'nin** doğal lideri, bir çok sorunu bilmemezlikten geliyor. Çünkü;

"Ezen Ülkelerde işçilerin enternasyonalist eğitiminin ağırlık merkezini, zorunlu olarak ezilen Ülkelerin **ayrılma** ve **bağımsız devlet** olarak mevcut olma hürriyetinin propagandası ve savunması teşkil etmelidir. Bu propagandayı yapmayan ezen ulusun sosyal-demokratını, emperyalist ve şarlatan diye nitelendirmek hakkımız, ödevimizdir. Bu istek mutlak bir istektir, hatta sosyalizm kurulmadan önce böyle bir isteğin gerçekleşmesi ihtimali binde bir olsa bile.."

Bir kez daha vurgulayalım. Emperyalist ve sömürgeci programların **temel hedefi** Kürt Sorunu'nu dört sömürgeci devletin iç sorunu derekesine düşürmek ve bu temelde "çözmek"tir.. **KUKM** ise, mevcut siyasi coğrafyalara sığdırılamıyacak bir perspektif taşımaktadır. Bundandır ki, egemen ulus "Sol"ları için anti-emperyalist bile olmalarının en önemli koşulu (bu elbette

Kürdistan'lı siyasal güçler için de önemli bir koşuldur..); bizzat emperyalistlerin çizdiği ve bugün kendi burjuvalarıyla birlikte korumaya çalıştıkları suni devlet sınırlarının red edilmesidir. Buna karşın, anti-emperyalizm sloganının arkasına sığınarak "Bağımsız Türkiye" şiarıyla Misak-ı Milli sınırlarının korunması şarlatanlığıyla, aslında Kürtlerin ve Kürdistan'ın parçalanmışlığının meşrulaştırılması sağlanmaktadır. Bu, sadece kendi burjuvazisine değil, emperyalist burjuvaziye de siyasal olarak peşkeş çekme anlamındadır.. Bu, öyle bir düzeye vardırılmıştır ki, bir yerde silahlı mücadele "destekleniyor" görüntüsü verilirken, öte yandan **KUKM** temel mücadele alanları tahribata uğratılmaktadır. Örneğin; silahlı mücadelenin en önemli güvencelerinden biri olan diplomatik mevziler kırılmaktadır. **KUKM**'nin BM'de temsil edilmediği bir düzeyde "BM kapılarında çözüm aramak emperyalizme hizmet eder" gibi belirlemelerle; kendi burjuvazilerinin PKK'nin şahsında **KUKM**'ni terörist ilan ettiği bir diplomatik alanda **KUKM**'nin örgütlenmesini kırmaya çalışmaktadırlar.. Yeri gelmişken şunu da belirleyelim; emperyalistlerin elinde bir oyuncak haline gelen FKÖ'nün BM'deki duruşunu anti-emperyalist bir zafer olarak kabul eden ve Stalin'in enternasyonalî lağvederek BM oluşturulmasını uluslararası proletaryanın büyük bir siyasi manevrası olarak gören şarlatanların, kendi burjuvazilerine karşı **KUKM**'nin önemli bir mevzi haline gelmesinden korktukları açıktır. Bu nedenle, Kürtlerin BM gibi uluslararası kuruluşlarda gündemleşmesini hemen "emperyalizmin uşaklığı" olarak "Marksist siyaset adamları" olarak suçlayabilmektedirler..

"..Dünya çapında yeni bir saflaşma yaşanıyor. Amerika, Rusya ve Türkiye aynı cephede. Barzani ve Talabani bu kampın potansiyel güçleri arasında. Karşılarında Almanya, Ukrayna ve İran bulunuyor. PKK ve Saddam da Almanya cephesine denk düşüyor" diyecek kadar küstahlaşmışlardır..

Bir yandan PKK'ye terörist diyen emperyalist Almanya, diğer yandan Kürt Ulusu'nun uzlaşmaz düşmanları İran ve Saddam'ın yanına PKK konuluyor. Biz PKK'yi bu kamp içine koymuyoruz. (PKK kendini koyar mı koymaz mı orasını kendisi bilir) Ama, bizim "Marksist siyasetçilerimiz" in Alman emperyalizmi, sömürgeci İran ve Saddam ile aynı kampta olduklarından kuşumuz yok. Bunu Körfez Savaşı'nda da açıkça gösterdiler. Diğer yandan ABD, Türkiye ile bir kampa yerleştirilerek diğerinden ayrı tutulmaktadır. Böylece, "saldırgan emperyalist ve sömürgeciler" bir yanda, "savunmada bulunan emperyalist ve sömürgeciler" diğer yanda olmak üzere bir kamplaşma yaratarak ve bunlardan birine taraf olma dayatması geçmişten gelen bir dönekliğin en tipik örneğidir. Bu anlayış, "Marksist siyaset" olarak KUKM'ne kölelikten başka birşey getirmez.. "Marksist siyasetçiler" in tüm saflaşmalarına karşın, Kürt Ulusu'nun 3. bir kamp olarak Türk, Arap, Fars işçi sınıfıyla birlikte emperyalist ve sömürgecilere karşı ve onların sosyal-şöven yardakçılarına karşı **bağımsızlık** ve **özgürlük** kampını oluşturmamasından başka alternatifi yoktur.. Ve emperyalizmi emperyalizm yapan sadece emperyalist silahlanma değil, aynı zamanda emperyalist sömürüdür. Bu gün dünya pazarında 2. büyük sömürücü güç olarak Alman emperyalizmini görmek bir zorunluluktur. Hatta pazar kavgasında ABD'yi aşacak bir niteliğe ulaşmıştır.

Emperyalist sömürüye karşı "mücadele eden anti-emperyalist" baylarımızın bunu çok iyi bilmeleri gerekmektedir..

Türk "Sol"unun legalleşip ehlileşen bu yapılanmalarından farklı diğer bir yansıması da , soyut "anti-emperyalizm" ve "Bağımsız Türkiye" perspektifinden soruna yaklaşan Misak-ı Milli'ci illegal Türk "Sol"udur.. Halen kendilerini "Türk ve Kürt" ya da "her çeşit milliyetten Türkiye işçi sınıfının öncüsü" olarak gören bu Kuveyt-ı Milliye ruhlu sosyal-şövenler; Kürtleri 4 ayrı ulus gösterme gibi bir şarlatanlık yapmaktadırlar. Bununla, Misak-ı Milli'nin korunması çabaları içinde oldukları her yanılarıyla görünmektedir. Ehlileşen yapıları çok gerilerde bırakmış olan bu "illegal sol"un, emperyalist ve sömürgeci programların bu yapılarıyla suç ortağı olacaklarını söylemeye bile gerek yok..

Türk "Sol"unun bir bütün olarak bu nitelikleriyle Kürdistan'daki siyasal yapılanmaları biçimlendirmeleri ise, çok daha vahimdir..

Kürdistan'lı siyasal yapılanmalar.

Bir yandan kitlesel başkaldırıları, diğer yandan ise ideolojik-siyasal ağır bir irtica dönemi gibi iki zıtlığı birlikte yaşayan Kürdistan'lı siyasal yapılanmalar, hızla mevzilenme süreci içine girmeye başladılar.

Uygulamaya sokulan emperyalist ve sömürgeci programların uluslararası

niteliği, **KUKM**'nin bölgesel dönüşümleri zorunlu kılan niteliğiyle çakışınca; Kürdistan'ın parçalarındaki siyasal yapılanmaların birbirlerini olumlu ya da olumsuz etkilemeleri süreci de, fiili müdahaleler düzeyine sıçramış durumdadır.

Doğu ve Güney-Batı Kürdistan'da örgütlü siyasal güçlerin program hedeflerinin sömürgeci devlet siyasal sınırlarını aşamaması, bunları **KUKM** perspektifinden gittikçe uzaklaştırmıştır. Ve **KUKM**'ne biçilen "yeni düzen" içinde emperyalistlerin sömürgeci İran ve Suriye'yi "ikna" etmeleriyle, programın bir parçası olma sürecine girmeleri talihsizliğini taşımaktadırlar..

Gerek silahlı mücadele geleneği ve gerekse diğer parçalardaki örgütlülüğüyle 1974'lere kadar Kürt hareketine ülke bütününde moral ve direnme ruhu aşılayan Güney Kürdistan Hareketi, program hedefleri itibariyle bu niteliğini yadsıyan bir yere gelmiştir. 1974'lerden sonra, diğer parçalardaki siyasal yapılanmalara da siyasal müdahaleler yapmayı kendine yöntem edinmiş olan Güney Kürdistan Hareketleri; parça düzeyinde bile çözümcü olmayan program hedeflerini diğer parçalardaki siyasal yapılanmalara empoze ederek, **KUKM**'ni **bağımsızlıkçı** perspektifi karşısında yer yer **gerici** bir nitelik göstermişlerdir.

İran-İrak Savaşı'nın bitmesinden hemen sonra, Irak'ın kimyasal silahlarla saldırısı karşısında kurtarılmış alanların büyük bölümünü kaybeden Güney Kürdistan Hareketi; çözümü yalnızca uluslararası diplomaside aramaya başladı. Elinde yıllardır bulundurduğu silahlı mücadele gibi bir aracı pazarlık aracı olmaktan çıkardı ve etkisizleştirdi. Bu nedenle de büyük bir panik

İçine düşerek, en küçük bir diplomasi ilişkisi karşısında büyük ödüller vermeye başladı. Bu ödüllü diplomatik alandaki koşuşturma içinde, Güney Kürdistan Hareketi'ne Körfez Savaşı'yla birlikte tarihsel büyük bir fırsat doğdu.. Emperyalist ve sömürgeci savaşta, ulusal bağımsızlık yönünde bir iç savaş başlatarak, 3. bir taraf olma fırsatını, emperyalist ve sömürgecilerin taahhütlerine tercih etti.. Sonuçta, "zafer" ve yenilgiyi iç-içe yaşamak zorunda kaldı.. Bu "zafer" ve yenilgiyle Güney Kürdistan'daki tüm toplumsal kesimler silahlı mücadelenin ve örgütlenmenin "sonuçsuzluğu" yolunda i k n a olmaya başladılar l.. Böylece, Kürdistan'a emperyalist ve sömürgecilerin müdahaleleri gündemleşti.

Kürt Sorunu'nun tek çözücüsü -muhtevada ise tek çözümsüzcüsü- emperyalist ve sömürgeciler olarak saptandı ve bunlara sığınıldı.. Bu, Güney Kürdistan'lı kitlelerle de sınırlı kalmadı; siyasal yapılanmaların temel siyasal işlerliği halini aldı. Öylesi bir düzeye gelindi ki, Güney Kürdistan'daki "seçim" için bile, tüm parti liderleri dış gezilere çıkarak, kitlelere emperyalist ve sömürgecilerin kendilerini ne kadar destekledikleri görüntüsünü vermeyi temel seçim çalışması ve siyaseti olarak sundular.. Saddam'a karşı emperyalist kurumlarla ayakta durmanın "gururunu", övüne övüne savundular.. Bu emperyalist ilişkiler o kadar etkili oldu ki, her emperyalist ve sömürgeci müdahale demeçlerle desteklendi ve saldırılar "demokratik" olarak sunuldu.

Şunu da belirtelim ki, emperyalist ve sömürgeciler de Güney Kürdistan Hareketleri'nin son tavırları karşısında tek tek parti liderlerini vaftiz etmede ihmal göstermediler. Örneğin; TC. Güney Kürdistan'daki **YNK** ve **KDP**'nin siyasi parti liderlerinin ziyaretlerini en üst düzeyde karşılamakla kalmadı (!); bu diplomatik ziyaret kervanına katılan diğer parti liderlerini bile başbakan ve hatta Cumhurbaşkanı düzeyinde kabul ederek, onları sevme-yi (!) bir gelenek haline getirdiler..

Güney Kürdistan ve buradaki siyasi hareketler, emperyalizmin uluslararası düzeyde korumaya aldığı ender bölge ve hareketlerden biri haline geldi.. Şurası da bir gerçektir ki, Güney Kürdistan'daki siyasi çözüm de emperyalist ve sömürgeci programları aşamayacaktır.. Ayrıca, Güney Kürdistan'lı Hareketlerin TC. ile olan ilişkilerinde, Kuzey Kürdistan'lı Hareketleri kendileri için önerilen siyasal "çözüm" ve programlara çekme görevini de yüklenmiş oldukları gözlemlenmektedir.. Bu yapılarıyla, Doğu ve Güney-Batı Kürdistan hareketlerinin mevcut programlara uyum sağlayan yanlarından daha da tehlikeli bir düzeyle karşı karşıya olan Güney Kürdistan Hareketi-nin; geçmişte kendi içinde yaşadığı iç çatışmaları, bağımsızlıkçı tüm güçlere 4 parçada çatışma düzeyine sıcratacak bir niteliğe hızla kaydığını da belirtmek gerekiyor..

(...)

DDKO'lar içinde farklı yapılanmalardan günümüze yansıyan değişik program hedeflerine sahip Kuzey Kürdistan'lı siyasi yapılanmalar ise, sürecin getirdiği yeni mevzilenmelerle birbirlerinden kesin hatlarla kopacak bir ayrışım noktasına hızla gitmektedirler. Daha dün kadar, TC'nin inkar siyasetiyle netleşmemiş olan bu ayrılık, TC'nin "Kürt Realitesi"ni kabul etmesiyle; emperyalist ve sömürgecilerin meşru kabul ettikleri düzeyle, KUKM'nin meşru düzeyi arasında birbirine karşı mücadele hedefleri haline gelen ayrışımına neden olacaktır..

Uluslararası düzeyde sosyalizmdeki bunalım ise, Kürdistan'a seksiyon örgütlenmeleri biçimindeki yansıdığından, buna bağlı olarak sosyalist siyasal mücadele perspektifinde ayrılıklarında hemen hemen gündemden düştüğü gözlemlenmektedir. Kuzey Kürdistan'daki saflaşma, KUKM'nin bağımsızlıkçı çizgisiyle, emperyalist ve sömürgeci programlara yatmış olan ehlileşmiş "çağdaş" işbirlikçi düzeydeki çizgisi arasındaki bir saflaşmayı getirecektir..

Kürdistan'daki sınıfların gelişmemezlik düzeyleri, küçük burjuvazi'nin (özellikle köylülüğün) istikrarsızlığı ve hemen sonuca gitme arzusu Kürdistan'daki bağımsızlıkçı güçlerin uzun vadeli, ilkeli ve kararlı bir mücadele zemininde yürümelerini tehdit etmektedir. Buna karşın bu olgu, ehlileşen reformist yapılanmaların kitlesel taban bulma şanslarını da artırmaktadır. Silahlı mücadelenin yaygınlaşmasıyla geri çekilen ve değişik biçimlere giren reformist yapılanmalar; bir yandan Güney Kürdistan'lı Hareketlerin yoğun desteğini alırlarken, diğer yandan ehlileşmiş Türk "Solu"nun desteğini de almış

durumdalar. Bu desteklerin yanı sıra, emperyalist metropollerin ve sömürgeci TC'nin "legalleşme" ,"demokratikleşme" ve silahlı mücadeleyi "teröristleştirme" programlarının da önemli oyuncularından biri durumuna gelerek, özellikle bağımsızlıkçı çizgiye karşı bir dizi avantajlara da sahiptirler.

"İhtilal, sağ oportünizmin intiharıdır. O, ancak silahlı mücadelenin maddi bir güç haline geldiği alanda, ateşle çevrilmiş bir akrep gibi zehrini içine akıtarak ihtihar eder.. Ve zaten, sağ oportünizmin düşünsel ve eylemsel faaliyeti, toplumsal muhalefetin devrimci şiddetle bütünleşmesini engellemektir. Bir başka ifadeyle, O, devrimci dinamizmin muhtevasını kemirir, isyan direncini kırar.. Bundandır ki, sağ oportünizm, genellikle reformcudur. Biliyoruz ki, reformizmin özü, bir kötülüğü ortadan kaldırmakta değil, onu yumuşatmakta yeter."

Bu niteliğine uygun olarak, daha şimdiden uluslararası düzeyde TC ve emperyalistlerin PKK'nin şahsında silahlı mücadeleyi terörist ilan etme kampanyasına tam destek veren ehlileşme içindeki reformist liderler, bununla yetinmeyerek; TC'yi silahlı mücadeleye zemin hazırlayan siyasetler uyguladığı için eleştirmektedirler..

Zaten, reformistlerin program hedefleri olan, Kürdistan'daki sömürgeciliği yumuşatma ile emperyalist ve sömürgecilerin "Kürtlere kültürel haklarının tanınması" önerileri çakiştiğundan, zorunlu olarak bundan öte bir yaklaşımda bulunmaları da maddeten mümkün değildir.

Öte yandan, silahlı mücadele içinde olan ve program hedefi olarak bağımsızlığı gündemleştiren; ama, ilişkileri ve pratik yaklaşımlarıyla program hedefin bağımsızlık anlayışını yadsıyan bir nitelik sergileyen PKK ise, süreç içinde netleşme ve açık tavır koymak zorundadır. Kuzey Kürdistan'daki **bağımsızlıkçı** çizgi ve silahlı mücadelenin korunması, PKK'nin açık tavrına önemli ölçüde bağlıdır..

Kanlı NEWROZ sonrası TC'nin başlattığı diplomatik ve askeri atak; uluslararası düzeyde Suriye tarafından bile terörist ilan edilen PKK ve onun şahsında tüm silahlı mücadele yanlısı güçlerin ve bağımsızlıkçı çizginin zedelenmesine tekabül eden önemli diplomatik başarı sayılmalıdır. TC'nin ikinci atraksiyonu ise, PKK'nin üzerinde örgütlendiği köylülük ve kent küçük burjuvazisi, öğrenci gençlik gibi istikrarsız toplumsal kesitlerin nezdinde PKK'yı terörist ilan ederek, "demokratikleşme" ve "insani haklar"a kavuşmanın önünde PKK'yı -elbette silahlı mücadeleyi de- bir tehdit olarak göstermektir.. Bu kesimlerin ikna edilmeleri yanında, tampon bölge oluşturulması, sürgünler vb.. ile de ehlileşen yapıların siyaset sahnesine aktif olarak sokulmaları -bütün devlet güçleri, yazarlar ve demokratlar tarafından çağrı yapılarak- ile süreç tamamlanacak.. Bu süreç, PKK ile birlikte tüm bağımsızlıkçı güçler için büyük bir rizikodur..

Bu sürecin başlangıcı bir yandan umut vaad ettiği toplumsal kesimlerin kısa vadede çözüm bekleyen istikrarsız nitelikleri, diğer yandan Suriye'den atılma ve uluslararası düzeyde terörist ilan edilmenin getirdiği olumsuz

koşullar altında TC'nin yoğun askeri saldırılarıyla da karşı karşıya kalan PKK, mutlaka KUKM'ne bakışını netleştirmelidir. Bu konuda gecikmenin ve suskun kalmanın büyük zararlar getireceği ortadadır..

Silahlı mücadeleyi Türk demokrasisi içinde yer alabilmenin bir aracı olarak gören PKK'nin, uluslararası düzeyde son diplomatik başarısından sonra TC'yi sıkıştırma şansı (!) zayıflamıştır.. İkincisi, dayatılan emperyalist ve sömürgeci programın temelinde silahlı mücadelenin kesinkes yenilgiye uğratılması temel alındığından, PKK'nin ehlileşme şansı da bulunmamaktadır.. Legal alandaki örgütlenmesine teşvik ise, legalizm ile silahlı mücadeleyi karşı karşıya getirme provakasyonunun hesapları içindedir.

Suriye'nin son tavrıyla birlikte, Suriye ile PKK'nin ilişkilerinin bir ölçüde kesilmesinin getireceği zorlukların yanı sıra , PKK'nin Suriye'den kaynaklanan bir dizi olumsuzluklarının aşılabilmesi gibi bir olumluluk da taşımaktadır.. Eğer, PKK bu bağımlılığı aşabilirse, -Ki çok zor görünmektedir- bir takım provakasyonların teşhiri mümkün olabilecektir, TC'nin genel KUKM'ye karşı oyunları da geri tepebilecektir.. Bu bağlamda, legalleşme süreci içinde, ehlileşen ve devletin reform programını kabul eden kesimlerin bu gelişmeler içinde pek fazla etkileyici rolleri olmayabilir.. Ayrıca, şunu da eklemek gerekir ki, devletin gelişen hareket karşısında Kürt realitesini zorunlu kabulü ve ona uygun reform programı reddedilecek bir şey de değildir. Bütün zarar ve sonuçları ile mücadelenin genel kapsamı içinde ve yukarıda değinildiği gibi sakıncaları da hesap edilerek ele alınması gereken bir konumdur..

Bu kompleks yapı içinde, **bağımsızlıkçı** çizgiyi yükseltip, buna uygun ilişkiler geliştirmeden, zor yol alınabilecektir.. PKK'nin bu anlayışı dışlayan yaklaşımlarada ısrar etmesi, genel müadeleyi tökezleteceği gibi, kendi kendine de bir intihar olacaktır..

Bundandır ki, **bağımsızlıkçı** güçlerle ortak düzeyler yaratma ve güven verme; ilkeler üzerinde ısrarlı bir siyaset izleme hem PKK açısından ve hem de diğer silahlı mücadele yanlısı **bağımsızlıkçı** güçler bakımından var olma ve yok olma mücadelesi olarak kendini dayatmıştır..

Kuşkusuz, PKK'nin böylesi bir yaklaşıma gelmemesi, **bağımsızlık** zeminine büyük bir darbe vuracaktır.. Ama, buna karşın, **bağımsızlıkçı** güçlerin emperyalist ve sömürgecileri programlarıyla yenilgiye uğratma şansları da her zaman vardır. Yeter ki, **bağımsızlık** çizgisinde ilkeli, kararlı ve uzun vadeli mücadele perspektifinde akıllı siyasetler üretebilsin ve direnebilsin..

Dayatan Görevler.

Silahlı mücadelenin emperyalist metropollerce terörist ilan edilmesi karşısında; yurt dışındaki tüm **bağımsızlıkçı** güçlerin ortak bir zeminde **KUKM** ve silahlı mücadeleyi savunmaları gerekir. Bu bağlamda; **özgürlük** ve **bağımsızlığının** Kürt Ulusu'nun meşru ve vazgeçilmez hakkı olduğu temelinde, demokratik kuruluşları harekete geçirme ve diplomatik taarruz başlatmaları gerekir..

Kürdistan'ın parçaları arasında yaratılan çelişkiler konusunda çok hassas olunmalı, sömürgecilerin yaratmaya çalıştıkları çatışmalara düşmemeye, bu perspektifte seyreden siyasi yapılanmalara karşı Ülke bütününde ideolojik **teşhiri** yükselterek, diğer parçalardaki **bağımsızlıkçı** hareketleri destekleyerek, güçlendirmek; birliktelikler içine sokarak, parçalar arasındaki kan dolaşımını hızlandırmak kendini dayatmış bulunmaktadır.

TC'nin legalleşme ve ehlileşme programı karşısında uyanık durmak, bu düzeyde devletin **reform** önerilerini reddetmemek, ve fakat ideolojik **teşhiri** de hem devlete ve hem de bu yöndeki yapılanmalara karşı sürdürmek; boyutlandırmak ve legal alanları **KUKM**'nin hedefleri içinde bir **mevzi** haline getirmek; bu süreçte **bağımsızlıkçı** güçlerin birliktenliğinin sağlanmasını yaratmak gerekiyor.

TC'nin yoğun askeri saldırılarına karşı halkı koruma görevi hiç bir düzeyde ertelenmeksizin, askeri alanda provakasyonların boşa çıkarılması; kent ve metropollerde **caydırıcı** eylemlerin sistemleştirilmesi ve alanın Kürdistan'dan buralara kaydırılması; gerekirse kırsal alandaki eylemlerden belirli zaman ve düzeylerde geri adım atılması; kısa vadeli askeri eylemliliklerle Türk ordusunun yıpratılması temel alınmalı ve tüm şiddetiyle programlaştırılmalıdır.

Emperyalist ve sömürgecilerin ideolojik taarruzlarına karşı yoğun ideolojik bir taarruzla karşılık verilmeli; ilkelerde ısrardan hiç bir düzeyde ödün verilmemeli; kitleleri uzun ve çetin bir mücadeleye hazırlama görevi hiç bir düzeyde aksatılmamalıdır.

Dayatan bu ve benzeri görevler, ORTAK BİR TAARRUZ CEPHESİ'ne ön adım olacaktır. Bağımsızlıkçı güçlerin güç ve eylem birlikteliklerinin yerine getirilmemesi sonucu, KUKM'nin ağır bir yenilgi ile karşı karşıya kalacağı bilinmelidir. Tersî ise, emperyalist ve sömürgecilerin yenilgisi olacaktır..

PROVAKASYONEN KT.YE Û NEWROZ EKI NÛ.

Li Kurdistanê Newroz, daver a serhildana li diji zilm û mejokîyê yê. Ji vir nezikê 4000 sal berê, girse an diji Dehaq'ê ku li welatê wan dîktatorî damezirandi bû bi serhildanê gehîştin azadîyê. Û çaralîyê welat bi vîxistina agiran, hilweşana despotîyê pîroz kirin.. Ji wê rojê virda, 21'ê Adar an, bûne mîzgîn rojên jiyana bê zorî û bê mejokdarî yê. Netewa ku 4000 sal berê bi perçekirina zincîrên esaretê gehîştin azadîyê. Di van rojên ku dinê di amadeya ketine sed sala 21. emîn de dîsa di bin nîre kolonîyek ku kêm dît de, ji bo serxwebûn û azadîya xwe têkoşînê didomîn e.

Iro rûmeta dîrokîya NEWROZ ê; Welatê me Kurdistan iron li Rojhilata-Nawîn, ku notirwanî ya wê ordîya, telalîya wê ku bezîrganê siyasê dîkin; bi rewşekî kîlîtkirî û kolonîyek navmetewî de li ser mîlê azadî û serxwebûnê rûniştî ye. Agirên NEWROZ'ê ku duh ji bo mîzgînîyên azadîyê dihatin vîxistin, iroj zivirîye agirên serhildana azadî û serxwebûn e. Lê li pêşîya me, bêhişekî di qesra xwe da bi marê xwe ra dilîze tune êdî. Ji wî êdî stemkartir û wî êdî xwurttir, bi çekên teknolojîya modern hatine berkeşkirin, zêdekirina hovîtîyê wek ku qetên wê nehatîye dîtin û sistemek emperyalîst-kolonyalîst ku ji bona domandîna serdestîyên xwe bi destê dîktatorîyên birjuwa yên kevneperest li çarhawêrê dinê kar dîmeşîne heye. Netewa Kurd li diji vî sistemê di nav têkoşînek bê eman daye.

Dinê di nav pêvajoka veguhêrînek bilez daye.. Di navbera YS.(Yekîtîya Sovyet) û YDA. (Yekîtîya Dewletên Amerîka)'da bi destpêka "detant" û geşbûnên ku bûn sebeba belavbûna YS.'ê. Û ketina rêya pêvajoka "aşîr" û "bêdengî" ya dinê; ji alîyên tekelên çapên emperyalîstan ku tên berfirehkirin, ji firojya ketîye rewşek tekzîp bûyî e.

Bi lez kapîtalîzebûna YS.'e û piştî ku ciyê xwe mezîncûk, ji komarên serbixwere hîşt; Rusya Navendî di navbera celebên komikên netewanda parastina hawîyan û ji bo domandîna serdestîyê û li ser komarên dinan nakokên ku bi zanetî xwedî dikir û bi lez dijîninî ji şkere bûn. Û li hinek deran daxwazên wan netewan li

dij hev kar dikirin, bi eşkeretî zivirîn bihevçûnan.. Ev rewş ji bo Yugoslavya jî lê ye.. Piştî belavbûna Federasyona Yugoslavyê ku cîhê xwe jî komarên serxwebûna xwe bang kirin re hişt, van dewletên diha jî dest bi xerîqandina hev kirin.

Bi ketina pêvajoka kapîtalîzebûna van komaran re; zêdebûna şertên bîkariya bilez, enflasyon, feqîrî ûwê.. Û bilindbûna pêlên şoreşgerên nû, emperyalîstan hesab kiribûn. Emperyalîstan bi vê dixwazî ku: Van dewletan bikevî nav nakokî û bihevçûne û biweztin. Ev jî bo pêşîgandina siyasî û aboriya van dewletan ku têkevin navendîyek kînga bixwazî bi rehetî şiklê bidînê ye. Di demên dirêj de di nav şertê xwe da jî bo bikar anîna hawîyekî, di dema kurtî da demdemî kê jî bo qezence xwe rewa dibînin. Û car-caran jî jî bo çêkirina vê demdemîyê û geşbûna wê bi xwe teşwîk dikin.

Ev geşbûnên diha bi "detant" ra, jî bo van tekelên çekan ku ketibûn nav sekinayî yê jî, dimenek madvekirî çêdike. Zêdebûna gerilîna şerê sar û firehbûna warên şer, jî bo berkêşana tekelên çekan û rê ya zerengîya firotanên bi lez zêdekir. Serfiraziya çekên nû û qîweta wa ya rûxiyê, sererast di aqaranda bi rûxiya girse'an tê pîvan; bedela pesna çekan jî, bi xwîna netewên mazlûm û çîna kedkar tê pargedan.. Ev tekelên ku hebûna xwe deyndarê şere, heta ku kapîtalîzm hebe wê daxwaziya xwe ên gerilîm û şer, bi domînîn.

Di pevajoka îro de dinê dibe şahidê parvekirinek emperyalîst ya nû. Bi hilweşana YS. û xuyabûna qadên sifirê yên nû re, dijwarbûna nakokên navbera emperyalîst û kolonyalîst a hate der. Û jî Rojhilata-Navîn heta kafesya ye, jî Rojhilat û Awrupa-Navîn ta Amerîqa Latîni, di nav demek bê îstikrar de, piçûk-mezin de navbera bihevçûnan de bîngehek şemet tê çêbûn. Û di vê bîngehê de peymanên ku tên veguhestin di navbera hawîyên ku nû çêdibin de, berbi kar parvekirinekî nû ve tê çûyîn..

Di nav vî kar parvekirinê da dewletên emperyalîst û kolonyalîst pêwîstiya xweza kapîtalîzmê cêhda firehkirina qadên xwe yên bi tîn û hikim reqabet û nakokan bêtir tûj dik e.

Di nav pêvajoka parvekirina hayên nû qadên mazata dinê da, Almanya û Japonya, di celebên qada dinê da giranîya xwe ya aborî zêde dikin. YDA. jî ji bona dest xistina Imperatoriya dinê û li hemû qada hebûna hezbûna xwe ya yekemîn biparêze; bi serdestiya xwe a ferzenîya leşkerî ku geş dik e, dixwaze giranîya xwe ya aborî pirtir bik e.

Di nav van avahîyan de dewletên ku di navendîya sistêmê de dişekînin û li gora nêzîkbûna van navendîya, ew dewletên ku hinek rolên nû hildigirin; jî bona parvekirina pêvajoka nû bi giranîya xweyî aborî û siyasî di hindirê van bendekan de û gora cihên xwe û pêwîstiya stratejîyên xwe bi şiklên cûre cûr vaziyet digrin.

Rêça ku ji Rojhilata Navîn bi ser Kafqesya'yê va dirêj dibe, li pêşiya van dewletan ku dixwazin ji xwere cî-hekî bi hêz bigrin, komara Tirkîyê a kolonyalist tê. KT. li dij van navçan siyasetekî Tûranî û firehbûnê de jo. Û piştî belavbûna YS. ji bo hazîrîya pêşengîya programên ku ji bo komarên navçeyên Asya û Kafqesya yê dike. Di nav van komaran de ji bo restorasyonên kapitalîst, rolên lebatî (aktîf) girtîye ser xwe. Û xwe, mîna madekî aborî û siyasî pêşkêş dik e. Bi vê armancê hin ji hêla zanyarî û çandîva û hin jî ji hêla aborî û siyasî va di vê merhalêda bi pir awayî xuya dike ku ketîya nav lebatîya.

KT. ji hêlekê bi hevçûnên Armenî û Azerîya bikartîna, ji bona di platforma navnetewî de ku rojîna diplomasiya tîr dimeşîne; ji hêlekê va jî di nava girsean de bi hemû pergalên çapî (radyo, tv, rojname ûwd..) dixwaze bi dijminatîya Armenîya raya gel diyar bik e.

Bi Serxwebûna Komara Armenîstanê ra, neheqîyan ku di dîrokê da dîbûn bînin naverokê û ji bo netewa Kurd ku di rojhilata Navînda dij dewletên kolonyalist a di nav şerekî dijvar daye di vî şerî da KT. di xema komara Armenîstanê ku ji têkoşîna netewa Kurd ra bibe hêzek dost û hogir daye; buyerên Karabağê bi hostayî bikar tîn e û quretîya şerê dik e. Di nav kamuoya hindir û a navnetewîda û ji bona firehkirina qada lebatê û di armanca bi destxistîna pir karen bi hevra ye. Li dij geşbûna têkoşîna netewa Kurd ku di bingehek meşrû de li dij kolonyalîzme bilind dibe; çepelkarîya Tirk vedîkole

û bi demogofîya "Welat-Gel-Sakarya" dixwazin ku vî şerî vegherîne şerê KURD û TIRKAN. Di vê leбата stratejîk da armanca burîwa kolonyalist a Tirk dixwaze, hêzên dewletê bîne rewşek kizirîyê û netewa Kurd-Tirk bihev bide xenîqandin..

A yekan. Ji ber sebebên kirkirina Armenîyan, KT. di platforma navnetewî da ketîye tengasiyek asê û her dem di parastînek dûmî deye; ji ber vê sebebê bi şerê Azerî û Armenîyan bi derewa, kuştîna Azerîya dineplixîne û vîya ji xwe re dike fîrset ji bo êrîşên diplomasi.

Aduduyan. Şerê Azerî û Armenîya, qitûta Armenîya li dij Tirka xiste plana duyemîn û KT. ji serêrastîya armancê derdix e.. Ji ber van sebeban, KT. van bihevçûnan geş dike, û siyaseta hevrazbûna vekêşîyê didomîn e.

Asisiyan. KT. dikeve rolê parêzgar û vî şerî jibona xeyalên Tûranî ku bi raperîna û li ser van komaran têsîrên xwe pir bik e, bi vê armancê dide xebitandin.

A çaran. Di platforma navnetewî de KT. problemên Karabağê derdixe pêşîyê û ji bona ku têkoşîna netewa Kurd ji rojevê bixîne dide xebitandin.

A pêncan. KT. bi etraqsiyonên diplomatîk bala li ser şerê Armenî-Azerîya va dikişîne û terora dewletê ku li ser Kurdan çikas diçe awqas pirtir dik e û vîya jî bal û pêwendîyên raya gelên navnetewa dixwaze dîr bixe.

A şeşan. KT. ihtimal destbiretiya ku di navbere TRNK û Armanîstanê de geşbibe, dixwaze bişkine. Bajarkirina Îxdir û Ardahanê (ku van qeza cîranê Armanîstanê ne) û xurtîr kirina hêzên xwe ên leşkerî li vanderan, bi alîkî ve bona vê armancêye.

A heftan. KT. vî dike sebeb û dijminantîya Ermenîya ya xweyî dîrokî bi motofêt xweyî Turanî-Nîjadperestî dixe bitîrîn e. Li ser koma kedkarên Tirkî çepelkarîya xwe geş dike û balê ji problemên hûndîr, dide problemên derva. Di nav rayêgelên Tirkî de ji bo kûştina sê sed kedkarên Tirkî ku di hêtûnê komirê da beypeyî ku nedan nîşan, dide xûya ku, KT. siyaseta xwede serketî ye..

Di navbere vê tabloya cîhanê da rengê welatê me çi ye ?

TRNK îro di pêvajokên zor û asteng de derbas dibe. Xwînmij neçar bûn e, li Kurdistanê gel vê qasê kirinên xwînfî jî dîsa nikarin têkoşîna azadî û serxwebûnê bixenî-qî in. Bi siyaseta xweyî ruxîn, siyaseta nû jî çêdikin û bernamêcên nû pêk tînin.

Ev bernamêcan di nav xwe de navkokê xwanî dike, lê di bayberê de, yekparetîyê didin xwuya û ji problemên Kurd ra ev hemû bernamêc "helkirin" ên ku pêk tînin, koletîyek di bin şiklê nû deye û dervayê vîyî tiştekî din naverok nak e. Ev bernamêcên ku di navînê emper-

yalîstan de koordine dibin û têk hilberandin, bi destê kolonyalîstan tîr çespanî in. Armancê wan bernamêca, dînamîtkirina bingeha TRNK ya ji bo serxwebûnê ye û parastina vê pergale ye. TRNK mildayê zerzêlê şoreşger û hejandina dîktatorîyê burjûwazî yê herêmê hilgirtîye û di herêmê demîna xelekê zincîrê potansiyel girtîye û di herêmê de vê pergala xwanî perçeperçe kirina wê daye ber xwe. Emperyalîst û kolonyalîstan ji bo ku vê potansiyel a şoreşger bifetîsînin bi her awayî rê didin xebitandin.

Bi van bûyerên ruxîn; bi çekên kîmyewî, bîyolojî ûwd.. û şikl û tabîetê netewa Kurd û Kurdistanê raydidin ku ê dî zerzêlê û aştî ûwd.. dibit wek "afetê tabî" û bûyerên rojîn. Kolonyalîstan bi van "afetên tabî" li Kurdistanê hin nîfûza Kurdan kêr dik e, hin jî bi navê "alîkarî û xelaskirin" ê bi derewê xwe bûyerê xweyî ruxîn vedişêre û navendiya kaosê kûr dik e.. Bi vê girêdanê zerzêla talî ku li Kurdistanê bû, disa wê vê jî di rêka bernamêca xwe de qezencê mezî bigre destê xwe û li Kurdistanê wê terora dewletê bi domîn e.

Kolonyalîstan dizanin ku heta bingeha serxwebûnê neşkin e; nikarin hêzê radîkalî azadîxwaz bêtesir bike; Azadî û serxwebûn di navbera tebaqê ciwakî de potansiyel xurt û qewî her dem tî domîn û dijmin jî dibin in. Ji ber vê yekê, ji bo ku şertên serxwebûnê yê xwayî qels bik e, her ku diçe qirkirinê bernamêc dik e. Perçekirina gundîyê Kurdistanê û valakirina cî û wara, li Kurdistanê wê perçebûyîne kûr bik e. Wê

rehê xwîné kut bik e. Çêkirina TAMPONA HEREM A; bi GAP'ê kanfîyê aboriya welatê me bi aboriya Tirk ra entegre bik e û wek çespendin ên din, hemû ji bo ku kanfîyên azadîyê geş dikin, ruxîndinê dikin armanc.

Ji ber var;

Di bingeha serxwebûnê de ji ber ku her mafê demokratî bona TRNK dibe derecek qezencê, xemêt mezin tîn bihîstî.. Li Kurdistanê terora dewletê bê hesab zarok-mezin û civak daye ber xwe. û fireh dibê e. Li Kurdistanê domandina qirkirina kal û zarok a, jina û di firehiya gelde meşandina vê qirkirinê perçak ji wê bernamêca wanî neguherî ye. Her ku li Kurdistanê têkoşîna azadî û serxwebûnê geş bibe, ev çespendinên kolonyalistan fireh dibe û didomîn e.

Rûwê bernamêca wanî din da jî munaqesê mafê çandîya zafî heye.. Hêj ku di munaqesê deye û daxwazîn ku wî mafê çandîya zafî bistewînin; dixwazîn ku ronakbîrên Kurd û Tirkên yê reformîst di bingeha xwede bi cih bike û bê têsîr bike; parek ji van ronakbîrên girîng jî dibîn sebebê raveja ku li dijî têkoşîna serxwebûnê tîn girtin. Dîsa jî wek ku me li jor gotibû, şertê pêkanîna vê bernamêcê bi du kirîya bingehê ve giredayî ye:

A yekar; şikênandina himê bingeha serxwebûnê (ev ku bi şalê qirkirina netewa Kurd dibe, lê ev bê mecal e),

A duduyan; perçiqandina hêzê radîkal yê kû xeta serxwebûnê danîne ber xwe..

Li gora vê bernamêcê jî wî awayî wê pîştî hêzê serxwebûnê xwazî civakî bê şikênandin û di cîhekî teng de bîn hepiskirin û bi wî awayî jî wê tevgerê Kurd bi navê "mafên însanî" bê çarçovekirin. û wê mafê jiyanek bê rûmet bête nasîn. Di vê girêdanê de metode pîkolf û mafê çanda zafî ne li beramberî hev, bernamêca her parçekî ku yê din temam dike, dîlimê giştîne. Em vê bidin nîşan. Ronakbîrên ku barê mafê çandîya zafî bi lez berendama xwe dane milê xwe, li hember ew hovîtiya Kurdistanê ker û lal in (1) û naxwazîn vê siyaseta dewletê ya rûxîn dibînin; Van beyanê ku bi devê mîrî didin, eva bingehî jî bo xemilandina vîtrîne Evrûpa a "demokratîk"; daxwîyanîyê wan di psîkolojîya bezirganê ku hêviya xwe bi şens ve gîredane, iflaz û sebeba wê ewî..

Ev hesabana hemû çawa koletîya netewa kurd bite meşandin, li ser wê hatîye avakirin, Ji bona ku ev meramê wan vala derkeve a yekemîn; divê em armancê bernamêcê emperyalîst û kolonyalîsta bi zelalî tîgîhîjîn. Toz û dûxanek ûsa rakirine ku di nav de bîr û bawerî jî tarî dibîn û di dawîya wê de jî armancê şaş dik e.

Di van rojê ku emê derbasî NEWROZ'ê bibin, KT. dixwaze ku wî agirê dijî bexawênê ku tîn geş kirin û guherîn, serhildana agirê azadîyê bixeniqîne û bi hemû hêzê xwe dîsa ketîye alarî ê..

Ew hukumeta yekitîya gelêr ku piştî hat ser kar, her ku diçe li Kurdistanê terora dewletê hevrast dibe; bi hemu metodên qirêj wî şerê taybetî ku tê meşandin digihêje hev û dimeşin e.

Bi çekê kîmyewî li HALEPÇE 5000 Kurd hatin kuştin. Di şerê Korfezê de jî bi gotinan di nav gîrê de jî gurf derxistin û "dîsa çekê kîmyewî wê bên xebitandin û kirkirin" derxistin û dîsa bi gurfê "ERİŞA BUHAR"ê li kurdistanê bakur têt ceribandin.. Dixwazih ku tîrs û gurfê texnî nav gîrê bi van jî, valakirina Kurdistanê, tîrsandina ronakbîra û gîrê ku wan tîxin parastinek psîkolojî; kirine armanca xwe.. Di deranca dewletê ên bilind de ev bernameci hatîye plankirin, Bi mehan berê di axaftina xweyî taybetî de Ozal gotê "buharê wê ordî êrîşke" û bi beyana musteqarê MÎT'ê re jî ev şerê psîkolojî pencik kirin û pêl pêl di nava gelê fireh kirin. Daxwazî ku kaosê ê çêkin. Di navî qada vî kaosê de jî, ji alîkî ve hêzê xweyî leşkerî yê li Kurdistanê xurt û qewîn dikin û dixine alarmê, ji hêlek din ve jî bi devê mîrî hevdu derewçîn derdixin û gîrsan gêj dikin..

Di vî pêvajokê de KT. divê ku TRNK ê bikişînin cîhê ku ew dixwazî; ji bona vî jî, esêh divê em provakasyonê wan dîrçav nekin. Ji bona ku ev provakasyonê bêtin xerakirin, divê gîşk hêzê TRNK'ê berpirsîyar û zanîn bin..

KT. ji hoste er û çawûşê şereza ji olperest û kadroyên faşî ordîyek profesyonel rînî dik e; komandoyên ku bi taybetî û pêşengyarî sazîk e; cahşên çekgîrt û Tîmê taybetî bi cîh dik e û gîşk parêzgehê Kurdistanê bi rayedera parêzgehê herêmî dînasîn e ûwd.. di van xebatan de têt xuyakirin ku di dema pêşte têt, wê şerê taybetî hîn bêtir fireh bib e.

Di vî dema dawî de dîsa honanîya hêzê Hizbûllahî û derxistina dijî tîkosîna netewî. taatîkên KT. f ku em zanîn e.. KT, her dem xwe raste rastîbûyîna armanca derxîn e û di şerde wê rolê navberî listîye û her dem siyasetek awahî çespanîye. Ji ber ku li Kurdistanê şense tevgera faşî ya ku Tirkîtyê dimeşîne tune, rîxistina olperestî xwedî dik e û ev hêz li Kurdistanê zû bîgehê dibîn e. Dij bawerîya netewî hêza Ûmmetî derdixe û dişkenîn e. Dîsa di vî demê de, li metropolê derxistina tevgera faşî li dijî tîkosîna şoreşgerî ne rasthatî ye.. Wek ku em dizanîn di şerê çep-rastî de dewlet rolê parêzvanê can û mal û yê sermaldarîtyê de Demîrel pîr xwedî hûner e.. Bi 12'ê îlonê re ji bo pelçîqandina tîkosîna dijî kolonyalîzmê û tîkosîna şoreşa Tirkîya ket leqê û ew ordî û polîsên kû hatîne qels bûn û bûne armanca hemû hêzê hundir û yê derva ên mîxalîfî dixwazî dîsa xwîne bidîn wan û bêhn bistî in..

KT. li Kurdistanê bi metoden xwe ên rûxîn (imha) ê pêvejî, li alîkî bi bendeke yê navbera Netewa Kurd

dilîze, nakokî ên wek olperestî-etnîkî dipifikirîne. Alî dîn jî; li dijî rubarî yê, rêxistinên cîşî û ometî derdixe, û bi şerê psîkolojîk a meşandinê ku vê dawiyê dest pêkirîye, dixwaze li serîngî bisekine.. Panjehra şerê psîkolojîk, dive dijî vê propaganda yê, girsean bîrî mora-lîze kirin; û provakasyonên pergalekî çapgerên Tirk ku dixwazin programên dewletê bi dil bînin cîh, bîrî pêşki-rin. Pêwîste, êrîşên dewletê ku her dem li Kurdistanê dikin û demên têr jî wê bike, bi xwînsarî û rêxistinî bîrî pêşwazî kirin.

Dîroka Kurdistanê dîroka kirkirin û berxwedana ye jî.. Iro li welatê me tevgera rûxîn (imha) û êrîşên jî xwe berê domdike, (û roj bi roj her fireh dîkin) heye.. Çiya û gundên me her dem tîrî bombekirin.. Li çiyayên Cûdî, Bîngol û Herekol ê, li dijî partizanên (gerilla) Kurd bombardimanên belafirokan dom dîke. Welatpara-zên Kurd, di çata sûk'andê bîrî sîual û bîrî pîrs, bi marî-fetên kontra bi gulê'an tîrî kuştin. Her roj davêjin ser gund û malê me. Bîrî gîştî heqeret û îşkenceyan dîbine Netewa me. Lê, Netewa me li dijî van çespanan bîrî selaye, jî xwe di rewşa şerdaye..

KT.'a kolonyalist dixwaze piştî şerê xalîçê li Kurdistanê Başûr ku valakîya siyasî derketîye, tîrî bike. Bi alîkî jî bo zêdekirina tesîra xwe'ya li Rojhilata-Navîn dixebite, û dixwaze tîkîlîya bi tevgera Kurd'a herêmê çêke; alîkî dinî jî bi bombardimanên belafiroka li ser Kurdistanê Başûr, dixwaze çavê tevgera Kurd bitîrîne. Êrîşên KT.

li ser Kurdistanê Başûr (ku bi bombardimanên belafiro-kan û şerê erdê ne) jî berêde bi taybetî rastî nîşana tîkoşînê ku geş dîbin û rastî demên ku Saddam bîrî taqet dimîne pîrtir û gelemper dibe.

Kolonyalistan dîzanin ku, li rexekê Kurdistanê geşbûnî ên baş çedibin, ev li hemû rexên Kurdistanê daxwazîya tîkoşîna Kurdan geş dîke. Jî bo vê yekê jî, li kîjan rexê Kurdistanê dibe bîrî bîbe, hemû gavên ku berbî serxwebûnê pêşta dîçî, dixwazin bîpelçiqîn in.

Jî bo vê yekê meha pêşîya me Nîsan'ê, li Kurdistanê Başûr Hilbijartin ak herêmê çêdibe, bi girêdayî tîkoşîna me ya gîştî, li ser meyt'ên me, bi mîşext (sîrgûn) û jenosîda belkî tîrî wê manê ev debar (qezenc)'ek be; lê belê ev bi alî hedefet serxwebûn û tîkoşîna çekdarî, gawek paşdaye. Vê naverokê jî ber bî bernamecên (programên) xwe ên kolonyalist, pergalek hereşê (teh-dî) bîkar tînin û provake dîkin.

Netewa me di nava rewşek waha, di dil û mîjîye xweda bi agirên azadî û serxwebûnê dişewite, (û tu car naye vemirandîne) dîkeve NEWROZ'a 92'a..

Netewa Kurd bi caran daye îspat kirin ku, jî bo azadî-ya xwe wê sedhezaran şehîdan bide. Nuha erk netenê a Netewa Kurd e: Li ser milên rêxistinên siyasî jî dîsekinê..

Rêxistinên Kurd ên siyasî, jî bo provakasyonên dijîmin, bernamec (program) ên emperyalîst û kolonyalistan

vala derxîne; û meşîna serxwebûnê de astengên liber hatîne danîn rakîn: Dîve di ENÎKE YEKBÜYÎ ERIŞÎ de werin cem hev. Xebatên bi roî, bi guherînin xebatên siyasî ên bîngehî; tevgerên hêz û kirînen herêmf (mahalî), bi guherînin tevgerên navendî.

Tevgera sosyalîst a Tirk jî; dîvê li dijî çepelkarî (şove-nîzm) ya ku kolonyalîstan dixwazin geş bikin, têkoşînek bi hêz bide, û bîngehî ya TRNK'nê a dadkar (hekîf) û meşrû bi kedkarê çîrê Tirk bide famkirin (têbigîrîne). Bila neyê bîrînin ku Tirkîyek demokratîk, ancak bi serketîna têkoşîna Kurdistanê mumkûne. Heta ku haletê kolonyalîst li ser Netewa Kurd dom bike, KT. wê wek dewletek leşker, dewletek polis bidome. Bila baş bê famkirin ku, ev şer neku bi daxwazîya meye; ev şerekf Netewa, welatê wê natîye dagîr (işgal) û talankirîne, û tu rê bîyî ji bo serxwebûna xwe şer bike nîne.

*PRK, bangî hemû hezên dijî-kolonyalîzmê, û Netewa Kurd dike; ku li Kurdistanê di warê vê kaos (tevlîhevî) ê de li dijî provakasyonên kolonyalîstan ku nuh (nû) peyda bikin hişyar û dîltenîk bin.

*PRK, fîlan dike ku; gotînen "Erişa Buharê" wek tewr'ek şerê taybetî ye. Armanca wê; meşandin a psîkolojîk û kaos (tevlîhevî) peyda kirine. Di nav vê navendîyê de, li dijî êrişên KT, Netewa me ji bo parastîna xwe, wek her dema wê berxwebide. û partiya me jî, di biryara giştî bûyer, berxwedan, tevgerên girse an û di refê netewa meda cîh girtîne daye.

*PRK, wê aîkarîya tevgera giştî şoreşgerên rubar (muhalîf) ku li dijî hêzên kolonyalîst şer didin bike.

*PRK, bang dike ku, bila tevgera sosyalîstê Tirk, û giştî kedkarên wa, li dijî Ordî ya Tirk ku li Kurdistanê Başûr bombardîmana bi belafiroka dike, û li dijî qirkirin ên li Kurdistanê Bakur heta noka çebuîne (û êk wê çêbin) têkoşîna protesto ên xwe bilindkin.

*PRK, geş kirina mîldanhev a hemû hezên serxwebûyî, di nav tevgerên hêz û karûbaran; û di ENÎEK YEKBÜ-YÎ ERIŞÎ de ku mana xwe TEVGERA siyasî, leşkerî û dîplomasyê ye hunandin ê ji xwere erk dînesibîne.

*PRK, bangî hemû hezên siyasî dike ku; li Kurdistanê û metropolan divê meşînen protesto bînin hunandin.

*PRK, bangî hemû hezên dijî-kolonyalîst dike, ji bo pêşkirîna çaspên kolonyalîstan ku li Kurdistanê dike; û ji bo livandîna hemû sazî en navnetewî, divê em karûbarên dîplomatik ên zexm bîhînin.

4000 sal berê, netewak ji bo pîroz kirîna azadîyê li çîya agirê vî dixist. Iro li giştî Kurdistanê di nava agirên serhildanê ku ji bo serxwebûn û azadîyê hatî

vêxistin de, ji nû ve dizain. Kesitî xwe a bîndest, û şahnazî xwe a hatî helisandin, di nava agir û şerda ji nûve dikesibîne. Ev agirê di dil û mêjî yê Netewa me da vêketîye û bi sedsalane dişewite, tu hêzek wê nikaribe bi vemirîne.

AGIRÊN SERHÎLDANA NEWROZE EM BİLİNDKÎN !

*BÎJî, serxwebûna welatê me û azadîya netewa me.

*BÎJî, Têkoşîna Rîzgariya Netewî û Cîvaki ya me.

*BÎJî, KURDÎSTAN'a Serbixwe-Yekbûyî û Demokratîk.

21 Ader 1992

PARTIYA RÎZGARÎYA KURDÎSTAN
BUROYA SIYASÎ

YENÎ BİR NEWROZ ve TC.'NİN PROVAKASYONLARI..

Newroz; Kürdistan'da zulme ve sömürüye karşı kitlesel başkaldırının s e m b o l ü 'dür. Bundan yaklaşık 4000 yıl önce, ülkelerinde acımasız bir diktatörlük kuran

Dehaq'a karşı başkaldırarak özgürlüğe kavuşan kitleler, ülkenin dört bir yanında ateşler yakarak despotluğun yıkılışını kutlamışlardı.. O günden bu yana 21 Mart'lar, baskısız ve sömürsüz bir yaşamı müjdeleyen günler olmuşlardır. 4000 yıl önce esaret zincirlerini parçalayarak özgürlüğe kavuşan Kürt Ulusu, dünyanın 21. yüzyıla girmeye hazırlandığı bu günlerde, eşine ender rastlanan bir sömürge boyunduruğuna karşı yine özgürlük ve bağımsızlık mücadelesi vermeye devam ediyor..

Bugün NEWROZ'un tarihsel önemi;

Bekçiliğini orduların, tellâllîğini siyaset bezirganlarının yaptığı; uluslararası bir sömürge haline getirilerek Orta-

Doğu'nun ortasına kilitlenmiş olan ülkemiz Kürdistan'da özgürlük ve bağımsızlık eksenine oturmuştur. Dün özgürlüğü müjdelemek için yakılan NEWROZ ateşleri, bugün özgürlük ve bağımsızlığın isyan ateşlerine dönüşmüştür.. Karşımızda ise, sarayına kapanmış yılanlarıyla oynayan bir sapık yok artık. Ondan çok daha acımasız ve ondan çok daha gelişmiş olan, modern teknolojinin ürettiği silahlarla, vahşeti misli görülmemiş ölçüde arttıran ve egemenliğini dünyanın dört bir yanında gerici burjuva diktatörlükleri eliyle devam ettirmeye çalışan emperyalist ve sömürgeci bir sistem var. Ve bu sisteme karşı Kürt Ulusu amansız bir mücadele içindedir..

Dünya çok hızlı bir değişim süreci içinde.. SSCB ve ABD arasında "detant" ile başlatılan ve SSCB'nin dağılması ile sonuçlanan gelişmeler, Dünya'nın "barış" ve "dinginlik" sürecine girdiği yolunda emperyalist basın tekelleri tarafından yaygınlaştırılan yalanları şimdiden tekzip etmiş durumda.

SSCB'nin hızla kapitalize olması ve yerini irili-ufaklı bağımsız cumhuriyetlere bırakmasının ardından; merkezi Rusya'nın çeşitli ulusal toplulukları arasında dengelerin korunması ve diğer cumhuriyetler üzerinde egemenliğin sürdürülebilmesi için, bilinçli şekilde beslediği çelişkiler ve düşmanlıklar da hızla açığa çıktı ve kimi yerlerde bu ulusların birbirlerine karşı işleyen talepleriyle açık çatışmalara dönüşmeye başladı. Aynı durum Yugoslavya için de geçerli.. Yugoslavya federasyonunun dağılması ve yerini bağımsızlığını ilan eden yeni cumhuriyetlere

bırakmasıyla birlikte, bu devletler de birbirini boğazlamaya başladılar.

Bu cumhuriyetlerin kapitalize olma sürecine girmeleriyle birlikte hızla artan işsizlik, enflasyon, yoksullaşma vb.. sorunların emekçi sınıflar içinde yeni devrimci dalgaların kabarmasına yol açacağını hesaplayan emperyalistler; bu ülkelerin çelişki ve çatışmalar içinde yorgun düşmelerini, siyasal ve ekonomik müdahalelerine daha elverişli bir ortamın oluşmasını ve böylece kolaylıkla istedikleri şekilde biçim verebilecekleri duruma gelmelerini istiyorlar.. Uzun vadede istedikleri şartlarda bir istikrar sağlamak için, kısa vadede bir istikrarsızlığı kendi çıkarlarına uygun görüyorlar ve bazen de bu istikrarsızlığın oluşmasını ve gelişmesini bizzat teşvik ediyorlar.

Bu gelişmeler "detant"la birlikte belli bir durgunluk içine giren silah tekelleri için de iştah açıcı bir manzara oluşturuyor. Soğuk savaş geriliminin artması ve savaş alanlarının genişlemesi, silah tekellerinin üretim ve satış kapasitelerini hızla artırmalarına yol açarken, yeni silahların başarısı ve imha gücü, doğrudan savaş alanlarında kitleleri imha etme ile ölçülüyor. Silah reklamlarının bedeli ise, mazlum ulusların ve emekçi sınıfların kanı ile ödeniyor.. Varlığını savaşlara borçlu olan bu silah tekelleri, kapitalizm var olduğu sürece savaş ve gerilim istemeye devam edecektir..

Bugün Dünya; yeni bir emperyalist paylaşım sürecine tanık oluyor. SSCB'nin çöküşü ve ortaya çıkan yeni bakir alanlar, emperyalist ve sömürgeci sistemin kendi

içindeki rekabetini şiddetlendirirken; Orta-Doğu'dan Kafkaslara, Doğu ve Orta Avrupa'dan Latin Amerika'ya kadar uzanan bir istikrarsızlık kuşağı içinde irili-ufaklı bir çok çatışmanın arasında oldukça kaygan bir zemin oluşmaktadır. Ve bu zeminde değişen ittifakların oluştuğu yeni dengeler arasında yeni bir işbölümüne doğru gidilmektedir..

Bu işbölümü içinde emperyalist ve sömürgeci devletlerin kapitalizmin doğası gereği kendi etki ve nüfuz alanlarını genişletme gayretleri, rekabeti ve çelişkileri daha da keskinleştirmektedir.

Dünyanın pazar alanlarının bu yeniden bölüşümü sürecinde Almanya ve Japonya; Dünya'nın çeşitli alanlarında ekonomik ağırlıklarını artırırken; ABD, Dünya'imparatorluğunu elinde tutmak ve bütün alanlarda bir numaralı güç olarak varlığını korumak için askeri ve siyasi alandaki mutlak üstünlüğünü kullanarak, pazar alanlarında ekonomik ağırlığını artırmaya çalışıyor.

Bu yapılanma içinde sistemin merkezinde duran devletler ile, bu merkezlere yakınlıklarına göre belirli roller üstlenen devletler; yeniden paylaşım sürecinde ekonomik ve siyasal ağırlıklarına, dengeler içindeki yerlerine ve stratejik önemlerine göre çeşitli şekillerde konumlanmaktadırlar.

Orta-Doğu'dan Kafkaslara doğru uzanan çizgi üzerinde kendine etkin bir yer bulmaya çalışan devletlerin başın-

da sömürgeci TC. gelmektedir.. Bu bölgelere karşı yayılmacı ve turani bir siyaset yürüten TC, SSCB'nin dağılmasından sonra Orta-Asya ve Kafkasya'daki Cumhuriyetlere yönelik emperyalist-kapitalist programların öncülüğüne soyunmuştur. Bu cumhuriyetlerdeki kapitalist restorasyonda aktif roller üstlenmekte ve kendini siyasal ekonomik bir model olarak sunmaktadır. Bu amaçla, gerek eğitim ve kültür alanında, gerek ekonomik ve siyasal alanda çok yönlü bir atılım içine girdiği görülmektedir..

Bu bölgedeki Ermeni-Azeri çatışmasını da çok iyi kullanan TC, uluslararası platformların gündemini bu sorunla doldurmak için yoğun diplomatik faaliyetler yürütürken, kitle iletişim araçlarıyla da (radyo, tv, gazete vb..) iç kamuoyunun gündemini Ermeni düşmanlığı ile belirlemeye çalışmaktadır.

Ermenistan'ın bağımsız bir cumhuriyet olmasıyla birlikte, uğradığı tarihsel haksızlıkları gündeme getirmesi ve Orta-Doğu'da sömürgeci devletlerle kanlı bir döğüş halinde olan Kürt Ulusu için dost bir güç ve dayanak haline gelmesinden kaygı duyan TC, Karabağ olaylarını ustaca kullanarak, savaş çıkırtkanlığı yapmaktadır. Bununla; iç kamuoyunda ve uluslararası düzeylerde manevra alanını genişletme, ve bir çok yarar birden sağlama amacındadır. Türk şövenizmini körükleyerek, Kürt Ulusu'nun meşru temelde yükselen anti-sömürgeci ulusal kurtuluş mücadelesini "Vatan-Millet-Sakarya" demegojisiyle bir KÜRT-TÜRK savaşına dönüştürmek istiyor.

Bu stratejik manevrada, sömürgeci Türk burjuvazisinin amacı, devlet güçlerini hakem durumuna getirerek, Türk ve Kürt Ulusunu birbirine boğazlatmaktır..

Birincisi.Ermeni katliamları nedeniyle uluslararası platformlarda sıkıştırılan ve sürekli savunma düzeyinde olan TC; bu savaşa birlikte olabildiğince şişirdiği Azeri katliamı iddialarıyla diplomatik saldırıya geçme fırsatı bulmuştur.

İkincisi.Ermeni-Azeri çatışması; Ermenilerin Türkiye'ye yönelik tutumlarını ikinci plana düşürmekte ve TC.'yi doğrudan hedef olmaktan çıkarmaktadır.. Bu nedenle, TC, bu çatışmaları körükleyici ve gerginliği tırmandırıcı bir politika izlemektedir.

Üçüncüsü. TC. bu savaşı, koruyucu devlet rolüne bürünerek Turan hayallerini canlandırma ve bu cumhuriyetlerdeki etkinliğini artırma amacıyla kullanmaktadır.

Dördüncüsü. TC, Uluslararası platformlarda Karabağ sorununu öne çıkararak, Kürt sorununu gündemden düşürmeye çalışmaktadır.

Beşincisi. TC, diplomatik atraksiyonlarla dikkatleri Ermeni-Azeri çatışması üzerinde yoğunlaştırmaya çalışmakta ve Kürdistan'da giderek yaygınlaştırdığı Devlet terörünü uluslararası kamuoyunun ilgi ve dikkatinden uzaklaştırmak istemektedir.

Altıncısı. TC, KUKM ile Ermenistan arasında gelişebilecek olası bir dayanışmayı kırmak istemektedir. Ermenistana sınır olan İğdır ve Ardahan'ın il yapılması ve buralardaki askeri birliklerin takviye edilmesi, bir yönüyle de bu amaca yöneliktir.

Yedincisi. TC, bu savaş gerekçesiyle tarihten gelen Ermeni düşmanlığını ırkçı-turancı motiflerle harekete geçirerek, Türk emekçi yığınlarının şöven duygularını geliştirmek ve dikkatlerini iç sorunlardan dış sorunlara yönlendirmektedir. Üçyüze yakın Türk emekçisinin kömür ocaklarında katledilişinin Türk kamuoyunda ciddi hiçbir tepki doğurmamış olması, TC.'nin bu politikalarında başarılı olduğunu da gösteriyor..

Dünya'nın bu tablosu içinde ülkemizin durumu nedir ?

KUKM bu gün zor ve çetin bir süreçten geçmektedir. Çaresizlik içine düşen sömürgeci Kürdistan'daki bütün kanlı uygulamalara rağmen engelleyemedikleri **Özgürlük ve Bağımsızlık** mücadelesini boğmak için geleneksel imha siyasetlerinin yanı sıra yeni siyasetler üretmekte ve yeni programlar uygulamaya sokmaktadır.

Kendi içinde çelişkili gibi görünen, özünde tutarlı bir bütünlük oluşturan bu programların tümünün Kürt

sorununa getirdiği "çözümler" köleliğin yeni biçimler altında devamından başka bir şey içermiyor. Emperyalist merkezlerle koordinasyon içinde üretilen ve sömürgeciler tarafından uygulamaya çalışılan bu programların hedefi; KUKM'nin bağımsızlık temellerini dinamitlemek ve mevcut statükoyu korumaktır. KUKM tüm bölgedeki burjuva diktatörlüklerini alt-üst edecek, devrimci depremleri zincirleme olarak doğuracak ve mevcut statükoyu paramparça edecek potansiyelleri taşıdığından, bu potansiyelleri yok etmek için emperyalistler ve sömürgeciler her yola başvurmaktalardır.

Bu imha eylemleri; kimyasal, biyolojik vb.. silahlarla Kürt Ulusu ve Kürdistan'ın doğal yapısını öylesine etkilemektedir ki, Kürdistan'ın tahrip edilen doğal yapısında çığ, deprem gibi "doğal afetler" günlük olaylar haline gelmektedir. Sömürgeciler, bu "doğal afetlerle" hem Kürt nüfusunun boşaltılması, hem de "yardım ve kurtarma" safsatasıyla Kürdistan'daki imha eylemlerini gizleyerek, kaos ortamını derinleştirmektedirler.. Bu bağlamda, son Kürdistan depreminden de kendi programları doğrultusunda büyük ekonomik kaynaklar elde edecek ve Kürdistan'daki Devlet terörünü gizlemeye çalışacaklardır..

Sömürgeciler, bağımsızlığın ulusal ve toplumsal temellerini kırmadan, bağımsızlıkçı radikal örgütlenmeleri etkisizleştirmenin imkansız olduğunu; özgürlük ve bağımsızlığın toplum katmanlarında potansiyel bir güç olarak varlığını her zaman sürdüreceğini görüyorlar.. Bu nedenle,

bağımsızlık mücadelesinin objektif koşullarını zayıflatmayı ve giderek yoketmeyi programlaştırmışlardır. Kürdistan'ın boşaltılması ve ulusal kurtuluş mücadelesinin motor gücü olan köylülüğün atomize edilmesi; ülkemizin bölünmüşlüğüne derinleştirecek ve parçalar arası kan dolaşımını kesecek TAMPON BÖLGELER oluşturulması; GAP ile ülkemizin ekonomik kaynaklarının Türk ekonomisine entegrasyonunun sağlanması ve benzeri uygulamaların tümü, bu program çerçevesinde özgürlüğü ateşleyen kaynakları imhayı hedefliyor..

Bu nedenlerle;

Kürdistan'da bağımsızlığın maddi temelleri bakımından her demokratik hakkın kazanılmasının KUKM açısından bir basamak olacağından büyük kaygı duyulmaktadır.. Kürdistan'da devlet terörünün çocuk, ihtiyar, kadın demeden bütün bir toplumu kapsayacak ölçüde olabildiğince genişletilmesi ve jenositlerle sürdürülmesi bu programın değişmez parçalarıdır. Ve Kürdistan'da özgürlük ve bağımsızlık mücadelesinin ivmesi yükseldikçe de bu uygulamalar artan oranda devam edecektir.

Bu programın diğer yüzünde ise, kültürel özerklik tartışmaları var.. Henüz tartışma düzeyinde olan ve uygulama koşulları olgunlaştırılmaya çalışılan bu şekilsiz kültürel özerklik tartışmaları; reformist Türk ve Kürt aydınlarını manyetik alanına çekerek etkisizleştirmekte ve önemli bir bölümünün bağımsızlık mücadelesi karşısında tavrı almasına neden olmaktadır. Ancak, bu progra-

min uygulanabilme koşulu, yukarıda da değindiğimiz iki temel olguya bağlıdır:

Birincisi; bağımsızlığın toplumsal temellerinin kırılması (ki, bu ancak Kürt Ulusu'nun topyekûn imhasıyla mümkündür ve imkansızdır),

İkincisi; Ulusal kurtuluşu bağımsızlık çizgisinde örgütlemeyi önüne koymuş radikal siyasi örgütlenmelerin ezilmeleri..

Böylece toplumsal dayanakları kırılmış, bağımsızlıkçı örgütleri çok dar bir alana hapsedilmiş bir Kürt hareketine genel "insan hakları" çerçevesinde onursuz bir yaşam hakkı tanınmış olacaktır. Bu bağlamda; millitarist yöntemler ile kültürel özerklik programının karşı karşıya değil, aynı bütünün birlikte yürütülen ve birbirini tamamlayan parçaları olduğunu da belirtelim.. Kültürel özerklik programının uygulamasında aktif roller üstlenmeye aday aydınların, Kürdistan'daki vahşet karşısında kör ve sağır (!) olmaları ve devletin imha politikasını görmemezlikten gelirken; resmi ağızlardan verilen ve esas olarak Avrupa'ya dönük vitrini süsleme amacı taşıyan "demokratik" demeçleri; iflas etmiş ve umudunu milli piyangoya bağlamış tüccar psikolojisi ile allayıp pullamalarının nedeni budur..

Bu hesapların tümü Kürt Ulusu'nun köleliğinin nasıl devam ettirileceği üzerine kurulmuştur. Bu hesapları boşa çıkarmanın birinci koşulu; emperyalist-sömürgeci programların hedeflerini net olarak kavramaktır. Çünkü,

öylesine bir kargaşa yaratılmaktadır ki, bu toz-duman içinde bilinçler karartılmakta ve bunun sonucu olarak da mücadelenin hedefleri saptırılmaktadır.

TC, NEWROZ'a girdiğimiz bu günlerde vahşete ve onursuzluğa karşı isyana dönmüşen özgürlük ateşlerini söndürmek için, bir kez daha bütün devlet güçleriyle alarma geçmiş durumda..

Millî Birlik Hükümeti'nin iş başına gelmesinden sonra, Kürdistan'da giderek tırmandırılan devlet terörü; özel savaşın bütün pis yöntemleriyle birleştirilerek devam ettiriliyor.

HALEPÇE'de 5000 Kürdün kimyasal silahlarla imha edilmesinin ardından Körfez Savaşı'nda "yine kimyasal silah kullanılarak, soykırım olacak" söylentileriyle kitlelerde yaratılan panik, bugün de "BAHAR TAARRUZU" söylentileriyle Kuzey Kürdistan'da deneniyor.. Yiğirlara, korku ve panik aşılarmaya çalışılıyor. Bununla, Kürdistan'ı boşaltma, aydınları sindirme, kitleleri savunma psikolojisine sokma hedefleniyor.. Devletin en üst kademeğinde planlanıp aylarca önce Özal'ın "baharda ordu saldıracak" sözleriyle başlatılan; MİT müşteşarının açıklamalarıyla tırmandırılan psikolojik savaş atmosferi; dalga, dalga tüm topluma yayılarak kaos yaratılmaya çalışılıyor. Bu kaos ortamı içinde bir yandan K"rdistan'daki askeri güçler takviye edilerek alarma geçirilirken, bir yandan da resmi ağızlardan birbirini tekdiz eden açıklamalarla kitleler sersemletiliyor..

TC.'nin bu aşamada KUKMni kendi istediği düzeylere çekebilmek için, çok ciddi provakasyonlara girişebileceğini de gözden uzak tutmamak gerekir. KUKM güçleri, bu olası provakasyonları boşa çıkarmak için sorumlu ve bilinçli hareket etmek durumundadırlar..

TC.'nin, erbaş ve uzman çavuşlar ile, dinci ve faşist kadrolardan devşirilmiş profesyonel ordu kurma; özel eğitilmiş komando birlikleri oluşturma; koruculuk ve Özel Tim'i kuruma ve Kürdistan'da tüm valiliklere Bölge Valisi yetkilerini tanıma vb.. gibi çalışmaları, ülkemizde, önümüzdeki dönem özel savaşın daha da geliştirileceğini gösteriyor.

Yine, son dönemlerde Hizbullah akımının örgütlenilerek ulusal mücadelenin karşısına çıkarılması, TC.'nin bildiğimiz taktikleridir.. TC, her zaman kendini doğrudan hedef olmaktan çıkaracak ve çatışmaların üzerinde hakem rolüne oturtacak politikalar uygulamıştır. Kürdistan'da Türkçülük temelinde hareket eden bir faşist örgütlenmenin başarı şansının olmaması nedeniyle, Kürtler arasında daha kolay taban bulabilecek dinci hareketler geliştirilerek, ulusal bilinç ümmetçilikle kırılmaya çalışılmaktadır.. Aynı dönemde, metropolde faşist örgütlenmenin devrimci mücadele karşısında bir eylem ögesi olarak harekete geçirilmesi de tesadüf değildir.. Sağ-Sol çatışması içinde devletin halkın can ve mal güvenliğini sağlayan koruyucu baba rolüne çıkarılmasında Demirel'in bir hayli usta olduğu da biliniyor.. 12 Eylülle birlikte Kürdistan'daki anti-sömürgeci müca-

deleyi imha etmek ve Türk devrimci hareketini ezmek için harekete geçirilen ve tüm muhalefetin doğrudan hedefi haline gelerek iç ve dış kamuoyunda yıpranmış olan Türk ordusuna ve polisiye güçlerine de böylece nefes aldırılmak isteniyor..

TC, Kürdistan'da imha yöntemlerinin yanısıra; Kürt Ulusu içinde de aşiret dengeleriyle oynayarak; dinsel-etnik vb.. çelişkileri körükleyerek; muhalefet karşısına koruculuk ve ümmetçilik örgütlenmeleri çıkararak, ve şon olarak başlattığı psikolojik yıpratma savaşıyla ayakta durmaya çalışıyor.. Psikolojik savaşın panzehiri karşı propagandayla kitleleri moralize etmek; devletin programını uygulamada kendine düşeni büyük bir gayretle yerine getirmeye çalışan Türk Basını'nın ve iletişim araçlarının provakatif informasyonlarını teşhir etmek ve devletin Kürdistan'da her zaman giriştiği ve gelecekte de girişeceği saldırıları soğukkanlı ve örgütlü şekilde karşılamaktır..

Kürdistan tarihi aynı zamanda direnişler ve katliamlar tarihidir de.. Bugün ülkemizde zaten devam eden ve her geçen gün genişletilerek sürdürülen bir saldırı ve imha hareketi var.. Dağlarımız, köylerimiz sürekli bombalanıyor.. Cudi, Bingöl ve Herok dağlarında Kürt gerillalara karşı hava bombardımanları sürüyor.. Kürt yurtseverleri sokak ortasında sorgusuz-sualsiz kontra marifetiyle kurşuna diziliyor. Her gün köylerimiz ve evlerimiz basılmakta ve bir bütün olarak her türlü hakarete ve işkenceye uğratan ulusumuz bu uygulama-

lara karşı yıllardır zaten savaş halindedir..

Öte yandan, sömürgeci TC, Körfez Savaşı'ndan sonra Güney Kürdistan'da oluşan siyasal boşluğu doldurmak ve Orta-Doğu'daki etkinliğini artırmak için bir yandan bu bölgedeki Kürt hareketiyle ilişki kurmaya ve geliştirmeye çalışırken, diğer yandan Güney Kürdistan'a yönelik hava bombardımanlarıyla Kürt hareketine gözdağı vermektedir.. TC.'nin Güney Kürdistan'a yönelik geçmişte de giriştiği askeri kara ve hava hareketleri, özellikle mücadelenin belli bir gelişme gösterdiği ve Saddam'ın zayıf olduğu dönemlerde genelleştirmektedir.

Sömürgeciler, Kürdistan'ın herhangi bir parçasındaki olumlu bir gelişmenin, bütün parçalardaki Kürtlerin mücadele azmini geliştirdiğini bildiklerinden, hangi parça da olursa olsun bağımsızlık yönünde ileriye doğru atılan her adımı kırmaya çalışıyorlar..

Bu bağlamda, Güney Kürdistan'da Önümüzdeki Nisan ayında yapılacak bölgesel "seçim", genel mücadelemiz bakımından, cesetlerimiz üzerinde, sürgün ve soykırımlarla elde edilmiş bir kazanım olmakla birlikte; bağımsızlık ve silahlı mücadele hedefleri bakımından geri bir adımdır.. Bu muhtevayı bile, kendi sömürgeci programları yönünde bir tehdit aracı olarak kullanmaya çalışmakta ve provake etmektedirler..

Ulusumuz, 92 NEWROZ'una böylesi bir tablo içinde, ancak, yüreğinde ve beyninde tutuşan ve hiç bir zaman

söndürülemeyen özgürlük ve bağımsızlık ateşleriyle girmektedir..

Kürt Ulusu, özgürlüğü için yüzbinlerce şehit verebileceğini refalarca ispatlamıştır. Şimdi görev, yalnız Kürt Ulusu'nun değil, siyasi örgütlerin de omuzlarında durmaktadır..

Kürt Siyasi Örgütleri, emperyalist ve sömürgeci programları ve düşmanın provakasyonlarını boşa çıkarmak; ve bağımsızlığa giden yolda önüne dikilen barikatları aşmak için ORTAK TAARRUZ CEPHESİ'nde biraraya gelmelidirler. Günebirlik çalışmaları, temel siyasi çalışmalar; yerel düzeylerdeki güç ve eylem birliklerini merkezi kalıcı birliklere dönüştürmelidirler..

Türk sosyalist hareketi de, Türk emekçi sınıflarına, KUKM'nin haklı ve meşru temellerini anlatarak, sömürgecilerin yaygınlaştırmaya çalıştıkları şövenizme karşı var güçleriyle mücadele etmelidirler. Unutulmamalıdır ki, Türkiye'nin demokratikleşebilmesi; ancak Kürdistan'daki mücadelenin başarısıyla mümkündür.. Kürt Ulusu'nun üzerindeki sömürgeci boyunduruk devam ettikçe, TC. bir asker ve polis devleti olarak kalmaya devam edecektir.. Bu savaşın bizim tercihimiz olmadığı; ülkesi işgal ve talan edilen bir ulusun bağımsızlığı için savaşmaktan başka bir seçeneğinin olmadığı kavranılmalıdır artık..

*PRK, Kürdistan'da yaratılan bu kaos ortamı içinde sömürgecilerin tezgahlayacakları yeni provakasyonlara karşı tüm anti-sömürgeci güçleri ve Kürt Ulusu'nu uyanık olmaya ve d u y a r l ı davranmaya çağırır.

*PRK, "Bahar Tarruzu" söylentilerinin Özel Savaş'ın bir türü olduğunu; psikolojik yıpratma ve kaos yaratma amacını taşıdığını; bu ortam içinde TC.'nin girişeceği olası yeni saldırılar karşısında Kürt Ulusu'nun her zaman olduğu gibi, yine kendisini savunmak için direneceğini ve partimizin de ulusumuzun safında tüm kitle hareketleri, direniş ve eylemlilikler içinde olmaya kararlı olduğunu ilan eder.

*PRK, Sömürgeci güçlere karşı döğüşen her devrimci muhalif hareketi destekleyecektir.

*PRK, Türk Sosyalist Hareketiyle emekçi yığınlarını, Türk Ordusu'nun Güney Kürdistan'da giriştiği hava bombardımanlarına ve Kuzey Kürdistan'da giriştiği ve girişeceği yeni katliamlara karşı d u y a r l ı olmaya, caydırıcı bir rol oynamaya, mücadele ve protestolarını yükseltmeye çağırır.

*PRK, Tüm bağımsızlıkçı güçlerin, güç ve eylem birlikleri içinde dayanışma geliştirmelerini; askeri, siyasi ve diplomatik BİRLİKLERDE ifadesini bulan OR-TAK TAARRUZ CEPHESİ'nde örgütlenmelerini görev sayar.

*PRK, tüm siyasal güçleri, Kürdistan'da ve metropol-lerde protesto gösterileri örgütlemeye çağırır.

*PRK, tüm anti-sömürgeci güçleri, sömürgecilerin Kürdistan'daki uygulamalarını teşhir etmek amacıyla tüm uluslararası kuruluşları harekete geçirmek için aktif diplomatik faaliyetlerin örgütlenmesine çağırır..

4000 yıl önce, özgürlüğü dağlarda ateşler yakarak kutlayan bir ulus, bugün tüm Kürdistan'da bağımsızlık ve özgürlük için tutuşturulan İ S Y A N ateşleri arasında yeniden doğmaktadır. Ezilen kişiliğini, çiğnenen onurunu kavga ve ateş içinde yeniden kazanmaktadır. Ulusumuzun yüreğinde ve beyinde tutuşmuş olan ve asırlardır yanan bu ateşi hiç bir güç söndüremeyecektir.

NEWROZ'un İSYAN ATEŞLERİNİ YÜKSELTELİM !..

- * YAŞASIN, ülkemizin bağımsızlığı ve ulusumuzun özgürlüğü
- * YAŞASIN, ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelemiz.
- * YAŞASIN, Bağımsız-Birleşik ve Demokratik K Ü R - D İ S T A N

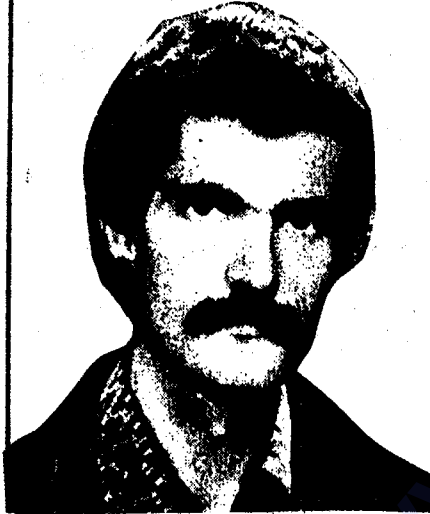
**PARTİYA RİZGARIYA KURDISTAN
POLİT BÜROSU**

21 Mart 1992

Yaşar GÜNDOĞDU

(1955 -)

17 Nisan 1980 günü, Ankara Emniyet Sarayı 8 nolu hücrelerinde beyni parçalanarak katledildi. Anısı ve mücadelesi yaşayacak!

«...»

Seni düşünürken
Savaş ve zafer düşüneceğiz biraz da
ve sancılı yüreklerimiz
fırtınalarla çalkalanacak.

Seni düşünürken hüznü türküler söylemeyeceğiz

... »

KAREN SIYASÎ KU LI BENDA HEZÊN TRNK' Ê Û "ERÎŞÊN BUHARÊ" YÊN KT. an. (*)

Dewleta Tirk Newroz û serhildan kirîye sebeb
û ji enîyê va êrîş daye ser Kurdistan. Ev
senaryo ya çêbûyî, ji pîroz kirina Newroz ên
berê neguhertî tir e. Dîsa "terorîst" a, "ceribandîna
serhildan" ê, "kişkişandin" ûwd...pir sebebên
rêz dik e û xerameta vê bi giranî ji gel tê
dayîn.. Di van êrîşan de bi sedan însanên me

binavê "terorîstî" têne kuştin û hin jî bi navê
"demokratîk" î, bi "nasîna navdang a Kurdî"
û "mafê însanî" didomîn e û bi celebî tê
domandin.

KT, bernameya terorê û ruxîn a vî karûbarî
dixe beskura PKK ê. Helbet KT. ji bona ku

terora dewletê veşêr e, li Kurdistanê wê hinek berpirsiyara bigir e. Serkar a ku tê peşîya me, dive em ji vê êniyê êrîşa baş bicîh bik in û em pêşengên siyasî ku di nav TRNK ê dene, ferîşandina çêbik in û li dij ruxîn ên KT. a kozikên berxwedanê ava bikin..

Planên KT.an çin e ?

KT. ji Şerê Xalîcê û mêt da, geşbûn ên Kurdistanê kirin problemên xwe yê hundi û ji nêzîk va pê alaqeder bû. Me di seza kirin ên xweyî li ser Şerê Xalîcê de ji berhev kiribû û dabû nîşan KT. dixwaze ji valabûyîn a otorîteya Iraq ê fêdê bike û wan planên daxûrî cîhê Kurdistanê yê xwedî kaniyên petrolê -Li Lozanê ji hêla dadmendî ve ku hatîye "ferîşandin" î, ji ber ku ango jî KT. neferîşandî taw dik e- Mûsil û Kerkuk ê bibe, didomîn e. KT. dema ku bi devê mîrî dibêje "em hamîyê Kurd ane" qesda vê planê dik e û divên em jî vî planî perçek ji wan plana bîdîn hesaband in.

Ev planên KT., bi dema serok ê PDK M. Barzanî ku serda Tirkîyê, dîsa derket in mazat ê. Hema bi dû serdanê da jî, "maqar ên"

PKK kir mehne û li Kurdistan a başûr dest bi bombabaran a kir; dîrde jî şiklekî mîrî bi qasî ku got êrîşên belafira me dayê sekinandin jî, êca dest bi êrîşên reşayî (leşkerî) kir. An jî ev êrîşa bi pêşda diç e û didomîn e. Ev êrîşên leşkerî li berçavê hemû dine tîn meşandin û wek ku nebûyî, dine ker û lal û nedîtî ye.. Qet tu kes ,li dij van êrîşê KT. yê li ser axa welatekî din taw domîn dernakeve û dengê xwe dernax e.. Taw xwuya ku, destek dane KT. an.. Dema ku Iraq daxûr î Kuweyt ê bû YDA; bi "dodmendîyên dewletî û parastîna peymanê navnetewî"yî xwe re kiribû mehne û dinê tevhev kir; frê ev êrîşên ku li Kurdistanê tîn domand in peymanên navnetewî dipelçiqîn in û YDA'jî tam destek ê dide van êrîşa.

Pitir armanc xwanî ye; Li Kurdistan a başûr hêzên siyasî biryara çêkirina hîlbijartinê standin e, -her çiqas ku bi paşve xistin jî- ne xwanîye ku di dawînga hîlbijartinê de û li bakûr ê Iraq ê çibib e.. Ew Iraq a ku diranên wê hatine kişandin vaw hîlbijartinê û dawînga hîlbijartinê de di aqarê Rojhilata navîn de nikare biparêz e û xwedî keyse. Wek me berê jî bir-

yar kiribû, ne YDA û ne dewlet ên kolonyalist î di herêmê de tevgerêk Kurdî serbûxwe û Kurdistanek serbûxwe naxwaz in. Ji ber vê sebebê ew KT. a ku di iddîa "hamîtiya Kurden" daye serkarîti danin ê.. Ji aliyê din va jî kirîye pergalekî tirs ê û li ser hêzên siyasî yê Kurdistanê başûr did e xebitand in. Di van şertê (zirûfê) îro de van êrîşên leşkerî ku li Kurdistan a başûr tînin domandin, em başqê armancên wê nabînin in. Ji ber ku Kurd di îdare kirina ji hevdanîna ên dewletê de qels in, herkes wan gepek zû daqûrtî dibînin e..

Li gora van geşbûyînan, hêla ku piştê dişkenîn e, ravêja ku Enîya Kurdistanî anjî PDK û YNK tê deye. Ev pêşengdarî li dij van êrîşan KT. î ku li Kurdistanê başûr tînin domîn ravêjê nistî û dengê xwe jî dernaxînin in. Ev bîdengîya van hêza bi manek destekdanê manîdar e û sîye dixê ser tevgera "diplomasiya" hêzê Kurdistanê başûr. Ji hêla hêzên Kurdistanê Bakur bi salan bê rexne ev hêz hatine parastin û destek dane daxwazên wanî siyasî. Perçek ji perçê welatê me ye û çî qirkirin û daxurî çêbûyî, li dij çî divên bînin kirin hakîye kirin.

Edî hêzê Kurdistanê başûr jî divê problemê Kurdistanê, di bingehek yekpare de bibînin in û ji xwe re bikin mijwar bikin kar û bar. Divên tedrîbên siyasî yê emperyalist û kolonyalistan bibînin in û vê ruxîn a yekûnî ku em li beramberî derxin zanistîyê.

Ji hêla din va jî îro li Kurdistanê bakûr şiyar-bûn û geşbûna welatperwerî di demek an bilind de dijî. Ji Newroz a 1990 an û virda rewşa tevgera kurdî hatiye guhertin û ketîye rewşek girseyî.. Netewa Kurd li dij kolonyalizmê xelekê berxwedana bi yekûnî girtiye. Bingeha kirûyên civakî ya TRNK ê derketîye rojê û ev kirû tersê bernamêca KT. î "demokratîkî" dikeve e.. Di navbera hêzê TRNK û tevgera girseyî de hevkeşîna serî daye nîşan. Wê ku kehermanê dîktatoriya cûnta leşkerî Kenan Evren îfade kir: "Kurd bi tîştên ku emê bidin wan qayil nabînin, her ku em bidin wan ewê hîn bêtir bixwaz in, di cîhekî de sekinandin a wan ne mumkûn e, dibe ku heta perçebûna welatê me jî bînin e." Ev beyana Kenan Evren ciddîyet (1) xwuya dide. Zatî, KT. tu caran ev nerîn dîrçav nekirî ye û niha jî ji bona ku vê talûkê ruxîn bik e bernamêc

daye ber xwe. Helbet ku wê bik e jî wê tehlûka wundakîrîna bingeha meşrûfîyê navnetewî bê mazatê.. Sebeb xwanîn e: "ceribandina serhildanê, serhildan", "kişkişî terorîzmê"... Ev sebebana berî ku bûyêr despêkin, bi mehan berê beyanên ku didan, diqata kamuoyu bi vî hawayî çêkir in. Hêzên xweyî leşkerî pir û qewî kirin paşecarê, 1992 an di 19 Adarê de êrîş anîn ser Newroz a netewa Kurd ya ku bi salan berê, bi nîşana berxwedanê û bi girseyî tîrî piroz kirin û "Êrîşa Buharê" destpê kir in..

Hazîrîya wê êrîşê jî hêla îdeolojî, siyasî, leşkerî û dîplomasiyê ve bi mehan berê hatibû çêkir in; perçêk jî êrîşnî leşkerî yê hîn mezintir in û bi koordîna emperyalîst û Saddam ve tê meşandin.. Netewa Kurd di zivistanê de bi zirûfê çetîn berxwedanên hêja danîn e. Bi buharê ve ev agirê azadîyê ku wê hîn geştir biba , jî ber ku têkoşîna Kurdî hîn negihêştîye şerê navbendî yî hundir, KT. berî ku honandin a vî bê kirin lîxistina derbê mezîn jî xwe re kirîye armanc..

Bila ev baş bê zanîn ku;

"Kolonyalîstan dîzanin ku heta bingeha serxwebûnê neşkin e; nikarî hêzê radîkalî azadixwaz bê têsîr bik e; azadî û serxwebûn di navbera tebaqê civakî de potansîyelek xurt û qewî her dem tê domîn û dijmin jî dibîn in.."

Ji ânîyê va weşartina êrîşan belê, sebebênîşana bingehe jî ev e û di vîrdê ye. Ev êrîşa pelçîqandî ye û jî bona çêkirina potansiyela bingeha netewa me ye.. Êrîşên jî navê rakirina kozîk ên neferma ne. Ev êrîşana yê prowa atomîze kirin a hêzên RNK yê gundî yî motorîn e. Di bingeha sebebê terora dewletê ya ku jîn, zarok, kal daye ber xwe û kirkirinê didomîn e, ev e. Sebebê van kirinê jî ku di hedefên nefermî de tîrî domandî kirû ev e. Dema ku em bi zanistî mîzekekin, piştî Janosîda Dersîmê kirkirina an mezîn eva ku îroj didomîn e û xelekêk jî van kirkirinê fireh in. Ev kirkirina ku berdewame û sebebê ku kolonyalîst ên Tirk î hirç û har bûn e û di dema programên xweyî "demokratîkî" dixin mazatê, meşandîna sebebê van êrîşan ku ne evbe, çi ye ?

Li hember van geşbûna berpirsiyartî ya me çi ye ?

Ev rojên ku ji hêla mazenê dinê ve geşbûn yênewîstî ku tîndomandî, bi sebeba serhildanê KT. anî ku li dij gelê Kurdistanê nefermî domandîna teror û êrîşa ruxîn, di navbera hêzê TRNK ê de tîsîrek şokî çêkir.. Sebebê bernewama vê şokê yek ji yênewîstî jî ew hêvîyê ku bi koalîsyona SHP-DYP û bernewacên bi damxa YDA. ve hatibûn girêdan e..

Vî kirû da xwuya ku; ji parlamentoya Tirk an bona netewa Kurd, biryarê ruxînê û koledarîyê pêva tîstekî din nayê der.. Bona ku tîkoşîna azadî û serxwebûnê bidin fetisandin, mîna sazendîyê dewletê yênewîstî din, parlamento jî bîkêmanî tîstên ku dikevin para wê tîne cîh..

Hîn bernewacên KT. î "demokratîkî" hîn jî "kîs ê şîrê toz" ê YDA. û ew rolê wê yî ku bi navê "melekê parêzvanê" Kurdistan ê xwe dide xwuya, ew wechê wê, di wechê hêzê Kurdistanî nîştîmanperwer û demokratî de wek tokatek şerqînî kir û teqîya.. Planên KT. kîş bûn û rayedarên KT. bi beyanên xwe yî

zarokî raya gel qanî nekir in.. Belê li dij terora xwînî jî ku li Kurdistanê bernewam e, bi hînek sebeban li dij hînen protestoyên dewletên Ewropa serê çepelkarî yê hîldan û "Yekîtiya Mîlî" çêkir in..

Van xurîkirin ên ku em dikin, ne ku em di tîgîha rexne girîya hînek cî yan dane; û pîrsek me ya wek xwe îspatkirinê jî nîne. Di îşaret kirina vê da fêde heye. Pîrs ewe ku; hêzên TRNK ên demokratîk û siyasî çawa û çer bîlîvin. Pêwîstî di vîya de ye. Em bi vîya bawerî ku; hemû hêzên di şoreşa Kurdistanê de cîh digrin, bi gelek rastî û xeletî yênewîstî heta îroj hatîne. Van rastî û xeletî yana wê di hemû pêvajoka şoreşa Kurdistanê de hebîne. Me bi navê PRK ê tu car xwe derveyî van rastî û xeletî ya de ne girtî ye û emê nerên jî.

Pîrs ne ewe ku, hêzên tîkoşer ên netewî li dij tevgerên kolonyalîstan ên ruxîn xwe temîz derxin û xwe tîxin cîhekî xemilandî. Pîrs ewe ku; li dij vê tevgera ruxîn bi gîştî yî, wê çî bî çêkirin û çawa bi hevîre bî livandîne.

Li Kurdistanê Bakur îro, demek rûbarî ya şoreşger ku herî diçe bilind dibe û pir girsê dibe dijf. Lê belê, rêxistinên ku xwe pêşeng îlan kirine, ne di babeta ku rubarî yê civakî û netewî biserûber bike daye. Rik ên ku di nav girsê an geş dibin, nikarin îfade ê berdar ê van rik an bikin û bi zanetî vergerînin rikên honakî.. KT. ji bo vê sebebê planên xwe ên rûxîn bi rehetî derbasî jîyanê dike. Pirsê rêxistinên TRNK a yekemin û hîmî; divê dirûşmên xwe li pêvajokê xîn û bi tevgerên girsan re yekpare bûn e. Ku vîya bihev nîn in, wê mahkûmê tecrît bûyîna girsan bin. O wê bibin qefle ên dûrê rastî yên darengî.. Ji bo xirwebezî xwe ên qefletî (grûp), red û qebûl kirina bûyêr ên geşbûnî; bi mana giştî wê fêde kê ji TRNK re neyne. Ji bo vê sebebê, divê ji, xwe parêzî ya bîst fîlitandin û li ser rastî ya darengî bê livandin.. Di nav sazîkirinên kirû îdeolojîk ên xwe da, xistin pêşîya "serxwebûnê mîmkûnê, û berxwedana çekdarî dawîng nayê"; tê wê manê ku, qedera netewa kê teslîm kirina pêvajoka eşkere û "demokratîk" a bi destê dewleta kolonyalist hatîye vekirîne. Geşbûyîna ên dawîng

gê ku li Kurdistanê bûne, daye xuyakirin ku; di nava programê dewletê ên "demokratîk" a sexte de nayê livandin. Di navbera armancên TRNK ê siyasî û programên kolonyalist û emperyalîstan, tu girêkên lekhatîna nîne. Dest jê kişandina va armancan bi vekirî întîhare.

Bi girêdayî van sebebên am vîya dîyar bîkin ku; di armancên TRNK ê siyasî de berxwedan: Li pêş me wek pîrsek baybezê û bîngêh disekine. Ji ber ko potansîyela hêza TRNK ê vîya zor dide. Ji bo kîj sebebê dibe bila bibe, xistin pêşîya fêde yên teng qefletî û bi nedîtina vîya; li ber hêzek ji bo wê têkoşîna tê dayîna xîyanete.. Ji bo me rêxistinê erk; bilindkirin û pêşvebirina têkoşîna daxwazên potansîyela TRNK û hatina rewşa pêşengerî yê ye.

Bi vê girêdayî; em bi navê PRK didin daxuyan ku, em rêxistinên di nava TRNK de li beramberê van erk anin:

*PRK; eşkere dike ku, ji bona netewa me (ku welatê wê dibin dagerî yê ye) bu mafên xwe ên demokratîk û serxwebûna xwe bijarte

ya bê xêrî şer nîne. Û ev, bi jarte yek bi heq e.

*PRK; îlan dike ku li Kurdistanê heta ku dageriya leşkerî berdewam be, rêya herî ferisandina siyasî ritimîn e. Û li bin siya quntax û nêze a, referandûm nayê çêkirin.

*PRK; eşkere dike ku, netewa me di rêya xwastinên xwe ên netewî berxwe dide û partiya me jî wê di nav vê berxwedanê da be.

*PRK; bangî hemû rêxistinên siyasî dike, li hemberî berxwedana netewa me ku ji bo xwastinên demokratîk û serxwebûna xwe ye asteng mabin.

*PRK; îlan dike ku, emê herî tevger ên şoreşger ku li dij kolonyalîstan têkoşîn didin û berxwe didin piştgirtina wa bikin li cem wa bin.

*PRK; eşkere dike ku, dewleta Tirk a kolon-

yalîst dijminê gelê Tirk, pêşengên wa û netewa Kurd ê hevpare. Û bangî hêzên siyasî, demokratîk, sosyalîsta Tirk, û gelê Tirk dike ku; li cem netewa Kurd berxwe bidin.

*PRK; bangî hemû rêxistinên demokratîk û sosyalîst, sazman, ronakbir û mirovên zanistî dike; Bi cûre cûr karûbar ên protesto bi honînin.

*PRK; bangî hemû rêxistinên siyasî ku di navbera TRNK de cih digrin dike. Rabezandin ên nav xwe û rabezandin ên navbera rêxistinên din de bisekinînin.

*PRK; eşkere dikê ku, van perspektîfên têkoşîna bihevra, wê li Kurdistanê hoy ên ENÎYA ERÎŞEK PEVRE ku pêwîst û sertoyî ye bi afirîne.

PARTIYA RIZGARIYA KURDISTAN
31 Adar 1992 BUROYA SIYASÎ

(*) Belavoka Partiyê an 27 a.

TC'NİN "BAHAR ÇIKARTMASI" ve KUKM'NİN SİYASAL GÜÇLERİNİ BEKLEYEN GÖREVLER

(*)

Türk Devleti Newroz ve ayaklanma bahaneleriyle Kürdistan'a cepheden savaş açmıştır.. Kurulan seneryo, daha önceki Newroz kutlamalarındakinden pek farklı değil. Yine, "Teröristler", "İsyan Denemesi", "Kışkırtmalar" vb.. gibi bir dizi gerekçeye bağlı provakasyonlar sonucu devlet terörü

ve bunun acısının sivil halktan fazlasıyla çıkarılması.. Yüzlerce insanımızın "terörist" olarak can vermesiyle sonuçlanan bu kanlı çıkartma; "Demokratikleşme", "Kürt kimliğinin tanınması" ve "insan hakları" edebiyatlarıyla halende kanlı şekilde devam etmektedir.

TC, bu terörünün ve imha eyleminin faturasını PKK'ye yüklemektedir. Elbetteki, TC, Kürdistan'daki devlet terörü -n ü gizlemek için birtakım sorumlular arayacaktır. Bizlere düşen görev ise, bu cepheden saldırının hedeflerini iyi tesbit etmek ve KUKM içindeki siyasal önderlikler olarak çözümler üreterek, TC'nin imha hareketine karşı direnme odakları oluşturabilmektir..

Nedir TC'nin planları ?

TC, Körfez Savaşı'ndan bu yana, Kürdistan'daki gelişmeleri kendi iç sorunu kabul ederek, yakından ilgilenmiştir. Körfez Savaşı değerlendirmelerinde de belirtmiştik. TC, Irak'ta yaşanan otorite boşluğundan yararlanarak, Kürdistan'da -hukuksal olarak Lozan'da "çözümlemesine" rağmen, TC açısından çözümlememiş olarak kabul edilen önemli petrol kaynaklarının bulunduğu Musul ve Kerkük'ü işgal etme planlarını halen sürdürmektedir. TC'nin resmi ağızla-

rından söylenen "Kürtlerin hamisi" olma gibi açıklamalar, hepsi bu planın bir parçası olarak değerlendirilmelidir..

TC'nin planı, KDP lideri M. Barzani'nin Türkiye ziyaretiyle yeniden gündeme konulmuştur. Ziyaretten hemen sonra, PKK "kamp-ları" bahane edilerek G. Kürdistan'da bombardıman başlatılmış; ardından hava hareketinin sona erdirildiği resmi şekilde açıklanmasına rağmen, bu kez de kara hareketine girişilmiştir.. Halen bu hareket ilerliyerek devam etmektedir. Bütün dünyanın gözleri önünde sürdürülen bu askeri hareket, hiç yokmuşçasına görmezlikten geliniyor.. Hiç kimse, başka bir ülkenin toprakları üzerinde askeri hareket yürüten TC'ne sesi-hi çıkartmıyor.. Görünen odur ki, TC'ne destek veriliyor.. Irak'ın, Kuveyt'i işgalinde "Devletler Hukuku ve Uluslararası Güvenlik Antlaşmaları"na dayanarak dünyayı birbirine katan ABD; uluslararası antlaşmaların çiğnenmesine rağmen, bu harekate tam destek vermektedir.

Amaç gayet açıktır; G. Kürdistan siyasal

güçleri seçim yapma kararı almıştır, -her ne kadar ertelendiyse de- seçim sonuçları "Kuzey Irak'ta" nelere gebedir henüz meçhuldür.. Dişleri sökülen Irak, bu seçimleri ve seçimden sonra doğacak yeni sonuçları denetliyecek güce sahip değildir. Daha önce de açıkladığımız gibi, ne ABD ve ne de bölgedeki sömürgeci devletler, bağımsız bir Kürt Hareketi ve bağımsız bir Kürdistan istememektedirler. Seçim sonuçları, denetimsiz olan "Kuzey Irak'ta" böyle bir olguyu da taşımaktadır.. Bu nedenle, "Kürtlerin Hamisi" olma iddiasında bulunan TC'ne denetim görevi verilmiştir.. Diğer yandan, Güney Kürdistan'lı siyasal güçlere bir tehdit aracı olarak kullanılmaktadır. G. Kürdistan'daki askeri hareketin bugünkü koşullarda başka bir amacını da göremiyoruz. Devlet yönetme deneyiminden yoksun olan Kürtler, yutulacak kolay bir lokma olarak görülmektedirler..

Gelişmelere karşın işin acı tarafı ise, G. Kürdistan'da TC'nin yürüttüğü bu askeri harekate karşı Kürdistanî Cephe'nin ya da

KDP ve YNK önderliklerinin hiçbir tepki göstermemeleridir.. Bu sessiz geçiştirme, destekleme anlamında **manidardır** ve G. Kürdistan'lı siyasal güçlerin "diplomatik" ilişkilerine **gölge düşürmektedir**.. Yıllardır, bütün siyasal talepleri K. Kürdistanlı siyasal güçlerce hiçbir eleştiriye tabi tutulmadan desteklenmiş, G. kürdistan'daki her katliam şiddetle protesto edilmiş, Ülkemizin ve ulusumuzun bir parçası olarak gereken yapılmıştır. Artık, G. Kürdistan'lı siyasal güçler de, Kürdistan Sorunu'nu bir bütünsellik içerisinde görme alışkanlığını elde etmek zorundadırlar. Emperyalistler ve sömürgecilerin siyasal manevralarını görerek, topyekün bir imha hareketiyle karşı karşıya olduğumuz bilince çıkarılmalıdır..

Diğer yandan, K. Kürdistan'da ulusal bilinçlenmenin ve uyanışın en yüksek aşamada yaşandığı bir dönemdeyiz. 1990 **Newroz**'undan bu yana Kürt hareketinin boyutları değişmiş, kitleselleşmiştir.. Sömürgeci vahşet karşısında Kürt Ulusu

topyekûn direnmenin ipuçlarını yakalamıştır. KÜKM'nin toplumsal temelleri olgusu gün ışığına çıkmış ve bu olgu, TC'nin "demokratikleşme" programlarına ters düşmektedir.. Kitle hareketlerinin KÜKM'deki örgütlenmelerle bütünleşmesi tehlikesi başgöstermiştir. 12 Eylül Militarist Cuntası'nın baş kahramanı Kenan Evren'in de ifade ettiği gibi; "Kürtler devletin verdiği ile yetinmeyeceklerdir, verdikçe daha fazla isteyecekler, burada durdurmak mümkün değildir, bu memleketimizin bölünmesine kadar gidebilir" uyarısı ciddiyet (!) kazanmıştır. Zaten, TC, bunu hiçbir dönemde gözardı etmemiştir. Ve böylesi bir tehlikenin bu kez de imha edilmesi gündeme konulmuştur. Ancak, bunu yaparken, uluslararası planda meşruiyet zeminini kaybetmemesi de gerekmektedir.. Gerekçe ise hazırdır: "İsyan denemesi, başkaldırı", "Terörizm kışkırtması"... Bu gerekçelerin zeminini olaylar başlamadan aylar önce vermiş oldukları demeçlerle hazırladılar. Kamuoyunun dikkatini bu doğrultuda oluşturdular.

Askeri yığınaklarını arttırdılar. Nihayet, 19 Mart 1992 tarihinde, yıllardır kitleler halinde Kürt Ulusu'nun kutladığı, yeniden dirilişin sembolü olan Newroz'a açıktan saldırarak "Bahar Taarruzu"nu başlatmış oldular..

İdeolojik, siyasal, askeri ve diplomatik hazırlıkları aylarca önce başlatılan bu son saldırı; daha geniş çaplı askeri hareketlerin bir parçasıdır; emperyalistlerle ve Saddamla koordineli olarak gerçekleştirilmektedir.. Çetin kış şartlarında daha büyük direnişler gösteren Kürt Ulusu'nun; baharla birlikte ivme kazanacağı beklenen özgürlük mücadelesine, henüz Kürt hareketi bir iç savaşı ve ayaklanmayı örgütleyecek güce ulaşmadan büyük darbeler indirmeyi hedeflemişlerdir..

Şu iyi bilinmelidir ki;

"sömürgeciler, bağımsızlığın ulusal ve toplumsal temellerini kırmadan, bağımsızlıkçı radikal örgütlenmeleri etkisizleştirmenin imkansız olduğunu; özgürlük ve

bağımsızlığın toplum katmanlarında potansiyel bir güç olarak varlığını her zaman sürdüreceğini görüyorlar."

Bu cepheden saldırının gizlenen fakat, temel gerekçesi de tam burasıdır. Bu bir yıldırma hareketidir, ulusumuzun direnme potansiyellerini parçalama hareketidir. UKM'nin sivil mevzilerini ortadan kaldırma eylemidir. UKM'nin motor gücü olan köylülüğün atomize edilmesi provalarıdır. Devlet Terörü'nün yaşlı, kadın ve çocuk demeden bu derece genişletilmesinin, katliamların sivil hedeflere yönelmesinin temelinde yatan olgu budur. Dikkatle irdelemeye tabi tutulursa, Dersim Jenosidi'nden sonra K. Kürdistan'da girilen katliam zincirlerinden en genişletilmiş yaşanmaktadır.. Türk sömürgecilerini bu denli azgınlaştıran, tam da "demokratikleşme" programlarının gündeme sokulduğu bir dönemde, nedenler bunlar değilse nedir ?

Bu gelişmeler karşısında sorumluluklarımız nelerdir ?

Dünya dengeleri açısından önemli değişmelerin ve gelişmelerin süregeldiği şu günlerde, TC'nin isyan gerekçesiyle sivil Kürdistan halkına karşı giriştiği terör ve imha hareketi, KUKM'nin siyasal güçlerinde şok etkisi yarattı.. Bu şokun yaşanmasının önemli nedenlerinden biri ve en önemlisi, umutların SHP-DYP koalisyonu'nun ABD manşeli "demokratikleşme" programlarına bağlanmasıydı..

Bu olgu bir kez daha göstermiştir ki; sömürgeci Türk parlamentosundan Kürt Ulusu için imha ve kölelik kararlarından başka bir şey çıkamaz.. Özgürlük ve bağımsızlık mücadelesini boğmak için tüm devlet kurumları gibi, parlamento da kendine düşeni eksiksiz yerine getirmektedir..

Gerek TC'nin "demokratikleşme" programlarının gerekse ABD emperyalizminin "süt tozları" ve Kürdistan'ın "koruyucu meleği" kesilmesinin iç yüzü, Kürdistan Ulusal Demokratik Güçleri'nin yüzüne bir şamar gibi patlamıştır.. TC'nin planları tamamen de-

şifre olmuş, TC yetkilileri çocuksu demecilerle kamuoyunu ikna edememişlerdir.. Ancak, Kürdistan'daki kanlı teröre karşı şu ya da bu nedenle bazı Avrupa devletlerinin protestoları karşısında, ş ö v e n i z m şahlandırılarak, "Milli Birlik" yaratılmıştır..

Bu belirlemeleri yaparken, birtakım yerleri eleştirme anlayışı ya da haklılığımızı ispatlama gibi bir sorunumuzun olmadığını da belirtmekte yarar vardır. Sorunun özünü, KUKM'nin demokratik ve siyasal güçlerinin ne yapması ve nasıl davranması gerektiği oluşturmaktadır.. Şuna inanıyoruz ki; Kürdistan Devrimi'nde yer alan bütün güçler, bir yığın yanlışları ve doğruları bünyelerinde hep taşıyagelmışlerdir. Bu yanlışlar ve doğrular Kürdistan Devrimi'nin bütün sürecini kapsıyacaktır. Biz, PRK olarak, kendimizi bu yanlışların ve doğruların dışında hiçbir dönemde tutmadık, tutmayacağız da..

Sorun, sömürgecilerin imha hareketları

karşısında ulusal kurtuluşçu güçlerin birbirlerini suçlamaları ya da kendilerini aklama ve dört başı mamur bir yerlere koymaları değildir.. Sorun, bu imha hareketi karşısında topyekûn ne yapılacağı, nasıl ortak davranılacağıdır.

Bugün K. Kürdistan'da devrimci muhalefetin giderek yükseldiği ve kitleselleştiği bir dönem yaşanmaktadır. Ancak, kendilerini öncü ilan eden siyasal örgütlenmeler, ulusal ve toplumsal muhalefeti derleyip-toparlama ve yönlendirme nitelikleri taşıyamamaktadırlar. Kitlelerdeki anti-sömürgeci öfke gelişmesine rağmen, bu öfkeye bilinçli bir ifade kazandırıp örgütlülüğe dönüştürmede tamamen yetersiz kalmaktadır..

Bu nedenle, TC, imha planlarını kolayca hayata geçirebilmektedir. KUKM'nin siyasal örgütlenmelerinin birinci ve temel sorununu s ü r e c e d a m g a l a r ı n ı vurabilmek ve kitle hareketleriyle bütünleşebilmek olmalıdır. Bunu gerçekleştiremezlerse; kitleden t e c r i t olup, maddi gerçeklerden uzak gruplar olmaya mahkumdur-

lar.. Gelişen olayları, kendi grupsal çıkarları gereği yorumlayarak reddetmek ya da kabullenmek, genel anlamda KUKM'ne bir yarar getirmeyecektir. Bu nedenle, siyasal ve ideolojik saplantılardan sıyrılarak, maddi gerçeklikten hareket edilmelidir..

Kendi ideolojik olguları içerisinde değerlendirmelerle "bağımsızlığın mümkün olmadığı, silahlı direnişin sonuç getirmeyeceği"ni ileri sürmek; bir ulusun kaderini sömürgeci devletin açmış olduğu 1 e - g a l , "demokratik" sürece terketmekten başka anlama gelmemektedir. Kürdistan'da son gelişen olaylar göstermiştir ki; devletin sahte "demokratikleşme" programları içerisinde hareket edilemez. Sömürgeciler ve emperyalistlerin programlarıyla KUKM'nin siyasal hedefleri arasında hiçbir uzlaşma noktası bulunmamaktadır.. Bu siyasal hedeflerden vazgeçmek açıkça bir intihardır..

Bu nedenlere dayalı olarak şunu belirtelim ki; KUKM'nin siyasal hedeflerinde direnmek, t e m e l ve a c i l bir sorun olarak

önümüzde durmaktadır. Çünkü, KUKM'nin potansiyel gücü bunu zorlamaktadır. Hangi nedene dayalı olursa olsun, bunu görmezlikten gelerek, dar grup çıkarlarını ileri sürmek; uğruna mücadele edilen toplumsal güce ihanettir.. Siyasal örgütlenmeler olarak bizlere düşen görev, KUKM'nin potansiyel gücünün taleplerini yükseltmek ve daha ileriye götürmek için mücadele ederek, gerçek öncüler durumuna gelebilme-tir..

Bu bağlamda; PRK olarak bizler, KUKM'deki bütün siyasal örgütlenmelere şu görevlerle karşı karşıya olduğumuzu belirtiriz:

*PRK; ülkesi işgal altında bulunan ulusumuzun, demokratik hakları ve bağımsızlığı için savaştan başka seçeneğinin olmadığını ve bu seçeneğin m e ş - r u bir hak olduğunu bir kez daha açıklar.

*PRK; Kürdistan'da askeri işgal sürdüğü sürece, her türlü siyasal çözüm yolunun

tıkalı olduğunu; dipçiklerin ve süngülerin gölgesinde referandumun yapılamıyacağını ilan eder.

*PRK; Ulusumuzun kendi ulusal talepleri uğruna direndiğini ve partimizin de bu direnmenin içinde olacağını açıklar.

*PRK; Tüm siyasal örgütleri, ulusumuzun demokratik talepleri ve bağımsızlığı için direnişinin önünde engel olmamaya çağırır.

*PRK; Sömürgecilerle mücadele eden ve direnen her devrimci hareketi destekleyeceği ve yanında olacağını ilan eder.

*PRK; Türk sömürgeci devletini, Türk halkı ve onun öncüleriyle Kürt ulusunun ortak düşmanları olduğunu açıklar. Türk sosyalist ve demokratik siyasal güçleri

ve Türk halkını Kürt Ulusu'nun yanında direnmeye çağırır.

*PRK; Tüm demokratik ve sosyalist örgüt, kuruluş, bilim adamı ve aydınları çeşitli etkinliklerle protesto eylemleri örgütlemeye çağırır.

*PRK; KUKM'ndeki siyasal örgütlenmeleri, kendi iç hesaplaşmalarını ya da diğer örgütlenmelerle hesaplaşmalarını durdurmaya çağırır.

*PRK; Bu ortak mücadele perspektifinin, Kürdistan'da gerekli ve zorunlu olan ORTAK TAARRUZ CEPHESİ'nin ön koşullarını yaratacağını açıklar.

PARTİYA RİZGARİYA KURDİSTAN
POLİT BÜROSU

31 Mart 1992

**QETLÎ AMA HELEBCE
JÎ BÎR MEKE!**

**HALEPÇE'Yİ
UNUTMADIK!**

ULUSAL KURTULUŞ PROBLEMATIĞI ÖZGÜRLÜK VE BAĞIMSIZLIKLA ÇÖZÜLÜR. (*)

Dünya konjonktüründe son yüzyılın en önemli değişikliklerinin yaşandığı bir dönemden geçiyoruz. II. Paylaşım savaşı sonrasında belirlenmiş olan uluslararası siyasal dengeler tümüyle değişmiştir, değişmektedir.

Doğu blokunun çözülmesi ve SSCB'nin dağılması bu dönemin en belirgin olgularıdır. Toplumsal dinamikler ve belirleyici ideoloji ve politikalarda da çok önemli alt-üst oluşlar yaşamaktadır.

Dünyanın siyasal haritaları ve dengeler hızla değişiyor ama Orta-Doğu'nun en eski ve yerleşik halklarından biri olan Kürt ulusunun, uluslararası sömürge statüsü halen devam ediyor.

En önemlisi de kimi Kürt politik önderlikleri ve aydınlarımızın kafasındaki statükoların da henüz yıkılmamış olmasıdır. Halen Kürt ulusunun özgürlü-

ğü ve Kürdistan'ın bağımsızlığına "imkansız bir ülkü" olarak bakıyorlar. Toplumun politik öncüleri ve aydınlarımızın bir çoğu ne yazık ki alt sınırı "Kürt kimliğinin tanınması", üst sınırı "federasyon veya "otonomi" ile belirlenen politik bir daralma içindeler.

Bir kısım aydınlarımız ise -ki bunlar bir zamanların radikal devrimcileriydiler (!)- dünyanın bütün işlerini çözen emperyalistlerin, nasılsa şöyle veya böyle "Kürt sorununu" da çözeceğine dair bir inanış içindeler ve bu çözümlerin uygulayıcısı olmaya amade duruyorlar.

Öncelikle sömürge sorununun çözülmesi için birkaç temel tezi belirlemek zorundayız. Bu temel tezler atlanarak bu sorunun çözülmesi mümkün değildir.

Birinci temel tezimiz:

Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı, vazgeçilmez, devredilmez, ertelenemez, kutsal bir haktır. Ulus, bu hakkını mutlaka kullanacaktır. Kürt ulusunun bu hakkını kullanabilir olmasının olmazsa olmaz asgari iki koşulu vardır. O da bağımsızlık ve özgürlüktür.

Özgürlük: Çünkü, özgür olmayan bir ulus, kendi kaderini kendisi tayin edemez. Özgür olmayan bir ulusun kaderini başkaları tayin eder. "En iyi" biçimiyle bile vesayet bir bağımlılık biçimidir. Bir ulusun kendi kaderine sahip çıkabilmesinin asgari koşulu o ulusun özgür olmasıdır.

Bağımsızlık: Çünkü, bir toplum, hak ve özgürlüklerini ancak bağımsız örgütlenmeleri ve kurumları eliyle kullanabilir. Örgütsüz halk köle halktır. Kendi bağımsız kurum ve örgütlenmelerine sahip olmayan bir ulus, teorik olarak özgürlüklerine sahip olsa bile bu, pratik olarak bir anlam ifade etmez. Ulusun kendi kaderini kendisinin belirleyebilmesinin asgari bir koşulu da, o özgürlüğü kullanıp savunabilecek örgüt ve kurumlarına sahip olmasıdır.

Bu nedenledir ki, bağımsızlık ve özgürlük kendi kaderini tayin hakkının bir SONUCU, değil, bu hakkın kullanılabilmesi için zorunlu bir ÖNKOŞUL-

DUR. Kendi kaderini tayin hakkını sondan başa doğru tartışma devri kapanmıştır. Sömürge bir ulusun kendi kaderine sahip çıkabilmesi için özgür ve bağımsız olması mutlaktır.

İkinci temel tezimiz:

Kürdistan'a ilişkin siyasal çözümü tıkayan ve ambargo altına alan en büyük engel ülkemiz üzerindeki askeri işgaldir. Kürdistan üzerindeki askeri işgal kırılmadıkça siyasal çözümlerin önü de tıkalıdır.

Sömürgeciler, Kürt ulusuna karşı topyekün bir saldırı ve örgütlü devlet terörü ile ona haksız bir savaşı dayatmaktadırlar. Oysa bir ulusun özgürlük ve bağımsızlık mücadelesi meşrudur, kutsaldır.

Bu nedenledir ki: Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi haklı ve meşrudur. Bu mücadelede barışçıl bütün yollarla birlikte, Kürt ulusunun sömürgeciliğe ve askeri işgale karşı verdiği silahlı direnme savaşımı da haklı ve meşrudur. Kürdistan'da askeri işgali meşrulaştıran ve bağımsızlık mücadelesini silahtan arındıran hiçbir çözüme taraf değiliz.

Üçüncü temel tezimiz:

Kürdistan uluslararası bir sömürge'dir. Dolayısıyla Kürt sorunu hiçbir devletin "iç sorunu" olarak görülemez. Ve sömürgeci devletlerin "sınırları içinde" çözülemez. Kürt sorununu sömürgeci devletlerin "iç sorunu" olarak formüle eden bütün çözümler bu ulusun zor ve imhaya bölünmüş, parçalanmış statüsünün devamından başka bir sonuç vermez.

Kürdistan sorunu uluslararası bir sorundur. Kürt ulusunun ve Kürdistan'ın bölünmesine dayalı hiçbir çözüme taraf değiliz.

Bugün TC'nin birçok yetkilisi "Kürt realitesini tanıdıklarını" bildiriyorlar. Bunu kendileri için bir "ilerleme" saymak mümkündür ama gerçekte Kürt ulusu için birşey ifade etmiyor. Dün aynı politikaları Kürt ulusunun varlığını inkar ederek sürdürüyorlardı, bugün ise "bu realiteyi kabul etmiş olarak" sürdürüyorlar. Yalnkılıç ordu taarruzuna dayalı 19. yüzyıl sömürge siyaseti.. sürgün-imha, katliam, asimilasyon..

Bu yeni tezlere göre Kürt vardır ama Kürdistan yoktur. "Kürt realitesi" tanınıyor ama "Kürdistan gerçeği" tanınmıyor.

Dördüncü temel tezimizi ilan ediyoruz:

Kürt varsa Kürdistan da vardır. Kürt.Kürdistan'sız olamaz. Yurduna sahip olmayan bir ulus apaçık köledir. Kürdü Kürdistan'sız bırakan hiç bir çözüme taraf değiliz.

Değerli arkadaşlar;

İşte Kürt hakları ve özgürlüklerinin durduğu ve durması gereken çerçeve budur. Elbette Kürt kimliğinin tanınması, Kürt dili ve kültürü üzerindeki baskıların kalkması gibi kavramlarda ulusal kurtuluş mücadelesinin kapsamındadır. Ama bunlar o kapsamın sadece bir parçasıdır. Kürt hak ve özgürlükleri sadece bu kavramlarla açıklanamaz.

Dil ve Kültür için verilen mücadele gereklidir, hatta zorunludur ama, kendi başına yeterli değildir. Yalnızca bağımsız ve özgür bir ulus, dil ve kültürünü her türlü kaygı ve etkiden uzak, yaratıcı bir t a r z d a geliştirme şansına sahiptir... Bölünmüş ve işgal altında olan bir ulusun dil ve kültürünü de özgürce geliştirmesinden söz edilemez..

Kürt ulusal haklarında "insani boyut" nedir?

Bildiğiniz gibi bir yıl önce sömürgeci Irak ordusunun Kürdistan'a saldırısı sırasında, kimyasal silah tehdidinden kaçan yüzbinlerce Kürdün

trajedisi yaşandı. O gün bütün insanlığa Kürtlere yardım çağrısı yapıldı. İnsan Hakları Örgütleri, Kızılhaç, hatta Kızılay örgütleri "insani yardım" için harekete geçirildi. Acil gıda ve battaniye yardımı için politik örgütlerimiz yüzlerce başarılı kampanya düzenlediler.. Bu günkü toplantıyı düzenleyen komite de böyle bir kampanya üzerinde gelişmiştir.

Değerli arkadaşlar;

Kürt toplumunun aydınları, politik kadroları "dilenci mırıltıları"yla bir şeyler istemekten vazgeçmelidirler artık. Kürt ulusunun Kızılay ve Kızılhaç yardımlarından önce acil olarak özgürlüğe ihtiyacı vardır. Özgürlük, ekmek ve su kadar acildir Kürt ulusu için. Kürdistan sorununu "Kızılay ve Kızılhaç sorunu" derekesinde tutanlar, "insani boyut" adı altında onu acındırarak "ne verirlerse Allah razı olsun" felsefesinde tutanlar ulusumuzun içinde bulunduğu statünün yaşayakalmassından da sorumludur.

Kürt ulusu başkasına ait olan bir şeyi değil, kendi hakkı olan, anasının ak sütü gibi helal olan özgürlük ve bağımsızlık istiyor. Ekmek ve su için açılan kampanyaları neden bu hakkın talebi için açmayalım? Kürt ulusal sorununu Kızılay ve Kızılhaç örgütleri değil, özgürlük bağımsızlık ve demokrasi temelinde duran politik örgütler çözebi-

lirler ancak.

İşte Kürt hak ve özgürlüklerinin "insani boyutu" budur.

Değerli arkadaşlar;

Bu gün Türkiye'de bir "demokratikleşme sürecinden" söz ediliyor. TC Cumhurbaşkanı Özal, geçen yıl "federasyon bile tartışılmalıdır" mesajı verdi. TC. Başbakanı Demirel ise Diyarbakır'da "Kürt realitesini artık tanıdıklarını" ilan etti.

Bütün bunlar ne anlama geliyor? Türkiye'de gerçekten bir "demokratikleşme süreci" başladığına mı? Bazı arkadaşlar değişen dünya dengeleri içinde Türkiye'de zorunlu olarak döneme ayak uyduracağı ve özellikle Avrupa'ya ekonomik politik olarak entegre olmasının zorunlu bir süreci olarak demokratikleşmenin kaçınılmaz olduğunu savunuyorlar. Bu tablo içerisinde, Kürt ulusal sorununun bir biçimde çözüleceği de düşünülmektedir. Biz, "Türkiye'nin demokratikleşmesinin anahtarı Kürdistan Sorunu'nun çözülmesidir" diyoruz. Bu görüşler ise, işi tersinden alıyorlar. Türkiye'nin demokratikleşmesiyle Kürt Ulusal Sorunu'na yönelik yaklaşımlar olacağından söz ediliyor. Süreçler tersten izleniyor.

ABD'nin "Körfez Savaşı" ile birlikte Orta-Doğu'daki belirleyici bir güç konumuna yükselmesinin

ardından emperyalistlerin Kürdistan'a ilişkin çözümleri de gündeme geldi. Özellikle Kürdistan'ı sömürgeleştiren devletlerden biri olan Irak ile ABD'nin karşı karşıya gelmesi "Güney Kürdistan'a ilişkin çözümlerin uluslararası diplomasi gündemine girmesine neden oldu. Bizim kimi politik kadrolarımızın, sosyalist hareketin uluslararası bunalımından da yola çıkarak "emperyalistlerin bu işi herhangi bir biçimde çözeceklerini ve bu dönemde emperyalistleri karşıya almanın taktik bir hata olduğunu" söylemeye başladılar. Ve ardından da "Kürtlerin esas derdinin sömürgecilerle olduğu, emperyalistlerle bir derdi olmadığına" kendilerini de inandıran teoriler üretmeye başladılar.

Buna göre emperyalistler, "böl-yönet" politikası uyguluyorlar ama "yoket" politikasını sömürgeciler uyguluyorlardı. Kürdistan'ın sömürgeleştirilmesinde emperyalistlerin doğrudan bir çıkarı yok ve "bize dayatılan soyut bir anti-emperyalizmdir" deniyordu. Bütün bunlar ABD'nin ve Avrupa'nın artık Kürt sorununa bir çözüm bulacağına dair bir inançtan kaynaklanıyor ve tabii bu emperyalist efendileri gücendirmemek için "anti emperyalist söylemden ilke ve politikada da vazgeçmek" gerektiği savunuluyordu. "Kürt Ulusu mazlum bir ulustur, bırakalım anti-emperyalizmi başkaları yap-sın..."

Gerçekten de emperyalistlerin Orta-Doğu çerçevesinde Kürdistan sorununa buldukları bir çözüm vardır ve bu çözümü dayatma peşindedirler. Bu çözüm, elbette Kürt ulusunun bağımsızlık ve özgürlük talebine denk düşmüyor. Sömürgeci devletlerin konumlarını güçlendirmeyi amaçlıyor. Belki geleneksel inkarcı politikalarında değişiklikler öneriyor ama ülkemizin sömürge statüsünde hiçbir değişiklik önermiyor. Onu "insani yardım" düzeyinde tutarak, ulusa her zaman muhtaç ve minnetli bir dilenci statüsü biçmeyi amaçlıyor.

Emperyalist rasyoneller, sömürgeci güçlerin otoritesini kırmayı değil, korumayı amaçlıyor. Kürt ulusal haklarına, bu ulusun artık yönetilemez hale gelmesi ve düzen dışına taşma noktasında el atıyor. Düzenin içine çekilmesi ve sistemin istikrarı için sömürgecilere "akılcı" çözümler öneriyor.

Şunu hiç unutmamak gerekir ki, Kürdistan'ın Lozan'da çizilmiş olan uluslararası sömürge statüsü 70 yıldır emperyalistler tarafından kurunagelmıştır. Onlar bu sistemin koruyucusu hem kollayıcısı olmuşlardır. Ne emperyalistler, ne de sömürgeciler bugün Kürt ulusu için "bazı gerçekçi çözümlerden" söz ediyorlarsa, bu, onların niteliğinden değil, Kürt ulusunun artık sömürge boyundurugunda yönetilemez hale gelmesinden yanlı, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin dayatmalarından

ödürüdür. Sömürgecilerin ya da emperyalistlerin nitelik değiştirdiklerine hükmedip, ulusal kurtuluş mücadelesinin vazgeçilmez temel hedeflerini terketmek, kısaca emperyalist rasyoneller içine çekilmek, ulusumuzun idam fermanıdır.

Bugün TC'nin de dayatmakta olduğu programların temel çizgisi budur ve "demokratikleşme programı" adı altında, "legalleştirme ve yasallaştırarak ehlileştirme" programları dayatılıyor. Türkiye'nin "yeni dünya düzeni" içinde, Orta-Doğu'da üstlendiği rollerden biri de Kürdistan sorununa aktif taraf olmasıdır. Emperyalistler, Irak yönetimini "Güney Kürdistan"ı TC'nin himayesine terketmekle tehdit ediyorlar. TC'nin Güney Kürdistan'ı himayesine alabilmesi için, öncelikle kendi işgali altındaki Kürdistan'da birtakım reel politika değişiklikleri yapması gerekmektedir. Bu da "Kürt kimliğinin tanınması" noktasındadır. Fakat TC'nin bu politikası devlet terörü ile bütünlüktür. Yani kimliğinin tanınması ulusumuzun özgürlüğünün tanınması yönünde atılmış bir adım değildir. Bu tавizi, devlet politikasına ulusal demokratik güçler arasında taraftar bulmak, kitle tabanı edinmek için veriyor sadece. "Biz sizin kimliğinizi tanıyoruz. Kendinize Kürdüm diyebilirsiniz, özgünlerinizde govend tutabilir, Kürtçe kaset dinleyebilirsiniz. Ama hepsi bu kadar. Bizden özgürlük ve bağımsızlık istemeyin!.." diyorlar.

Bazı arkadaşların söylediklerine göre bu çözümleri "tebliğ etmek" için emperyalistler "adres arıyorlarmış"!... Emperyalistlerin çözümü şudur: "Silah-tan ve bağımsızlık talebinden arındırılmış bir Kürt ulusu. Türkiye himayesinde bir Güney Kürdistan," hepsi bu.

Görüldüğü kadarıyla emperyalistlerin bu programları aydın çevrelerinde de belli bir taraftar bulmuş durumda. Ehlileştirme programının hız kazanmasıyla birlikte kimi Kürt aydınları, ülke-rine karşı görev anlayışlarında önemli değer yitimine uğramaya başladılar. 12 Eylül'ün ilk yıllarında, özellikle Avrupa'da Kürdistan'daki zulmün teşhir edilmesinde önemli fonksiyonlar gören bu aydınlar, misyon değiştirerek TC'nin "demokratikleşme" vitrinini süslemeye hazırlanı-yorlar. TC'nin Kürdistan'daki vahşetinden çok, hülyalarını bozan radikaller kızan bu aydınlar, bağımsızlıkçı güçlerin yalnızlaştırılması ve imha edilmesi planları karşısında "bekle-gör" politikasının ataleti içine girmiş durumdalar.

"Milli Birlik" Hükümetiyle birlikte Kürdistan'da giderek tırmanan devlet terörünü, kontr-gerilla eylemlerini sessizlik içinde izleyen kimi aydınlar devlete "siz işinizi görün, biz göz yumarız" diyen bir tavır içindeler. Bu politika, emperyalist merkezlerde üretilen, sömürgecilere kabul ettirilerek adım adım uygulamaya sokulan ve

önemli bir aydın çevre tarafından da onaylanarak kitle tabanı genişletilmeye çalışılan bir programdır. Bu programın gereği; düzen rasyonelleri içindeki çözümlerde duranlara hoşgörü, bağımsızlıkçı güçleri ise imha politikasıdır.

Legalleşmenin bedeli, kişisizleştirme ve imha hareketi karşısında sezsiz kalmak. Bundandirki Avrupa'dan Türkiye'ye ya da Türkiye'den Avrupa'ya giden yol aydınlar için kısıldıkça Kürdistan'daki vahşet karşısında sağırlaşma ve körleşme de bir o kadar artmaktadır. Bu programın bir gereği olarak devrimci örgütler, ulusumuzun haklı ve meşru mücadele zeminleri tasviye edilmek isteniyor. Biz, bu "emperyalist çözümleri"de, "legalleştirme ve ehlileştirme" programlarını da reddediyoruz.

Kürt Ulusal Kurtuluş Örgütleri Yasallaşabilir mi?
Bu sorunun cevabı açıktır. Kürt ulusal kurtuluş örgütleri, TC yasaları karşısında değil ama genel-geçer hukuk zemininde HAKLI ve MEŞRUDURLAR. Meşru olmayan, sömürgeci hukukun yasalarıdır.

Kürt ulusal sorununa parlamento içinde çözüm bulmak da mümkün değildir. Parlamento da tıpkı ordu gibi, MIT gibi, hükümet gibi sömürgeciliğin kurumlarından biridir. Bu kurumun Kürdistan halkı açısından hiçbir meşruiyeti yoktur. Meşruiyeti tartışılması gereken Kürt ulusal kurtuluş örgütleri değil, TC-Parlamentosudur. Çünkü bu parlamento

ülkemizin yetmiş yıllık sömürge statüsünü tescilleyen bir kurumdur.

Ve yine ne yazıkki Ekim 1991 Erken Genel Seçimlerinde "Bağımsız Seçim Siyaseti" hayata geçirileceğine; Kürt muhalefetini kucaklama iddiasıyla yola çıkan HEP, ırkçılık ve sömürgeciliğin has temsilcisi Kemalist bir parti olan SHP ile ittifaka giderek, Kürdistan'da bu partiye oy topladı. Daha da kötüsü, TC Parlamentosu, kimi sorunların çözülebileceği bir yer bir umut kapısı olarak sunuldu. Oysa parlamentoda birkaç milletvekilinin bulunması ve oradaki kürsüyü, Kürt ulusal haklarının savunulması için kullanılması tezi geçerli değildi. Ve zaten görüldüğü, parlamento da Kürt muhalefetinin sesi kısılmaktadır. Milyonlarca izleyicinin gözü önünde hatipler tartaklanabilmekte, onur kırıcı bir yemin metnine karşı gösterilen sınırlı bir tepki bile şöven bir hezeyanla boğulmaya çalışılmaktadır.

SHP listelerinden seçilen HEP milletvekilleri, SHP-DYP'nin oluşturduğu hükümet programına "güven"oyu vererek, bu "Milli Birlik Hükümeti"nin dolaylı ortağı olmuşlardır. Dolayısıyla seçimlerde SHP silinmekten kurtarıldığı gibi hükümetin ve yenilenen TC. parlamentosunun kendisini dünya kamuoyuna karşı savunmasında da yararlı bir ortak konumuna gelinmiştir. Bu acıdır. Kürt ulusu, Seçimlerde Milli Birlik Hükümetinin programını onaylamadı.

Oysa seçim sonuçlarını "referandum" olarak savun-
nanlar, Milli Birlik Hükümetinin ve SHP'nin
Kürdistan politikalarının onaylanmadığını iddia
ediyorlarsa, şimdiye kadar yapılan nedir? Neden
bu insanlar halen ırkçı-Kemalist bir partinin
yapısı içindeler ve neden Kürdistan'da en koyu
devlet terörünü uygulayan bir hükümete güvenoyu
vermiş ve onun destekçisi durumundadırlar. Parla-
mentoya giden milletvekilleri, şimdiye dek bu
kürsüyü nasıl kullanabildiler ve Kürdistan sorunu-
nu gündemleştirebildiler mi?

Hayır. Yapamadılar. Çünkü bu parlamentoda Kürt
ulusal haklarına yer yoktur. Kürtlerin ihtiyacı
olan kendi parlamentolarıdır ve kendi ulusal
meclisleridir. Ulusal güçler böyle ulusal bir
meclisin oluşması için çalışmak ve referandumu
bunun için yapmak durumundadırlar.

TC. Parlamentosundan yetmiş yıldır Kürtler için
katliam fermanları, "mecburi iskan"lar, "Tünceli
Kanunları, Olağanüstü Hal Yasaları, Dil Yasakla-
rı"ndan başka bir şey çıkmadı. Bundan sonra da
farklı bir şey çıkmayacaktır.

Aydınlarımız TC. Parlamentosunun kendini "Türk ve
Kürtlerin ortak meclisi", "ortak ulusal iradenin
tecelli yeri" olarak sunma manevralarına da artık
pirim vermemeliler. Türk sömürgeci burjuva parti-
lerinin ve parlamentonun bizim açımızdan hiçbir

meşruiyeti yoktur.

Değerli arkadaşlar;

Bugün önümüzde duran en önemli görev ulusal ve
toplumsal kurtuluş için yetenek ve enerjilerimizi
birleştirmek, yoğunlaştırmaktır. Ve yine en çok
ihtiyacı duyulan şey de KUKM içindeki kurumlaşma-
lardır. Hangi tür aktivite olursa olsun örgütlü
ve kurumsal olmak durumundadır.

Bir diğer önemli olguda DEMOKRASİ'dir.

Özü itibarıyla demokrasi mücadelesi veren düzeyler
kendileri de demokratik olmak durumundadır. Çünkü
ulusal kurtuluş mücadelemizin muhtevası da demok-
ratiktir. Kürdistan sınıflı bir toplumdur ve çok
değişik sınıf ve tabakaların politik kurumları ve
temsilcileri bulunması normaldir. Hatta aynı
sınıf adına değişik programlara sahip birçok
politik örgütün varolması da doğaldır. Bu nedenle
"Tek Şef, Tek Parti" olgusu değil; ulusal kurtuluş
zeminindeki tüm örgüt ve kurumların kendi kimlik
ve renklerini de taşıdıkları ama mutlaka ortak
düzeylerin de örgütlendiği DEMOKRATİK BİRLİKLERE
ihtiyaç vardır.

Bugün bu bağlamda Kürt ulusunun ihtiyaç duyduğu
en önemli şey, uluslararası politikada bütün
parçalardaki mücadele örgütlerinin temsil edildik-

leri, Kürt ulusunu bütünüyle temsil yeteneğine sahip ortak bir örgüt yapısı ile çıkabilmektir. Her parçadaki ulusal kurtuluş örgütleri artık, sömürgeci devletlerle değil, kendi ulusal güçleriyle uzlaşma aramak bir birinin desteğini sağlamak zorundadırlar.

Kürdistan'ın bugünkü statüsünün en önemli nedenlerinden biri onun bölünmüşlüğüdür. O halde ulusal kurtuluşun en büyük anahtarı da bütün Kürtlerin birlik olması, **ULASAL DEMOKRATİK BİRLİĞİN** sağlanmasıdır. Ulusumuzun bütün iç dinamiklerini ve güçlerini birleştirmek ve dünya kamuoyu önüne demokratik bir birlikle çıkmalıyız.

Değerli arkadaşlar,

Özgürlük ve bağımsızlık, yüzyıllardır ezilen ve sömürülen, dünyanın son sömürge toplumlarından biri olan Kürt ulusunun hakkıdır. Bunu istemek ve savunmak bizim için bir fedakarlık değil, bir görevdir. Biz başkasına ait olan bir şeyi değil, Kürt ulusuna ait olan bir şeyi ÖZGÜRLÜK ve BAĞIMSIZLIK taleb ediyoruz.

Bugün bütün dünyada, en iddeal gösterilen federasyonlar, otonomiler bile çözülüyor. Dünyanın neresinde bir ulus, topluluk varsa, federasyon veya otonomi değil, **BAĞIMSIZLIK** sadece **BAĞIMSIZLIK** istiyorlar.

Dünün -dağılırsa dünya yerinden oynar denilen SSCB yerini onlarca bağımsız devlete bıraktı. Yugoslavya Federasyonu ayrıştı. Bu ulusların daha önce de belli ulusal haklarını korumaları ve yasal statüleri vardı.

Bugün artık bütün ulusal sorunların çözümü evrensel anlamda bağımsızlık düzlemine oturmuş bulunmaktadır.

Nasıl birçok ulusun bağımsızlığını kazanmasıyla yer yerinden oynamadıysa, daha düne kadar kimyasal bombalarla imha edilen, oradan oraya sürülen onuru haczedilmiş bir ulusun bağımsızlığı ile dünyanın yerinden oynayacağını kim iddia edebilir. SSCB gibi süper bir güç dağıldığında dünya nasıl yıkılmadıysa, Kürt ulusunun da bağımsız KÜRDİSTAN'a kavuşmasıyla dünya yıkılmaz.

Bağımsız-Birleşik ve Demokratik bir Kürdistan, bugün bütün dünya kamuoyu önünde ve Kürt Ulusu'nun iç dinamikleri açısından her zamankinden daha çok geçerliliğe, meşruiyet zeminine sahiptir. Öncelikle, aydınlarımızın ve siyasi önderlikler, kafalarındaki "biz, özgürlük ve bağımsızlığı elde edemeyiz, hele şunlarla bir yetinelim de" mantığından çıkmak zorundadırlar.

(*) Bu metin, KOMAL Yayınları Genel Yönetmeni

Ji Serkarfya Sazûman û Revebirê
Çap-Weşan-Belavkirina KOMALê re.

Hevalên hêja;

Wek tê zanîn, emperyalîst û kolonyalîstan bi program û siyasetên xwe yên nû di êrîşên îdeolojî da ji hole rakirina tîzên îdeolojî yên TRNK'ê û teslîm girtina wê ji xwe re kirine armanca yekemîn. Ev êrîş û hegemonya bi her metodên cûrî ê rûxîn tîn domandin. Bi şiklê îdeolojî, li Kurdistanê demek paşverohîyek girîng dijî. Li rexê siyasî hejmara bê biryara, her roj ku diçe pirtir dibe. Ji bo van sebebên; di kozikên berxwedana TRNK ya îdeolojî û siyasî de û pêwîstiya xebatên entellektuel û pîrkirina vê, îroj ji demê borî hîn girîngtir dibe. Şertek jî hebûna xeta Serxwebûnê ye.. Divê di zanatîya kaosa navendî ku hatîye peydakirin debin û bi biryarî biçin ser van pîrsan.

R. Maraşlı tarafından 23.2. 1992 tarihinde "Kürt Hak ve Özgürlükler Komitesi"nce İstanbul'da düzenlenen toplantıya sunulmuştur.

KOMAL di dîrok a Kurdistanê de bi xebatên entellektuel ku afirandîye -bedela wê biha hatîye dayîn- di rewşek mîlîtan û rêdar daye. Û em bawerin ku di xebatên demê nû de wê, dest jê nayê berdanîya xwe a **kozikek** şervan û dînamîk a **TRNK** ê pirtir bike. Ji ber vê ku em cûrecûrîya piştgirtîya darîngî û manewî ji bo **KOMALê**; ji hêla rêxistinên siyasî ku **TRNK** hilgirtina wezîfeyek pêwîst dihesibîn in.

KOMAL, di kemînêt cunta xwînrij ya 12 îlonî de întamek zor û çetin daye û jê derketî ye. Bi sertoyî demek dûdirêj xebata xwe li dervayê welat domand. Îroj **KOMAL** li Tirkîyê dîsa dest bi weşanên xwe kir. Û vê xebata **KOMALê** ya bipesn silav dîkin. Em bi navê **Partiya Rizgarîya Kurdistan** xebata we ya ji bo **Têkoşîna Rizgarîya netewî** û civakî bi hemû keys û mecalêt xwe piştgirtîyê we ne û daxwazî ku hûn vêt zanibin.

Em ji dil serefirazîyêt xwe pêşkêş dîkin e.

Sekreterîya Giştî
Bi navê **BURO ya SIYASÎ**
a **PRK (Rizgarî)**

KOMAL Basım-Yayım-Dağıtım

Yönetim Kurulu Başkanlığına.

Değerli dostlar,

Bilindiği gibi, emperyalist ve sömürgeciler yeni siyaset ve programlarıyla ideolojik taarruzların-
da ilk hedef olarak önlerine **KUKM**'ni ideolojik-siyasal tezlerini ortadan kaldırarak teslim al-
mayı koymuşlardır. Bu saldırı ve hegemonya her türlü imha yöntemleriyle sürdürülmektedir.

Kürdistan'da ideolojik olarak büyük bir irtica dönemi yaşamakta, siyasal bakımdan kararsızların sayısı her geçen gün çoğalmaktadır.. Bu bağlamda; KUKM'nin ideolojik-siyasal mevzilerinde **direnme** ve bunun önemli entellektüel çalışmalarını yoğunlaştırma, bu gün eskisinden daha çok önem arz etmektedir ve **bağımsızlık** çizgimizin varlık koşuludur.. Yaratılan kaos ortamının bilincinde olmak ve sorunların üzerine daha bir kararlılıkla gitmek gerekiyor.

Kürdistan tarihinde yarattığı entellektüel çalışmalarla -bedeli ağır ödenerek- militan ve saygın bir konumda bulunan KOMAL'ın yeni dönem çalışmalarında da, KUKM'nin dövüşen, dinamik bir **mevzisi** olarak vazgeçilmezliğini artıracığına olan inancımız tamdır. Bundandır ki, KOMAL'a her türlü maddi ve manevi destek sağlamayı, KUKM'ni yüklenen **bağımsızlıkçı** siyasal yapılar açısından önemli bir görev saymaktayız..

12 Eylül kanlı darbesinin karanlık pusularından zor ve çetin bir sınav vererek çıkmış olan ve uzun süre zorunlu ülke dışında faaliyetlerine devam eden KOMAL'ın, Türkiye'de tekrar yayına sokulmasını kıvançla selamlıyoruz. VE PRK (Rizgarî) olarak, Ulusal ve toplumsal kurtuluş **mücadelemizdeki** çalışmalarınızı tüm olanaklarımızla destekleyeceğimizi bilmenizi istiyoruz.

En içten selam ve başarı dileklerimizle.

PRK (Rizgarî)
POLİT BÜROSU adına
Genel Sekreter

ŞERE RÎZGARÎYA NETEWÎ DÎNAMÎKA TÊKOŞÎNA RÎZGARÎYA CÎWAKÎ YE. (*)

Bi ketina 1 Gulan a 1992'an re; Şerekî gerk li welatê me di navbera Têkoşîna Rizgarîya Netewa Kurdistan û komarên kolonyalîst yê daxwazî ku Têkoşîna Rizgarîya Welatê me bi xwîn û ruxînê bixeniqîn in tê domîn.

Qasî bilez mêzênên rêzanîya dinê tê guhertin

Jî, li Rojhilat a navîn statuya Kurdistan a kolonîya navnetewî hîn jî bi hevkarîya emperyalîst û kolonyalîstan daxwazî berdewa m bik in..

Piştî verişandina Blok a Rojhilat, belavbûna YCSS, emperyalîstan Têkoşîna parvekirina

şerekî nû did in. Ev şer, ji ber xurûkirina hêzên emperyalî yên Amerîkanî rêzanî û leşkerî, niha şerê rêzanî û leşkerî bi veşkolek bineyî tê leqî û dijî.

Komarên Sovyet a kevn, di bin navê Yekîtiya Komalên Cîvaki (YKC) ji hêla aborî û rêzanî ve daxwaze ku tam bi xwe ve girêde û ew mişraqa Federasyon a Rusya ku nû bûye cewalek emperyalî, ew jî ji terefê hêlek xwedî par e.. Ew Ordîya Sovyetê ya ku hêzek ji hêzê leşkerî û, geşbûyî, hîn jî gewşî-na hêza leşkerî ku diparêze jî, ji bona ku "komelên girêdayî" bigrê û li ser wan dager-kirinê bidomîne ev hêz gozek girîn e û ber dest de tê sekinand in..

Bêşik, piştî belavbûna YCSS, geşbûn a rêzanî yan girîntir, çêbûna Yekîtiya Almanîya û nû va domkirina rojînê ye. Ew Almanîya ku Rojhilat daqûrt, hîn di nav cîvaka Ewropa de ji bona Îngîltere û Fransa, hîn jî ji bona YDA bûye metirsîyek girîng.

Di konjonktura dine de, piştî rabûna têsîr a Sovyet û Blok a Rojhilat YDA, bi şerê xelîc û mudaxelên din ên leşkerî dixwaze ku ji hêla leşkerî û rêzanî ve pêşengîya gişkî bigre destê xwe. Li ser petrola Rojhilat a Navî û xelîcê dagera vebirî li hember Japonya û Ewropa ji hêla aborî despêkirina paşde mayî ya emperyalîzma Amerika, ji taqê leşkerî û rêzanî ve awantajek krîtîk çêkirî ye.

Tevgera sosyalîst a navnetewî piştî borana ku bi salan tê domand in, di qirnê 20.'an de ketîye vekişandina rewşa tevgerê an paşdemayî. Burjuwazîyê emperyalî; piştî hilweşandina Blok a Rojhilat û belavbûna YCSS, vê paşde vekişandinê dike "serfirazî-ya" kapitalîzmê û bi pesna têzê "emperyalîzmê xwe nû kir pêş ket" bi kêfxweşî van têza himbêz dik e.. Ew "NIZAMA DÎNE YI NÛ" ku ji nûve parvekirina dinê ji xwere kirîye armanc, di navbera vê averûkê de kedîkirin û helandina potensiyel a tevgera karkera û ya sosyalîst programên "demokra-

tî" û "sosyalîzasyon" î derxirtin e mazatê û terbfîye kirina rûbarîye jî têde ye..

Piştî ferîşandina Blok a Rojhilat, propaganda Sovyetî ya ku dibêjî "bi metodên enternasyonalî hatîye ferîşand in" paşpêkî vê propagandê dîsa problemên serxwebûna netewî anîn rojanîya din ê. Ji komelên Baltîk yê ku bi destê YCSS di şerê parvekirina dîne a II.'an hatine dagîrkirin, despêkir û bi zorê Sovyetîzekirina Komelên Kafkasya û Asya-Navîn; van komela gişko yek yek rêya serxwebûnê negand in.. Ev dide nîşan ku di dema YCSS a kevn de ferîşandina problemên wan li hêlekê, ew daxwazên ku hatine tevlihev kirin û cemandin, piştî sedsalî jî nûve, cîhe ku mane jê dîsa dest bi Têkoşînê kirin û geşbûn.. Di navbera Azerbaycan û Armenîstan, Gurcîstan û Osetya de, Kirgîzîstan û Ozbekîstan de ev şerên xwînî yek yek mînak in..

Ev akîbet jî Yugoslawya ku di "sistema mengî federalî" de dîda xwuya kirin jî jiya.

Yugoslavya di bêhnêk ê de heta mejîyê xwe jî hev hat belavkir in. Heta çen meh berê ew gelê ku bi hev re dijîyan, bir tenq û topan êrîşî hev kir in.. Li Kafkasya û Balkana ev şerê netewî bi destê mişraqên emperyalîst bi dîplomasyek hozanî dixwazin li gora fêda parvekirin a emperyalîstî nû pêk bê, pergala tîn xebitand in.

KT, ya ku dusopî Împeratorîya Osmanî ye, çavê xwe berda komelên ku li Asya-Navîn û Azarbeycanê "serbixwe bûn" û xeyalên xweyî mezin û pêkanîna a Federasyonek Tirk an, di demek kûrt de girtina gepên qezencên mezin jêre xewne û jî vê hîn mezintir da xwuya ku potansiyêlik mijîn e.. Ew Rusya ku jî nûve dest bi rêya kapitalîzmê kir, zû zû van komelên girêdayî kesîre nehile; yan jî jî sermîyandarên Amerîqa û Ewropayî re Tirkîyek ku di vê herêmê de dibe xwedî parek navîn, nayê hesabê wan gêra jî yê hev jî rêzanîya ûntemantalîzm a Îslamî ditirsîyan, dît in ku îran jî hêla bezarganî xwedî pergala û taqet e, têsîra îran î ku li

ser van dît in û hatin nasîn. Enîya karê din jî, van komelên nû têgihan ku bi çavê "mirîsk a peritandinê" li wan mêze dik in û ew jî dêlva Rusya xwînmijîtiya hinên din, bi dû mezînbûna aborîyên e..

Bi kurtayî, ew burjuwazîyê ku cejna "mirîna sosyalîzmê" dik e, êdî ketîye nav şerê parvekirînek nû.

Bê şik, cîhek ji cîhê şerê parvekirîna aqara klasîk û rojîn ji Rojhilat a Navîn e..

Têkoşîna Rizgarîya Netewa Kurdistan di her herêmê de geş bûye û bêcûdabûna komarên kolonyalîst anîye rojîn ê. Serxwebûna Kurdistanê; bi kûrtayî tê mîna xerabûna îstîkrara Tirkîye, Iran, Iraq, Sûrîye û Rojhilat a Navîn. Di navbera xerabûna vê îstîkrarê de emperyalîst di xema dawînga civakî û rêzanî de ne ku nikarin dager bik in.. Ji ber vê sebebê, daxwazên Netewa Kurd yê azadî û serxwebûnê dixwazin nav van komelan de bi hinek "reformat" hepis bik in..

YKA, paşî şerê xelîcê Li Kurdistan a Başûr di Kurdistanek serbixwe ya "Defacto" -dij wê şerdayetîya xwe bû- li ser ruxîn û kirkirîna nîzama Saddam a girseyî guh û çavên xwe girt in. Li Başûr Kurdistanek serbixwe, an jî xweserî yan jî "Iraqek demokratî", hîn ji bona nîzamên kevneperest yê Ereba pêşgîrek xerab, hîn jî ji bona KT. dide xuya ku gefek mezin e. Bi vî awayî da xuya ku ew YKA'yî ku di Seddam serda, bi rastî hat xwanî ku piştgirêkî nîzama Seddamî qewîn e. Ji ber vê yekê jî rawêja YKA yî ji bona hevalbendên xwe yê Rojhilat a Navîn bi parêz e, bi sedhezaran xwînmijîtiya însanên Kurd bê şîq dik e.. YKA Netewa Kurd ku di nav kirkirînek wanî de hişt, bi vê "trajedîya Kurdan" kampanya xaçsorê vekir û alîkarîya "derman-betanî" şand, anjî di çîroka paralêla (rastenheva) 36.'an qelbê hinek ronakbîr û çepên Kurdan cîh çêkir û biser ket. KT. jî di Rojhilat a Navîn de li gora rolê xwe yî "nû" dest bi "hamîtiya-parêzgerîya" Kurdên Başûr kir û zendên xwe

vekir û bû daxwazê rolê ku nîzama Seddam li Kurdistana Başûr wenda kirîye. Ji bona xwedî derketina vê desthelatê (otorîtê) bi beyanê li paş nema.

Di nav Nîzama Rêjhilat a Navînî nû de pêşnuma leşkerî ya mezin ku Kurdistanê berdest bik e, rolê KT. dixwaze bi lebatî û bi rolekî firehî cîh bigre û ev cîh girtin jî hat xwanî. Nîzama Seddam î ku li Kurdistan a Başûr rol wenda kir, KT. daxwazê tijekirîna cîhê vî rolî ye. Lozan a ku li lehê KT. "problemên Musil-Kerkuk" ferîşand, bîngeha problema dîplomasi digre.. Helbet, KT. î ku bi hêzê rêzanî û leşkerî Kurdistan a Başûr dagerkir, di nav tixûbên xwe de jî ji bona "problemên Kurdan" "ferîşandin" ê li Başûr jî belav bik e. KT. wê vê "ferîşandin" ê bi hevkarîya emperyalîzmê bi navê "demokratîkirin" û "kedîkirin" ê vê programê dimeşin e. Di navbera programên kedîkirin û pasîffize kirinê de tê dît in. Serê hêlek vî programî ya girîng jî serîde, belavkirina rêxistina hêzên redîqal û pişt şîkenandina têkoşîna

leşkerî û pasîffikasyona girsê tê. Hêla din jî kedîkirin û empozekirina hinek reforma tê..

Bê şiq têkoşîna leşkerî dide xuya ku, nêta emperyalîst û kolonyalîstan, dinamîk ên civakî jî hev pir cûda xwanî dik in. Ev hesab jî hêla têkoşîna civakî ser û bin dib e û kirûya Kurdistanê her dem jî hêla komarên kolonyalîst tê ferîşî û di rewşek "demdemî" de berdewam e. Vêderê raste ku, -belkî rû erdê de kolonyalîstekî dinê yan dawînge- Kurdistanê di van rewşên dinê yê guhertî de, di rûkarekî paşve de girtina kolonîyek nevnêwî de zirûfên girtinê edî nema ye..

Bi bîngehî ferîşandina problema Kurdistanê hew di rewşek demokratî, baybezî û bîngehî de ye. Ev jî, Netewa Kurd ku bi destê xwe mafê xweyî çarenûsî bê şert û qeyd pêk bin e û ev jî **AZADÎ** û **SERXWEBÛN** e.. Ji bona Netewa Kurd li Rêjhilat a Navin bêtî pêkanîna mafê çarenûsî Azadî û Serxwebûn ne mimkûne. Pêk anîna mafê çarenûsî, bê

şert û qeyd Azadîya netewê û Serxwebûna welat sazneke nemimkûn e. Paşde vekîşandîna ordîyê û hêzên leşkerî yê daxûr, naskirina meşrûfîyeta rêxistinên Kurdî yê netewî û di diplomasiya dinê de şikandîna mafê xwe parêz; li welat hilbijartînek yek derece neqandî a organên Kurdistanî xurûkirînek ji şertên peşî ye. Bi vî awayî sazîkirina vîna demokratiyê ku biryarê bide "veqetandin û serbixwe mayî, yan jî tevî hev mayî" biryara wanîye ku, nav bibe sitandîna mafê çarenûs..

Em baş dinanin ku tu caran kolonyalîst û emperyalîst ve rêyê pişwaz nak in û nêzîkî vî ferîşînêjî nabin. Her mîşraq wek xwedî sebeb in jî, li dijî xwestinên Netewa Kurd yê netewî û demokratiyê bloqek paşverû sazîkirin e, bi navê terore û raxîna tirsandîna ê didomîn in..

Netewa Kurd her sal di bin ruxîn û terore komarên kolonyalîst di dimîn e. Têkoşîna Rîzgarîya Netewî yan ku li ser bîngeha yan mirîn-mayîn de tê domîn, wê xebitandîna

hemû metodên aşîtiyê û bi van metoden berxwedana çekdarî jî di bîngehek bi heq û meşrû de sekinî ye. Netewa Kurd li dijî vî şerê neheq bi her pergaliyê wê vî mafê berxwedanê bide xebat.

Teror û ruxîn a dewletên kolonyalîst û tîkoşîna berxwedana netewî wekhev di in û bi devê "dijî zorê" nav lêkîren, meşrûfîyeta terora komarê tîne û xîzmetê ji komara kolonyalîst re dikin e. Bîngeha zora rêzanî û civakî kedmîjî ye, talankirîna kolonîyê ye û li ser bilindkirîna zordariyê iktîdara kapîtalîst-emperyalîst e.. Bîngeha din a meşrû ku TRNK fêde ye jî gavek ji gava rîzgarîya civakî ye. TRNK, burjuwazîyên Kurd ku li dijî burjuwazîyê Tirk, Faris, Ereb û yê din bi navê "şerê bazarê" geş nab e. TRNK bi tevayî li ser milê karkeran, feqîrên herêman çolê û bajaran bilind dib e. Ji berê de sosyalîst, demokrat-welatparêz û ronakbîrên Kurdistanê pêşengî û xebata vî şerî dik in. TRNK şerê civakî ye û xwestinên netewî-perwer û welatparêza jî di nav vî şerî de

himbêz dik e. Bi vî cêlebî TRNK, hin li metropolên Tirkîyê, hin jî li Iran, Iraq û Sûrîyê bi lez xwedî bingeha şerê ji bona demokrasî û sosyalîzm ê ye. TRNK, bi piranî li Tirkîyê dinamîka şerê Têkoşîna karker û sosyalîstan yan girîng e û hatiye vê merhelê.

Di sala 1970'an de rojîna Têkoşîna Rizgarîya Netewa Kurd ji hêla çepên metropolê dihat xuyakir in. Bi eşkerî di bin ambargoya "Çep" ên Tirkan de hatibû asekir in. Belê îro jî "Çep" ên Tirkan jî bingeha girseyî qutbûn e û êdî zanistîya honandîna vê girsê jî wînda kirin e. "Çep" ên Tirkan îro jî xwîne di dinamîkên TRNK ê digrin û bingeha xweyî meşrû jî wînda kirin e. Dema berê ku li dijî TRNK şer didan, hinin jî wan gruban îro jî "şelafîya gerilla" dik in û vê jî xwe re dik in pîr m.. Eva îro jî, bona xuyakirîna dinamîzma Têkoşîna Netewî a ku berê dihat piçûk kirin, ji bona pêşkirinê ev dersek difroki ye..

Helbet, nebe ku problem ji vî alîve tenê em bigrin dest. Borana tevgera sosyalîst û paşde vekişand in; bi hemû pergala ajotîna bombebarana propaganda burjuwazîyê emperyalîst û xurtîya rêzanîya "radest kirîna-rastî" ji bona girêdanên TRNK bi Têkoşîna Rizgarîya Civakî re girêdayî ye, li dijî metirsîyek mezin çedik e.

Yekemîn; di babêta burjuwa de be jî, bixwe daxwazek azadî û serxwebûna TRNK a bi kişandîna nav programa emperyalîst û kolonyalîstan, daxistîna mîzêna programê kolonyalîsta yan "demokratîkirin" ê.

Duhemîn; Di nav girêdana rêxistin û rêzanîya de, programa Rizgarîya Netewî û programa Rizgarîya Civakî bi şiklekî nenêrbaran jî hev hatiye razberkirî û bi zanistî dixwazîna bi vî awayî bigrin dest; Daxwazên kedkarên Kurdistanê dixin pey ajitasyon û propagandên Netewî û çiqe diçe dixwazîna bêtêz bix in.

Ev ku, pergala kolonîya navnetewî ya Kurdis-

ta nê, ji dirûva sistema emperyalîst-kapîtalîst ên dinê ku li welatê me bîcîh bûye bêtir tiştek nîn e. Ji ber vê yekê Têkoşîna dij kolonyalîzmê bi hemû pergalên xwe sîstema kapîtalîst-emperyalîst jî kiriyê nav hedefa xwe..

Kedkarên Kurdistanê di cîh girtina şerê Rizgarîya Netewî de ne ji bona rakirina qamçiyê Tirkan, şîrqandina qamçiyê burjuwazîye Kurd an jî de haqekî nû; jinên Kurda ne ji bona ku di sa destê wan li ber wan bîr girêdan dikevin TRN; ji bona Rizgarîya Civakî û Netewî, ji bona şîkenandina hemû zîncîrên koledariyê, bi hevîya guherandina sîstemê dikevin nav vî şerî..

(...)

"Demokrasi" averûyek bê nasîn û nenêrbar nîne. Zordarî û mijokdariya sîstema kapîtalîst îroj bi navê demokrasi tê pêşkêşkirin û "rik kiriyê" dike. Bona xwarina kedê, bona xerib bûna mirovan, bi meşrûkirina dijwarî siyasî ev "demokrasi" helbet nayê qebûl kirin..

Sîstema ku mafê çarenûsa welatan û mirovan jî destê wan distîne, demokrat nîne. Bona wê, ku di Rojhilat a Navîn de Kurdistan ketîye rewşa mîzênek ji bona nasîna wê. Heta ku Netewa Kurd azad nebe demokrasi nayê Iran, Iraq, Tirkîye û Sûriye, ev rastîyek li ber çava ye..

Ji babêten TRNK ê yek jî enternasyonalîya wî ye. Kedkarên ku tevî TRNK dibin, ji bo pelçiqandina netewên din, anjî ji bona li ser netewên din serdestîye saz bikin nakevin şer. Ew, hew ji bona wî tişte ku yê wane, azadî û serxwebûnê dikevin şer û vana daxwaz dik in. Bi vî şerî nava rastîya enternasyonalê tijî dik in. Ji bona enternasyonalîzmê; daxwazên netewîti yê ku xistine bin ambargoya, hiştina rûkarîya statûyên kolonîti û bindestî nîn e; pirsên netewîkiyê gîşk mafên wekhevîtiyê, rûkareti di bîngeha pêkanîna azadî û serxwebûnê pewîst e. Têkilîyên ji bona çêkirina rûkarîyê ewqas jî enternasyonalê..

Ji serkanîyên borana kur yê tevgera sosyalîst

a navnetewî ku froy dijî, "pirsa netewî-pirsa kolonîya" û "internasyonalîzmê" ne vekirina ku têda dijî ye..

Piştî Şoreşa Çirî ya sala 1917'an **Decreta hejmara 13**, vekirina deriyê Împaratoriya Rusya ku girtîxana gelan bû; banga rizgarîbûna netewên kolonî bu. Bi banga **Decreta hejmara 13'an** ra **ŞOREŞA ÇIRÎ** yê, di tekoşînên netewan da bû stêrkek bi poç. "Serxwebûnên" froy ji nîwa li komarên Sovyet yê kevî (Letonya, Lîtvanya, Ukrayna; Rusya gewr, Kazakîstan, Federasyona Rusya, Azarbeycan, Gurcistan, Armenîstan û Tirkîstan) bangên serxwebûnê û bi kar anîna mafê çarenûsî rastî vê dîrokê tê. Di qada şerê navîn de burokrasîya Çar û qedroyên **PKYS**, di dema destpêka lihev hatina pergala berêweberî da; hinek welatên serbixwe bi darên zorê xistin nav Sovyetê. Hinek ji wan jî, rasterast hatin dagerkir in. Şoreşa proletarî zîvirî naw xwe. Bi şîyar a "li welatekî sosyalîzmê" di wê demê de tevgera sosyalîzma nav netewî ket cîyê banga xizmata

"komunizma netewî" û "sovyetî" paşve anîna erdên çar; di internasyonalîzmê da, burokrasîya Sovyetê ket rewşa diplomasiya navnetewî..

Ji gişkî tevgerên sosyalîst yê navnetewî ra yek karekî hate birîn. Ango parastina xizbe-zînên îktîdara netewî û civakî li her aliyên dinê di rawestekê da tê gihîştina xeniqandin û girêdan xirbezîya îktadara Sovyet. Îspanya trajedîyek wekoka wî yê..

Şerê parvekirina II.'an, ji bona xelatkirina burjuwazîyê emperyalîst, internasyonalîzm hat kuştin. Berê Hîtlar parvekirina Polonya yê, pakta ku li ser komarên Baltik hatin avakirin; piştî şer YKA, Îngîlîz û YKSS di dihera **Yalta-Porsdam** da bi parvekirinê nû cî veguhest. Îktîdarên sosyalîst yê Yewnanîstan, Fransa û Îtalya li pêşîya aliyê van parvekirinan man; Polonya, Almanya Rojhilat, Romanya, Çekoslawakya jî li aliyek din man. "Ordîya Sor" ku kete Almanya-rojhilat, Romanya, Çekoslawakya, "îxraca şoreşê" bi dijarî ku berê dihat redkirin ji hêla hêzên

şoreşgerî hatin çepîk kirin. Komara Kurd ya Mehabat jî qurbanek ji van lihevhanan ye.. Şoreşa Çîn xwe bi redkirina pêkanîna "beşdarîya Komîntang" a enternasyonala III.'an rizgar kir. Yugoslawya û Arnawûtîlûk bi baybezê ji "Enternasyonalîzmê" ku ji gotinên diplomasyên YKSS piştî tiştek nebû qetîyan.. Di salên şunda jî, YKSS ku di îddîa wargeha sosyalîstda bû, li tevgerên rizgarîya netewa ku statukaya emperyalîstên dinê xirab dikir germ nenêrî. Çîn, bi gewşkirina "teorîya sê dinê" belavî dorê kir û bawerîya enternasyonalîzmê cara **duduyan** qetîl kir. Û paşve nema bo hegemonya Çîn ê, ji bona şerê rizgarîya netewa û civakî bi celadên xwe re banga yekîtiyê çêkir in.

Îro piştî borana tevgera sosyalîst ya navnetewî divê ev dejenerasyon neyê ji bîrkir in. Dema ku çepên metropolê enternasyonalîzm, ji bona rizgarîya netewa û rizgarkirina ji bin nîr dihat meşandin, ji şoreşgerên gelên mazlumra dikirin çokî **ahlaqî** û dihejand in, firoj ev jî ji bir kirin e..

Di vê rewşê de sebebên wekhevî êdî wê bibe pêwîstîya hevgerîyan tevgera sosyalîst, wek tevgerên rizgarîya netewa dîksîyonên aşîtî û dorhêl jî, çîqa diçe di qadê de hatin îzole kirin. Têvgerên dorhêl, jîn û aşîtiyê demek ji jorva lê nerîn û dervakirin, pêvaçûnê da dîtin ku bingeha girsê wan dihele, wê gavê tersê wê kirin û gotinên wan tevgeran girtin û mîna wan dest bi gotinan kirin.

Di roja meda pirsên girîngî ku li benda sosyalîstan yek, derbazbûna borana, sebeba van netewan **DÎYALEKTÎKA RÎZGARÎYA** netewan û civakan **RAST BE AVERÛKÎRÎN**. Dinê çîqa diçe tenq dibe û li qada parnabe. Tersê wî, tora teknolojî û têqihanê wan ji berê zêdetir ji hev tîr digrin û ketine rewşek giştîyek. Ji bo vê qasê "em netewek piçûk û mazlum in. Çî me ji problemên sosyalîzmê yê navnetewî ? Em bi rizgarîya xwe dakev in" ev gotîna ku ne mînak çahîlê ku sîstem fêr nekirin bin; bi zanetî **êrfîşa** ser **gîrêdanên** têkoşîna netewî û civakî e.. Evana mesajên têkoşîna me yan navnetewî û

tevgera sosyalîst yan navnetewî ku hejaya têxe nav merovatîyê û **PEŞINEDITÎ** ye..

Sosyalîzm, sîstemek civakî ku li nivê dinê bi tenê hate çespandin û belê sezkirina wê serfiraz nebû ye. Ev nayê mana ku sîstemek civakî bê serhatîye. Sosyalîzm bi tewayî dîtinên meylî dinê, ramana sîstemkirinê me û **alternatîfa** sîstema **ahlaqî rewîstî**, **rêzanî-îdeolojî** ye. Heta ku sîstema **emperyalîst-kapitalîst** hebe, **têkoşîna sosyalîzmê** bê birîn wê bidomîn e.

Sosyalîzm bi tenê di xeyalkirinek otopya de nîn e. Sosyalîzma zanistî ku 150 sal berê bingeha wê hatiye sazîkirin, sosyalîzm iro ceribandîninê ku bi balûpal hîn bêtir dewlemend bûye, geş bûye. Diyalektîka Materyalîst/Diyalektîka Marksîst hîn bûne dîtinê zanistîya dinê, hîn jî pêşengîya karûbarên rêzanîya kedkaran didomîn e. Bi zanistîya Marksîst-Lênînistî jî, dîroka me ya têkoşînê sosyalîst bi mîratekî dewlemend seza xwe û qedrê xwe diparêz e. Dokmatîzmên îdeolojî

yên berê ji fenatîzman derket in û ji bona eşkerekirina dînamîkên civakî ku bi lez tînin vegûhestin û sîstematîze kirina ber bi vege-randina argûmanan, **INKARKIRÎNEK** qeba nîn e. **SENTEZKIRÎRA** bordîna û peşeroja bê mecale.. Dema formulên ezberî zanî zûde borî ye. Bi vî awayî ji bona payebûna pîrsên pêşyame; "ji nû vakîfî kirin a Amerîka" û "îcadên" nû; pêwîstîya lêgerana derketina felsefa Hz. Mihamed û Îsa yan jî Ka-ustkyan, Bernstein tûne.. Yê ku dibê Marksîzm kevn bûye, bi tenê ramana alternatîfa ku bi qerna kevn û kone bûye wê pêşî-yar dîkin. Lê em, payebûna me û gişkî çanda têkoşînê sosyalîzmê, bi nêrîstîya zanyarî raman û karûbar, bi awakî dormedorî, lê xweyî derketinê pêwîst dibînin in. Ev pêvajok, bê pêşdawazî û bi sîstematîkek diyalektîkî-Materyalîstî ku bê çavdêrî kirin, êdî qewî bi bingeha têkoşîna xwe bigrin.. Dîsa rexnegirtin a sîstema civakî ye, alternatîfa **ŞO-REŞGERÎ** bingeha rêxistinê me dide me.

Komunîstên Kurdistan, di nav nerîna berpîsi-

yarî û hemgelî de, rêxistina têkoîna rizgarî netewa ku îroj bi gîşkî germe û geşkirina armancên rast, lê bi tenê zanistî rêxistina şerê li vî cîhê xwe nagire; di vê demê da ji kedkarên Kurdistanê ra pêşkêş û qewînkirina zanistîya çandî, di nav pêwîstîya şerê rizgarî civakî da ye.

Yên ku sosyalîzmê dadixin mêzêna "quwweta îmanê" û utopya, di demoralîzasyona KESEN KU BI FÎREHÎ JI GOTÎNEN burjuwazî yê emperyalîst TÎN GÎRTÎN e, têkoîna diwar; ji nûva ravekirina dinamikên ku afirandinên alternatîfa sîstema emperyalîst-kapîtalîst û rêxistina TEKOŞÎNA LI DÎJ KAPITALÎZME bib e..

Îro erka baybezê ku li pêşîya karkerên Kurdistan disekin e; SERXWEBÛNA WELAT, AZADIYA NETEWÎ ye. Ji bona serfirazîyê, Marksîstên Kurdistan, divê hemû dijatîya bîghnîn cem hev û dijîstîyê saz bikin, li ser bîngeha welatê xwe. Ji bona rizgarî netewî

rêya bi tenê; Yêna cûda cûda tevger dik in, yêna xirwebazîya wan di armancê azadî û serxwebûnê de, gîşkî hêzên rêzanî di nav ENÎYA ERÎŞEK BI HEVRE civandin û saz kirina ba hev e.

Komunistên Kurdistanê, hin şervanek bi biryarî têkoşîna rizgarîya netewa, hin jî rêxistine girse, yan kedkar de erkên enter-nasyonalf-sosyalîst a pêwîstîya tevgera qadroyên zanîna tevgerê bid e.

Komunistên Kurdistanê, 1 Gulan a 1992 şana dîroka proletarya yêna dinê û kirkirinêna erka xwe yêna netewî û hevgelî di nav rewşa dîtina yekîtiya diyalektîkî de ye.

BIJÎ, AZADÎ ya NETEWA KURD û SER-XWEBÛNA KURDISTAN ê !

Ji bona dinêk bê çîn, bê kedwarî li dij

koledarîya emperyalist-kapitalist TEKOSTA
RİZGARÎYA NETEWÎ Û CÎVAKÎ BİLİND-
KÎN !

1 GULAN 1992

PARTIYA RİZGARÎYA KURDISTAN
(PRK/rizgarî)
BUROYA SİYASÎ

(*) Belavoka Partîyê an 28 a.

ULUSAL KURTULUŞ SAVAŞI TOPLUMSAL KURTULUŞ MÜCADELESİNİN DİNAMİĞİDİR. (*)

1992 1 Mayıs'ına girerken; Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nin, sömürgeci devletler tarafından kan ve imhıyla boğulmaya çalışıldığı sıcak bir savaş sürüyor ülkemizde.

Dünyamızın hızla değişen siyasal dengelerine rağmen, Orta-Doğu'da Kürdistan'ın uluslar-

arası sömürge statüsü, halen emperyalist ve sömürgecilerin işbirliği içerisinde kalıcı kılınmaya çalışılıyor..

Doğu Bloku'nun çözülmesi, SSCB'nin dağılması, nın ardından, emperyalistler yeni bir paylaşım savaşının kavgasını veriyorlar. Bu savaş, A-

merikan emperyalistlerinin, belirleyici askeri ve siyasi gücü nedeniyle şimdilik siyasi ve ekonomik çatışmaların alttan alta hareket ettirilmesiyle yaşanıyor.

Eski Sovyet Cumhuriyetlerini, Birleşik Devletler Topluluğu (BDT) adı altında ekonomik ve siyasal olarak kendisine tam bağımlı kılarak, yeni ve ceval bir emperyalist odak haline gelmeye çalışan Rusya Federasyonu da paylaşımın taraflarından biridir.. Halen dünyanın en gelişmiş askeri güçlerinden biri olma özelliğini koruyan eski Sovyet ordusunu da, "bağımlı devletleri" bir biçimde denetlemek üzere önemli bir koz olarak elinde bulundurmaktadır..

Kuşkusuz, SSCB'nin dağılmasının ardından, en önemli siyasal gelişme Birleşik Almanya olgusunun yeniden gündemi belirlemeye başlamasıdır. Doğu'yu yutan Birleşik Almanya, hem Avrupa Topluluğu içerisinde İngiltere ve Fransa için, hem de ABD için önemli bir tehdit unsuru haline gelmiştir.

Dünya konjonktüründe Sovyet ve Doğu Bloku etkisinin kalkmaya başlamasının hemen ardından ABD, Körfez Savaşı ve diğer askeri müdahaleler ile tüm siyasi ve askeri inisiyatifini ele geçirme uğraşısı içindedir. Orta-Doğu ve körfez petrolü üzerindeki kesin denetim Japonya ve Avrupa karşısında ekonomik olarak gerilemeye başlayan Amerikan emperyalizmine, siyasal ve askeri olarak kritik bir avantaj kazandırmış olmaktadır.

Uluslararası sosyalist hareket yıllardır yaşadığı derin ideolojik-siyasal bunalımın ardından 20. yüzyılın engeri hareket noktasına çekilmiş bulunmaktadır. Emperyalist burjuvazi; Doğu Bloku'nun çöküşü, SSCB'nin dağılması ve bu geri çekilmeyi kapitalizmin "nihai zaferi" olarak, "kendini yenileyerek aşan emperyalizm" tezleriyle, sevinç çılgınlıklarıyla karşılamaktadır.. Dünyanın emperyalist odaklar tarafından yeniden paylaşımı demek olan "YENİ DÜNYA DÜZENİ" kavramı içerisinde, işçi sınıfı ve sosyalist hareketin potansiyellerinin "demokratikleşme" ya da "sosyalizasyon"

programlarıyla eritilerek, her türlü muhalefetin terbiye edilmesi de bulunmaktadır..

Doğu Bloku'nun çözülmesinin ardından "Enternasyonalist yöntemle çözüldüğü" yolundaki Sovyet propagandasının aksine ulusal bağımsızlık sorunlarını yeniden dünyanın gündemine getirdi. II. Paylaşım Savaşı'nda SSCB tarafından ilhak edilmiş olan Baltık Cumhuriyetleri'nden başlamak üzere, zorla sovyetize edilmiş Kafkasya ve Orta-Asya Cumhuriyetleri'ne kadar bütün Sovyet Cumhuriyetleri, birer birer bağımsızlık yolunu seçtiler. Bu aynı zamanda, eski SSCB içinde çözülmek bir yana, karmaşılaştırılan ve dondurulan ulusal çatışmaların da, yüzyıl önce ve kaldıkları yerden yeniden alevlenmesi anlamına geliyor-du.. Azerbaycan'la Ermenistan, Gürcistan'la Osetya, Kırgızistan'la Özbekistan arasındaki kanlı boğuşmalar sadece birer örnek..

Aynı akibet "ideal federatif sistem"lerden biri olarak gösterilen Yugoslavya içinde de yaşandı. Yugoslavya kaşla göz arasında hücrelerine kadar ayrıştı. Daha bir kaç ay ön-

cesine kadar birlikte yaşayan halklar, birbirlerine tankla, topla saldırır oldular.. Balkanlar ve Kafkasya'daki bu ulusal çatışmalar, yeni emperyalist bölüşümde pay kapma uğraşındaki emperyalist odakların ince diplomasileriyle kendi lehlerine sonuçlandırılmaya çalışıldı.

Osmanlı İmparatorluğu'nun mirasçısı olan TC, gözlerini "bağımsızlaşan" Orta-Asya Cumhuriyetleri'ne ve Azerbaycan'a çevirerek, büyük Turan hayalinin nihayet gerçekleşmekte olduğuna kanaat getirmeye başladı. Ne varki, Orta-Asya Cumhuriyetleri Türk Federasyonu düşlerinin ve yatırımcı müteahhitlerin kısa dönemde karlı vurgun düşlerinin çok ötesinde bir sömürü potansiyeline sahipler.. Yeniden kapitalist yapılanma içine giren Rusya'nın, herşeyiyle bağımlı bu ülkeleri kolaylıkla başkalarına terk edeceği; ya da Amerika'lı ve Avrupa'lı sermayedarların Türkiye'nin orta boy bir odak haline gelmesine seyirci kalacakları düşünülemez.. Üstelik, sadece İslam Funtamentalizminin siyasi yanından ürkenler, İran'ın hiç de yabana atıl-

mayacak bir ticari girişimciliği bulunduğunu da, bu cumhuriyetlerdeki İran etkisini tanıyarak öğrenmiş oldular. İşin bir başka cephesi de, yeni cumhuriyetlerin kendilerine "yolunacak tavuk" gözüyle bakıldığını bilmeleri ve onların Rusya yerine başkaları tarafından sömürölmek değıl, ekonomik büyüme peşinde oldukları gerçeğıdir..

Kısaca "sosyalizm öldü" bayramı yapan emperyalist burjuvazi, yeniden üretilmiş bir paylaşım kavgasının içindedir artık.

Paylaşım kavgalarının klasik ve güncel alanlarından biri de, kuşkusuz Orta-Doğı'dur..

Her alanda ivmelenmiş olan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi kaçınılmaz olarak sömürgeci devletlerin bütönlükleri konusunu da gündeme getirmektedir. Kürdistan'ın bağımsızlaşması demek, Türkiye, İran, Irak ve Suriye gibi 4 devletin, kısaca Orta-Doğı'nun istikrarının bozulması demektir. Emperyalistler bu kadar büyük bir istikrarsızlığın içerisinden kendilerinin denetleyemeyeceğı toplumsal ve siyasal sonuçlar çıkacağı endişesindedirler.. Bu nedenle de, Kürt Ulusu'nun özgürlük ve bağımsızlık taleplerinin, bu devletlerin sınırları içerisinde bir takım "reformlarla" hapsedilmesinden yanadırlar..

Körfez Savaşı sonrasında ABD'nin, Kuzey Irak'ta oluşan "Defacto" bir bağımsız Kürdistan'a karşı -kendisine karşı savaşmakta olduğu- Saddam rejiminin kitle kıyımı yapmasına göz yummasının başka bir izahı yoktur. Güney'de bağımsız ya da özerk bir Kürdistan'ın ya da "demokratik bir Irak'ın" hem diğeri gerici Arap rejimleri için kötü bir örnek, hem de TC için büyük bir tehdit oluşturduğu açıktı. Saddam'la savaşıyor görönen ABD'nin aynı zamanda nasılda Saddam rejiminin baş destekçisi olduğu böylece göröldü. Bu yüzden ABD'nin Orta-Doğı müttefiklerini korumak için yüzbinlerce Kürt insanının kanını tercih etmesinin anlaşılmayacak yanı yoktur.. Kürt Ulusu'nu böyle bir katliamla başbaşa bırakan ABD, bu "Kürt trajedisine" Kızılhaç kampanyaları

açarak, "ilaç-battaniye" yardımı göndererek ya da 36. paralel hikayeleriyle bazı Kürt aydın ve solcularının kalbini kazanmayı başardı. TC'de Orta-Doğu'da soyunduğu "yeni" role uygun olarak Güney'li Kürtlerin "Hamiliğine" soyunarak Saddam rejiminin Güney Kürdistan'da kaybolan otoritesinin yerine talip olduğunu ilan etmekte gecikmedi.

Yeni Orta-Doğu düzeni içerisinde Kürdistan'ı daha büyük bir askeri güç ile denetleme projesinde, TC'nin aktif bir rol alma isteği artarak belirginleşmiştir. Saddam rejiminin Güney Kürdistan'da kaybettiği otoriteyi, TC doldurmak amacındadır. Lozan'ın TC aleyhine çözdüğü "Musul-Kerkük Sorunu" da, konunun diplomatik temelini oluşturmaktadır.. Elbette, Güney Kürdistan'ı askeri ve siyasi güçle denetleme iddiasındaki bir TC'nin, "Kürt Sorunu"na kendi sınırları içinde de bir "çözüm" bulması ve bunu Güney'e yayması sözkonusudur. TC, bu "çözümü" emperyalizmle işbirliği içerisinde "demokratikleşme ve legalleştirme" adını verdiği ehlileştirme ve

pasifize etme programları içinde görmektedir. Bu programın en önemli yanlarının başında, radikal siyasi örgütlerin tasfiyesi, silahlı mücadelenin yenilgiye uğratılması ve kitle pasifikasyonu gelmektedir. Diğer yanı da legalleştirme ve topluma bir takım sınırlı reformları empoze etmektir..

Kuşkusuz toplumsal mücadeleler tarihi göstermektedir ki, emperyalist ve sömürgecilerin niyetleriyle toplumsal dinamikler birbirinden çok ayrı seyreder. Bu hesaplar toplumsal mücadelenin doğrultusu tarafından ters yüz olmakta ve Kürdistan olgusu sömürgeci devletlerin hiçbir zaman çözemedikleri bir "istikrarsızlık" unsuru olarak devam edegelmektedir. Şurası kesindir ki, -belki de yeryüzünün son sömürgelerinden biri olan- Kürdistan'ı dünyanın değişen bu koşulları altında daha fazla, en geri düzeyde bir uluslararası sömürge olarak tutmanın olanakları artık kalmamıştır..

Kürdistan Sorunu'nun demokratik, acil ve

kalıcı bir tek çözümü vardır. O da, Kürt Ulusu'nun Kendi Kaderini Kendisinin Tayin Etmesi koşulu demek olan **ÖZGÜRLÜK** ve **BAĞIMSIZLIK**'tır.. Kürt Ulusu Kendi Kaderini Tayin Etme Hakkı'na sahip olmadan, Orta-Doğu'da bu sorunun çözümü mümkün değildir. Kendi kaderini tayin ise,ulusun kayıtsız-şartsız özgür ve bağımsız olmasıyla mümkündür. Kürdistan'daki tüm işgalci askeri birliklerin çekilmeleri, Kürt ulusal örgütlerinin meşruiyetlerinin tanınması ve uluslararası diplomaside yasal temsil statüsü kazanması; ülkede yapılacak özgür, eşit ve tek dereceli demokratik bir seçimle Kürdistan'lıların kendi yönetimlerini belirlemeleri ilk koşuldur. Böylesine oluşmuş bir demokratik iradenin vereceği karar "herhangibir birleşme, ayrılma ya da bağımsız kalma" kararıdır ki, ancak kendi kaderini tayin hakkının kullanımı olur..

Ne var ki, bu, ne sömürgeci devletlerin ne de bütün olarak emperyalistlerin kabul etmeye yanaşmadıkları bir çözümdür. Her

odağın kendine göre farklı nedenleri olsa bile, Kürt Ulusu'nun bu ulusal demokratik istemleri karşısında gerici bir blok oluşturdıkları, onu terörle, imhayla sindirmeye çalıştıkları ortadadır..

Kürt Ulusu her yıl bütün sömürgeci devletlerin askeri terör ve imha politikalarıyla karşı karşıya kalmaktadır. Ulusal kurtuluş mücadelesinin bu ölüm-kalım savaşı içerisinde barışçıl bütün mücadele yöntemleriyle birlikte ulusun silahlı direnmesi de tamamen haklı ve meşru bir zeminde durmaktadır. Kürt Ulusu kendisine dayatılan bu haksız savaşa karşı her yolla direnme hakkını kullanma durumundadır.

Sömürgecilerin katliamcı örgütlü devlet terörüyle ulusal direnme savaşımını aynı "şiddet karşıtlığı" terimleriyle nitilemek, sadece devlet terörünün meşru kılınmasına yarar. Toplumsal ve siyasi şiddetin kaynağı emek sömürsü, sömürgecinin yağması üzerinde yükselen kapitalist-emperyalist iktidarın zorbalığıdır..

KUKM'nin içinde durduğu diğer bir meşru zemin ise, onun toplumsal kurtuluş mücadelesinin bir basamağı olmasıdır. KUKM, Kürt burjuvazisinin, Türk, Arap, Fars ya da diğer burjuvalara karşı bir "pazar savaşı" olarak gelişmemektedir.. KUKM tamamen Kürdistan köylülüğünün, Kürt emekçilerinin kır ve kent yoksullarının omuzlarında yükselmektedir. Kürdistan'lı sosyalist, yurtsever ve demokrat aydınları öteden beri bu savaşımın önünde ve içinde yürümektedirler. KUKM, milliyetçi ve yurtseverlerin de istemlerini içinde barındıran toplumsal bir savaşımdır. Bu niteliğinden ötürüdür ki, KUKM hem Türkiye metropollerinde hem de İran, Irak ve Suriye'de demokrasi ve sosyalizm mücadelelerinde aktif dinamik bir öge durumundadır.

KUKM, özellikle Türkiye'de oldukça daralmış olan işçi sınıfı ve sosyalist hareket karşısında toplumsal mücadelesinin en önemli dinamiği haline gelmiştir. 1970'li yıllarda Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketleri'nin gündemi metropol solu tarafından belirlenmeye çalışı-

lırdı. Açıkçası Türk "Sol"u tarafından ideolojik-politik bir ambargo altında tutulurdu.

Oysa, günümüzde kitle tabanından olabildiğince kopan, onları örgütlemek ve kucaklamak yeteneğinde olmayan Türk "Sol"u, KUKM'nin dinamiklerinden kan almaya çalışmaktadır. Hatta, bütün meşru zeminlerini kaybeden ve geçmişte KUKM'ne karşı açık savaş yürütmüş olan kimi gruplar bile sadece "gerilla dalkavukluğu" söylemi ile prim yapabilmektedirler.. Bu durum, dün küçümsenen ulusal kurtuluş dinamizminin potansiyellerini göstermesi açısından tarihi bir derstir..

Elbette, sorun sadece bu noktada ele alınmaz. Uluslararası sosyalist hareketin bunalımı ve genel geri çekiliş; emperyalist burjuvazinin medyalar aracılığıyla yürüttüğü yoğun propaganda bombardımanı ve egemen bir çizgi haline gelmiş olan sağ tasfiyeci-teslimiyetçi politikalar, KUKM'nin toplumsal kurtuluş mücadelesiyle olan bağlarına karşı büyük bir tehdit oluşturmaktadır.

Birincisi; Bizatihi burjuva nitelikli olsa bile KUKM'nin özgürlük ve bağımsızlık talebini emperyalist ve sömürgeci programlar içerisinde çekerek, sömürgeci devletlerin "demokratikleşmesi" derekesine düşürmeye;

İkincisi; Hem siyasal hem de örgütsel bağlamda, ulusal kurtuluş programıyla toplumsal kurtuluş programını birbirinden soyutlanmış olarak ele almaya bilinçli bir çaba gösterilerek; Kürdistan'lı emekçilerin talepleri ulusal ajitasyon ve propagandanın arkasına alınmakta ve gittikçe silikleştirilmeye çalışılmaktadır.

Oysa, Kürdistan'ın uluslararası sömürge statüsü, dünya emperyalist-kapitalist sisteminin ülkemizdeki özgün biçimlenişinden başka bir şey değildir. Dolayısıyla, anti-sömürgeci mücadele, bütün aygıtlarıyla birlikte kaçınılmaz olarak kapitalist-emperyalist sistemi hedeflemektedir..

Kürdistan'lı emekçiler, ulusal kurtuluş sava-

şımına sırtlarında Türk değil, Kürt burjuvazisinin kırbağı şaklasın ya da bir despotun yerini başka bir Kürt despot alsın diye girmiyorlar.. Kürt kadınları, UKM'nin önüne yeniden elleri bağlansın diye fırlamıyorlar.. İnsanlarımız bu mücadele içine ulusal ve toplumsal bütün kölelik statülerinden kurtulmak için giriyorlar, kendilerini ve sistemi değiştirmek umuduyla atılıyorlar mücadeleye..

(...)

"Demokrasi" soyut ve tanımsız bir kavram değildir. Kapitalist sistemin kendisini, bütün zorbalık ve sömürü aygıtlarıyla "dayatması" bugün demokrasi olarak sunuluyor kitlelere.. Emek sömürsüne, insanın yabancılaşması ve siyasal şiddetin meşrulaştırılmasına dayalı bu "demokrasi" elbette kabul edilemez.. Ulusların ve insanların kendi kaderlerini tayin etme olanaklarını ellerinden alan bir sistem demokratik olamaz. Onun içindir ki, Orta-Doğu'da demokrasi sorununun çözümünde Kürdistan bir a y r a ç haline gelmiştir.

Kürt Ulusu özgürleşmeden ne Irak ve İran'a ne de Türkiye ve Suriye'ye demokrasi gelmeyeceği çok açık bir gerçektir..

KUKM'nin niteliklerinden biri de, onun enternasyonalist olmasıdır. **KUKM'ye** katılan emekçiler, başka ulusları ezmek ya da başka uluslar üzerinde egemenlik kurmak için girmiyorlar kavgaya. Onlar, sadece kendilerine ait olan bir şeyi, **özgürlük ve bağımsızlığı** talep ediyorlar.. Bu yanıylar **KUKM** enternasyonalizmin gerçekliğinin de içini doldurmaktadır. Çünkü, enternasyonalizm; ulusal istemlerin ambargo altına alındığı, sömürge ve bağımlılık statülerinin korunduğu bir düzey değil; ulusal sorunların tüm hak eşitliği, **özgürlük ve bağımsızlık** temelinde çözümlendiği bir düzey olmalıdır. Böyle bir düzeyin oluşmasına doğru yapılan her müdahale, atılan her adım ulusal olduğu kadar aynı ölçüde enternasyonalisttirde..

Uluslararası sosyalist hareketin bugün yaşadığı derin bunalımın kaynaklarından biri de, onun

"ulusal sorun-sömürgeler sorunu" ve "enternasyonalizm" sorunsallarındaki yaşadığı açmazlardır..

1917 Ekim Devrimi sonrasında yayınlanan 13 Nolu Decret, Halklar Hapishanesi olan Rusya İmparatorluğu'nun kapılarının açılması, sömürge ulusların kurtuluş ilanıydı. 13 Nolu Decret'in ilanıylar birlikte **EKİM DEVRİMİ**, ulusal kurtuluş mücadelelerinde bir kuyruklu yıldız oldu. Bugün yeniden "bağımsızlaşan" eski Sovyetik Cumhuriyetlerin (Letonya, Litvanya, Ukrayna, Beyaz Rusya, Kazakistan, Rusya Federasyonu, Azerbaycan, Gürcistan, Ermenistan ve Türkistan ve daha sonra Türkmenistan, Kırgızistan ve Özbekistan) bağımsızlık ilanları ve kendi kaderlerini tayin hakkını kullanmaları bu tarihe rastlamaktadır. İç savaşın bitiminde Çarlık bürokrasisiyle **SBKP** kadrolarının yönetim aygıtı olarak uzlaşmaya başladığı süreçte, bağımsız devletlerin bir kısmı zorla Sovyetize edilmeye başlandılar. Bir kısmı da, düpe düz işgal edildi. Proletarya devrimi içe döndü. "tek

Ülkede sosyalizm" şıarı, aynı zamanda uluslararası sosyalist hareketin "ulusal bir komünizm" hizmet etme çağrısının da yerine geçti. Böylece, "Sovyetize etme", Çarlık topraklarının geri kazanımı; enternasyonalizm de, Sovyet Bürokrasisi'nin uluslararası diplomasi söylemi haline getirdi.. Bütün uluslararası sosyalist harekete bir tek görev biçildi: "Sosyalist Anavatanın" yani, Sovyet Bürokratik İktidarı'nın çıkarlarının korunması.

Bu anlayış, dünyanın her yöresindeki ulusal ve toplumsal kurtuluş hareketlerinin bir noktada Sovyet iktidarının çıkarlarına tabi kılınması ve boğulması anlamına geliyordu. İspanya bunun trajik bir örneği idi..

II. Paylaşım Savaşı'nda, emperyalist burjuvaziye ödöl olarak Enternasyonalizm lağvedildi. Savaş öncesi Hitler'le Polonya'nın paylaşımı, Baltık Cumhuriyetleri'nin işgali üzerine yapılan pakt; savaş sonrasında ABD, İngiliz ve SSCB'nin Yalta-Porsdam zirvelerinde yeni paylaşımlarla yer değiştirdi. Yunanistan,

Fransa ve İtalya'daki sosyalist iktidarlar bu bölüşümün karşı tarafında kalırlarken; Polonya, Doğu Almanya, Romanya, Çekoslovakya karşı tarafında kaldılar. Polonya, Doğu Almanya, Romanya, Çekoslovakya'ya giren "Kızılordu", daha önce şiddetle reddedilen "devrim ihracını" gerçekleştiren devrimci güçler olarak alkışlandı.. Mehabad Kürt Cumhuriyeti de bu uzlaşmanın kurbanlarından biriydi.. Çin Devrimi kendini, III. Enternasyonal'in "Komintagla ortaklığı" çözümünü reddederek kurtardı. Yugoslavya ve Arnavutluk SSCB diplomasisinin söyleminden başka bir şey olmayan "Erternasyonalizm" anlayışından hızla koptular..

Daha sonraki yıllarda da, sosyalist kamp iddiasındaki SSCB, dünyanın emperyalistlerle statükoları bozan hiç bir ulusal kurtuluş hareketine sıcak bakmadı. Çin, "Üç Dünya Teorisi"ni geliştirerek, enternasyonalizm anlayışını ikinci kez katletmekte gecikmedi.. Çin hegemonyası adına, ulusal ve toplumsal kurtuluş savaşlarına kendi cellatlarıyla birlik

çağrısı yapıldı..

Bugün uluslararası sosyalist hareketin derin bunalımının ardında, bütün bu yozlaşmanın yattığı unutulmamalıdır. Enternasyonalizmi, sadece ulusal boyunduruktan kurtulmak isteyen mazlum ulusların devrimcilerine karşı **ahlaki** bir sopa olarak sallayan metropol solları, artık bu söylemi bile çoktan unutmuş görünüyorlar..

Aynı biçimde ve benzer nedenler artık sosyalist hareketin bileşenleri olması gereken, ulusal kurtuluş hareketleri gibi çevre ve barış aksiyonları da, giderek bu alanda izole edildiler. Çevre, kadın ve barış hareketleri, bir süre tepeden bakılarak dışlandıysa da, kitle tabanlarının gittikçe eridiğini görünce bu kez tam tersi yapılarak, bu hareketlerin söylemleri olduğu gibi alınarak söylenmeye başlandı.

Günümüzde sosyalistleri bekleyen en önemli sorunlardan biri, bu uluslararası bunalımın nedenlerini aşmak kadar ulusal ve toplumsal

KURTULUŞ DİYALEKTİĞİNİ DOĞRU KAVRAYABİLMEKTİR. Dünya gittikçe daralıp alanlara bölünmüyor. Aksine, teknoloji ve iletişim ağı onu eskisinden daha çok birbirinden etkilenen bir bütün haline getirmiştir. Bu nedenle, "biz küçük ve mazlum bir ulusuz. Sosyalizmin uluslararası sorunlarından bize ne ? Biz kendi kurtuluşumuzla ilgilenelim" demek, sistemin bütünlüğünü kavramayan cehalet örnekleri değilse; ulusal kurtuluşun toplumsal kurtuluşla olan **bağlarına** bilinçli bir **saldırıdır..** Bunlar aynı zamanda, ulusal kurtuluş mücadelemizin taşıdığı evrensel mesajları ve uluslararası sosyalist hareketin insanlığa katacağı değerleri görmeyen **UZGÖRÜSÜZLÜKTÜR** sadece..

Sosyalizm, sadece dünyanın yarısında uygulanmaya çalışılmış ve fakat kuruluşu başırlanmamış bir toplumsal sistem değildir. Sosyalizm, bizlerin bir bütün olarak dünya görüşü, düşünce ve davranış sistemi ve mevcut sistemin **alternatifi** olan siyasi-ideolojik **ahlaki** bir değerler sistemidir.. Emperya-

list-kapitalist sistem varolduđu sürece, sosyalizm mücadelesi de kesintisiz sürecektir.

Sosyalizm sadece hayal edilen bir ütopya da değildir. 150 yıl önce temeli atılan bilimsel sosyalizm, bugün geçirdiği engin deneyimleriyle çok daha zenginleşmiş ve gelişmiştir. Diyalektik Materyalizm/Marksist Materyalizm, günümüzde hem bilimsel dünya görüşü hem de emekçi yığınların politik eylemliliğinin rehberi olmaya devam ediyor. Marksist-Leninist Öğreti de, sosyalist mücadeleler tarihimizin zengin bir mirası olarak değerini ve önemini korumaktadır.. Geçmişin ideolojik dogmatizmleri ve fanatizmlerinden uzaklaşmak ve hızla değişen toplumsal dinamikleri açıklamaya ve dönüştürmeye yönelik argümanları sistematize etmek, kaba bir İNKARCILIKLA değil, geçmişin ve geleceğin SENTEZİYLE olanaklıdır.. Ezbere öğrenilmiş formüllerin zamanı çoktan geçti.. Aynı biçimde önümüzdeki sorunların aşılması için; "Amerikanın yeniden keşfine" ve "icatlar" yapılmasına;

Kautsky'lerden Bernstein'lerden ya da Hz. Muhammed ve İsa felsefelerinden çıkış aramaya da gerek yok.. Marksizmin eskidiğini söyleyenler alternatif olarak sadece asırların köhnemiş düşünce sistemlerini öneriyorlar.. Biz ise, kendimizi aşmak ve sosyalist mücadeleden bütün kültürel, düşünsel ve eylem pratiğine bilinçli, kapsayıcı bir tarzda sahip çıkmak zorundayız. Bu süreç, ön yargısız ve Diyalektik-Materyalist bir sistematikte gözlemlendiğinde, mücadelemizin köklerine daha sağlam tutunabileceğiz.. Yine, mevcut toplumsal sistemin eleştirisi, bize DEVRİMCİ alternatifi örgütlenmemizin temellerini verecektir.

Kürdistan'lı Komünistler, bu evrensel bakış ve sorumluluk içinde; bugün tüm sıcaklığıyla sürüp gitmekte olan ulusal kurtuluş mücadelesinin örgütlendirilmesi ve doğru hedeflere kanalize edilmesinin, ancak bu kavganın bilinçli örgütleyicileri olarak orada yerlerini almakla kalmayıp; aynı zamanda Kürdistan emekçilerine sınıf bilinci kazandırmak ve

toplumsal kurtuluş savaşının da içinde olmak görevi ile yükümlüdürler.

Sosyalizmi sadece "iman kuvveti" ve ütopya düzeyine indirgeyen ve emperyalist Burjuvazinin YAYGIN SÖYLEMİNDEN ETKİLENMİŞ KİŞİLERİN demoralizasyonuna karşı en etkin mücadele; emperyalist-kapitalist sistemin alternatifini yaratacak olan dinamiklerin yeniden tanımlanması ve ANTI-KAPİTALİST MÜCADELEYİ örgütlemek olmalıdır..

Bugün Kürdistan'lı emekçilerin önünde duran acil siyasal görev; ULUSUN ÖZGÜRLÜĞÜ, ÜLKENİN BAĞIMSIZLIĞI'dır. Bu görevin başarılması için, Kürdistan'lı Marksistler, en geniş muhalefeti biraraya getirmekle yükümlüdürler. Ulusal kurtuluşun tek yolu; ayrı ayrı kutuplardan hareket eden, fakat çıkarları özgürlük ve bağımsızlık hedefinde çıkan tüm siyasal ve toplumsal güçleri ORTAK BİR TAARRUZ CEPHESİ'nde bir araya getirilmesidir.

(*) 28 Nolu Parti Bildirisi.

Kürdistan'lı Komünistler, hem ulusal kurtuluş mücadelesinin üretgen kararlı bir savaşçısı, hem de emekçi kitlelerin örgütlenmesinde enternasyonalist-sosyalist görevlerin bilinçli bir kadrosu olarak hareket etmek zorundadırlar.

Kürdistan'lı Komünistler, 1992 1 Mayıs'ını dünya proletaryasının şanlı tarihinin ve kazanımlarının ulusal ve evrensel görevlerinin Diyalektik birliği içinde görmek durumundadırlar.

YAŞASIN , KÜRT ULUSU'nun ÖZGÜRLÜĞÜ ve KÜRDİSTAN'ın BAĞIMSIZLIĞI !

Sınıfsız, sömürsüz, özgür bir dünya için emperyalist-kapitalist köleliğe karşı ULUSAL ve TOPLUMSAL KURTULUŞ MÜCADELESİNİ YÜKSELTELİM !

PARTİYA RİZGARIYA KURDİSTAN
(PRK/rizgarî)

1 Mayıs 1992

POLİT BÜROSU

**büyük ermeni katliamını
unutma!**

•24 NİSAN
kirkirina ermeniyan a
mezin jibîr neke!

İ.BEŞİKÇİ'NİN YENİ TEZLERİ ÜZERİNE

(geçen sayıdan devam)

BEŞİKÇİ'NİN "YENİ" TEZLERİ'NİN İRDELENMESİ.

15- PKK eylemleri ile ilgili tek yanlı bilgilendirme,
tek yanlı çözümleme;

Siyasetin-özellikle sosyalist siyasetin-bir ahlakı vardır. Onun için diyoruz ki "yalanı bir siyasi mücadele yöntemi olarak" normal karşılayanların, yalana dayalı bilgi üretmekte beis görmeyenlerin ürettikleri bilgiler bir bilim adamı için güvenilir bilgi kaynağı değildir, olmamalıdır. Bu kaynaktan ulaşan bilgiler doğrulanmadan, gerçekliği araştırılmadan kullanılırsa büyük yanılgıya düşülür.

Öte yandan sömürge toplumlarında "müthiş yalan söyleme ve müthiş yalana inanma" sosyal psikolojisinin, efsaneler yaratma, abartma alışkanlıkları-

nın bulunduğu da bir gerçek. Buradan alınacak veriler birçok gerçeğin ipuçlarını verir, ama doğrunun yerine geçmez.

Beşikçi'nin, kitabında bu kaynakların ürettikleri kimi bilgilere itibar etmiş olması, ya da artık açık, belirgin bir hale gelmiş "kitle katliamı" niteliğindeki eylemlerini olmamış var sayması, görmezden gelerek çözümlemelerde bulunması üzücüdür.

PKK, yalnız kendine siyasi hasım olarak gördükleri hakkında değil; eylemleri, faaliyetleri hakkında da yanıltıcı bilgiler, yalan haberler, açıklamalar yapmakta sakınca görmemektedir. Bunu savaşın bir gereği olarak görmektedir. Kendi zaaf

ve tahribatlarını gerekçelendirmek ve devrimci kamuoyunda savunabilmek için de abartılmış, aslı astarı olmayan haberler üretebilmektedir.

Ülkemizdeki kimi olaylar ve olgular hakkında, TC. basınında tek yanlı, Kürt ulusal demokratik mücadelesine düşmanca yorumlar ve biçimlendirmelerle dolu haberler yazıldığı biliniyor. Ne var ki, Türk basınının haberleri gerçeği yansıtmıyorsa da, bu, "tam tersinin doğru olduğu" sonucuna götürmez. Olguların tam anlamıyla bilinmesi için çok değişik haberler kaynaklarına, özellikle de görgü tanıklığı, bilgisi olanların, yaşayanların anlatımlarına itibar etmekten en doğrusudur.

Biz, birkaç örnekle, PKK eylemlerinin kimilerinin yanlış değerlendirmeler ile, kimilerinin de hiç olmamış, hiç yaşanmamış gibi varsayılmasından kaynaklanan bu yaklaşımın eleştirisini yapmaya çalışacağız.

Köy okulları işkence merkezi oldukları için mi yakılıyor?

Beşikçi kitabında konuyla ilgili şunları yazıyor:

"..Örneğin köy okulları işkence merkezi olarak kullanıldığı zaman Türk basını bu olaydan hiç sözetmemektedir. Köylünün tümünün, kadın,

erkek, çocuk-çocuk, genç-ihtiyar, köy okullarına doldurulduğundan, buralarda herkese işkence uygulandığından hiç sözetmemektedir. Fakat bu işkence merkezlerine bir saldırı olursa, bu işkence merkezleri yakılırsa, 'PKK yine okul yaktı' diye kıyametler koparılmaktadır." ("Devletlerarası Sömürge Kürdistan, s.57)

"..1984'den sonra, yani Kürtlerin silahlı mücadelelerinin başlamasından sonra Kürdistan'da şöyle olaylar gözlemlendi. Güvenlik güçleri köylere baskın yapıyor, bütün köylülerini çocuk-çocuk, kadın-erkek, genç-ihtiyar demeden evlerinden çıkarıyor, dışarıda bir meydanca topluyordu. Sonra binbir türlü hakaret ve işkence başlıyordu. İşkence merkezi olarak bazan da karakollar kullanılıyordu. Köy okulları işkence merkezi, sorgulama merkezi, kısaca karakol olarak kullanılıyordu. Köy okulları 15 gün, 25 gün tatil ediliyor, bu süre içinde çocukların eğitimine ara veriliyordu. Bazı köy öğretmenleri de devletin güvenlik güçleriyle, Milli İstihbarat Teşkilatıyla birlikte çalışıyorlardı. Bu görev onlara dayatılıyordu. Öğretmenlerin bir kısmı bu görevi coşku ile kabul ediyor, hatta işkenceli sorgulamalarda hazır bulunuyorlardı. Gerek yazılı basında ve gerek sözlü basında

okulların sorgulama merkezleri olarak kullanılması, bazı öğretmenlerin bu süreçte coşku ile görev aldıkları konularında en ufak bir haber yayınlanmamaktadır. Fakat bu tür okullara ve öğretmenlere gerilla saldırıları başlayınca 'PKK yine okul yaktı', 'PKK öğretmen öldürdü' biçimindeki haberleri bütün yayın organlarında okumak mümkündür. Burada temel amaç kuşkusuz Kürt gerillaları kamuoyunda çirkin göstermeye çalışmaktır. Kamuoyunda gerillalar hakkında olumlu bir izlenim oluşmasına engel olmaktadır. Bunun yolu da onları mağdur, işkenceye uğramış, zulmü yaşayan kişiler olarak gösterebilecek haberlere kesinlikle yer vermemek, fakat gerilla şiddetini çirkin, hunhar, kan emici, çağdaşlık düşmanı, aydınlıktan korkan, okur-yazarlıktan korkan, kitlelerin okur-yazar olmasını istemeyen bir konumda kamuoyuna sunmaya çalışmaktır. Gerilla şiddetine neden olan devlet terörünü ise gizlemek önemli bir çabadır." (Bilim-Resmi İdeoloji, Devlet-Demokrasi ve Kürt Sorunu, s.39)

Bu belirlemelerden birkaç bilgi edinmek mümkün:

1-Köy okulları karakol olarak, işkence merkezi olarak kullanılmaktadır.

2-Bazı köy öğretmenleri MİT'e, güvenlik kuvvetlerine coşku ile yardımcı olmakta,

birlikte çalışmaktadır.

3-PKK bu yüzden bu tür okulları yakmakta ve böyle öğretmenleri cezalandırmaktadır.

4-Bu olayları tek yanlı sunan Türk basını Kürt gerillalarını (PKK'yı) aydınlıktan korkan, okur-yazarlıktan korkan, kitlelerin okur-yazar olmasını istemeyen kişiler olarak sunmak istemektedir.

Burada zahiri olarak kabul edilen dördüncü bir şık daha var. Eğer gerçekten de köy okulları işkence merkezi ve karakol haline getirildiği, öğretmenler ajanlık, güvenlik güçlerine ortaklık yaptıkları için değil de eğer "eğitim ve öğretim faaliyetlerinden ötürü" bu şiddete maruz kalsalardı, bu imaj doğru olabilirdi. Çünkü okul yakmak, öğretmen öldürmek başka türlü mazur görülemez, gösterilemez.

Köy okullarının işkence merkezi olarak kullanıldıkları, karakol haline getirildikleri; bazı köy öğretmenlerinin bu gibi pis işlere bulaştıkları da doğru. Doğru olan başka şeyler de var: İşkence merkezi haline, karakol haline getirilen yalnız okullar değil, sağlık ocakları ya da seçilmiş gelişigüzel evler de karakol olarak kullanılabilir. Kürdistan'da devletin güvenlik kuvvetlerine yardım eden tek kategori bazı öğretmenler değil, devlet memurları ve halktan da pek çok kimse var.

Geniş bir muhbir-ajan ağı kurulmuş.

Diğer bir olgu da köy okullarının yakılması, öğretmenlerin öldürülmesinin amacı; buralarda işkence yapıldığı, karakol haline getirildiği için değil, "Kürdistan'da sömürgeci eğitim ve öğretim faaliyetlerini baltalamak, asimilasyon politikasına darbe vurmak" kampanyası olarak yürütüldüğüdür. PKK, eylemlerini bu amaçla yürütmüş; fakat tepkiler yoğunlaşınca, okulların karakol haline getirildiği için yakıldığı, öğretmenlerin ajan ve işkenceci olduğu için öldürüldükleri savunulmasına geçilmiştir.

Bu çifte gerekçelendirme.

Bizim kendi kaynaklarımızdan, Kürdistan'ın çeşitli bölgelerinden aldığımız bilgiler, okul yakma ve öğretmenlerin öldürülme eylemlerinin, "sömürgeci eğitim ve asimilasyonu baltalamak" adına yapıldığını doğrulamaktadır.

Eğer PKK'nın "okul yakma ve öğretmen öldürme eylemleri" bu gerekçeler esas alınarak tartışılsaydı gerçek boyut daha iyi anlaşılırdı.

Kürdistan'da TC.'nin eğitim-öğretim kurumlarının niteliği üzerinde bir görüş ayrılığımız söz konusu değil. Fakat bu aygıtların ortadan kaldırılması, işlevsiz bırakılması için okulların yakılması ve öğretmenlerin öldürülmesi gibi

"şiddet" değil, siyasi mücadele yollarının kullanılması gerektiğini düşünüyoruz. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin askeri hedefleri okullar, öğretmenler vb. değil TC. ordusu, korucular, ajan ve muhbir şebekesidir.

Ama, PKK 1988-89 öğretim yılında eğitim kurumlarına askeri bir kampanya yürütmüştür. Gezici gerilla timleri, ulaşabildikleri köylere gitmiş, oradaki öğretmenleri görevlerini terketmeleri, sömürgeci eğitime alet olmamaları; ya da PKK insiyatifine girmeleri ya da kendilerine karşı şiddet kullanılacağı yolunda propaganda, ajitasyon ve tehdide uğratılmışlardır. Bu yaygın faaliyet yürütülürken de, eğitimin sekteye uğraması için PKK'nin etkin olduğu bütün alanlardaki köy ve mezra okullarının kapatılması, çalışamaz hale getirilmesi hedeflendiği için, görevlerini terketmek istemeyen öğretmenleri uzaklaştırmak, genel bir gözdağı ve dehşet saçmak için "şiddet" kullanılmıştır. Bunlar okul yakma, lojmanları silahla tarama, kendilerine açık tavır koyan öğretmenleri de diğerlerine ibret olması için öldürme gibi yöntemler izlenbilmiştir. Ödürülen öğretmenlerin hepsinin MİT. ajanı olduğu, devletle işbirliği yaptıkları için öldürüldükleri doğru bir bilgi değildir. İçlerinde bu tür kişiler vardır, olması da muhtemeldir. Elde araştırılıp, belgelenmiş somut bir veri yok. Olaylar bu yüzden araştırılma-

ya muhtaç. Ama, bizim bildiğimiz en az üç örnek; öldürülen bu öğretmenlerin ajan olmak bir yana, devrimci örgütlerin sempatisini ya da taraftarı oldukları yolundadır. Hatta bazı yörelerde köy öğretmenliği yapan anti-sömürgeci görüşlere sempati duyan öğretmenler, kendilerinin de eğitim-öğretim faaliyetlerini bırakmaları için kaç kez tehdit edildiklerini; devrimci düşünce taşıdıkları öğretmenlerden kimilerinin okulun bayrak direğine asılmak; ailesiyle birlikte taranmak gibi eylemlere kurban gittiklerini anlatmışlardır. (Bingöl-Elazığ bölgesi)

PKK, kendi eylemlerini kamuoyunda savunamaz duruma düştüğü zaman, onu en savunulabilir biçimde rasyonelleştirme çabasına girmekte: "Ajanlık yapıyorlardı, muhbirlik yapıyorlardı, işkenceye yardım ediyorlardı" gibi bilgiler üretmektedir. Bütün örgütlerin "yöneticileri MIT'ten direktif aldıklarına" göre köy öğretmenleri neden almasınlar? Bunun inandırıcı olması çok daha kolaydır.

Dahası kasabalarda, köylerde özel timlerin, jandarmanın karakolları var. Ordu birliklerinin işkence merkezleri var. Bunlar gece-gündüz demeden çalışıyorlar... Okul yakmakla kamuoyuna ne tür bir siyasi mesaj verilebilir? Silahlı propagandada eylemle eylemin mesajı arasında doğrudan bir ilişki, süratle kavranabilirlik önemli bir ayrımdır. Bir karakol basıldığı zaman, eylemin askeri

gücün bölgedeki varlığının istenmediği, o askeri gücün faaliyetlerine karşı olunduğu, başka bir açıklamaya gerek kalmadan kavranabilir. Bir okul yakıldığında ise ortaya çıkan mesaj, okulun varlığına, okulla simgelenen eğitim ve öğretime karşı olunduğu imajıdır. PKK, eğer gerçekten de bir köy okulunda işkence yapıldığı için oraları yakarak bir mesaj taşımak istemiş olsa bile, bu ancak çok yaygın bir propaganda ve aydınlatma faaliyetleri ile kavranabilir. Okul yakmak kitlelere böyle bir mesajı taşımıyorsa, bu eylemlerin siyasi ya da pratik yararı nedir?

Okul yakıldığı için, Özel Tim, artık o köyde işkence yapacak yer bulamayacak mı? İşkence tezgahını meydanlarda, evlerde kurmaya devam edemeyecek mi? Elbette Özel Tim'in, jandarmanın, işkence yaptığı, yapacağı o kadar çok alan, mekan var ki.. Dolayısıyla, böyle bir caydırıcılık için ya da siyasi bir hedef alınması gereken okullar ya da öğretmenler değil, işkence merkezlerinin kendileri olması gerekmez mi?

Bu varsayımlar üzerinde fikir yürütmemizin nedeni okul yakmanın "oralar işkence merkezi olmuştur, öğretmenler işkenceciydi" gerekçelerinin inandırıcı olmadığı, asıl kastın eğitim-öğretim faaliyetlerine yönelik mesaj vermek, caydırıcılık sağlamak olduğunu belirlemektir. Gerçekten de bu çabalar eğitim-öğretim faaliyetleri konusunda

geniş bir alanda caydırıcı olmuş, birçok köy okulu kapanmıştır. Öğretmenler çoğunlukla görev yapmaktan kaçınmaya başlamışlardır. Bu kadar açık bir siyasi mesajın doğrusu ve yanlışı tartışılması gerekirken; "okullar işkence merkezi olduğu için yakıldı, öğretmenler işkencelere katılıp güvenlik kuvvetlerine yardım ettikleri için öldürüldü" denilerek asıl meselenin tartışma dışı tutulmasının ne faydası olabilir? Bu tür bir yaklaşımı benimsemek, resmi ideolojinin kalıplarından kaçınalım derken, başka tür bir yönlendirmenin sınırlayıcılığı içinde tartışmak olur.

Beşikçi'nin, bize göre asıl üzerinde durması gereken, Kürdistan'da sömürgeci eğitim-öğretim kurumlarına karşı askeri şiddet kullanılmasının tartışılması olmalıydı. Kuşkusuz, bu doğru da görülebilir. Bunlar tartışılacağına sadece "mazur görme" türünden açıklamalara gidiliyor.

Türk basınının Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'ndeki her olayı kullanacağı, çarpıtacağı, kamuoyunu yönlendirmeye çalışacağı bilinen bir olgudur. Yadırganan bir olay değildir. Böyle yapmaları beklenirdi. Bizce burada dikkat edilmesi gereken noktalardan biri de basının ne tür olayları "kullanma", kolaylıkla demogoji konusu yapma eğiliminde olduğu ve bunlardaki başarısı olduğudur. Modern, bilinçli bir gerilla hareketi bütün bunları hesap ederek adım atar.Yalnız Türk ba-

sınının değil, dünya basınındaki verdiği imaja da dikkat eder. Çünkü, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nin pek az dostu vardır. Dünya kamuoyunun antipatisini kazanacak, karşı biçimlenmesini çağrıştıracak eylemlerde -hiç bir kazancı da olmadığı hesaplanırsa- ısrar etmek, hangi bilincilikle izah edilebilir.

Söz gelimi bir okul yakıldığında, bir öğretmen kurşuna dizildiğinde bunun mesajı kolayca çarpıtılabilir ve üzerine kitapta örnekler verildiği gibi pek çok kıyametler koparılabilir. Ama askeri bir kakakol basıldığında, çatışmada askerler öldürüldüğünde, basın "intikam yeminleri etse", kışkırtmalarda bulunsa bile bunun fazla bir propaganda değeri yoktur. Çünkü, o askerlerin orada "gül" toplamadıklarını herkes bilir. Onların ellerinde kat kat üstün silahlar, donanımlar olduğunu ve buna rağmen onlarla çatışan, onları yenebilen bir güç olduğu imajı hemen ortaya çıkar. Bunun propagandası, tersine gerillanın işine yarar. Onun etkinliğine, moral güç kazanmasına neden olur. Zaten dikkat edilirse, Radyo, TV., Basın bu tür olayları mümkün olduğu kadar küçük başlıklarla vermeye -mümkünse hiç vermemeye- özen gösterirler.

Sonuç olarak, zaten işlevi ve niteliği belli olan basına, "niçin gerilla hareketini karalıyorsunuz, eylemlerini çarpıtıyorsunuz" diye eleştiri

yöneltmek yerine, bu, karşı güçlerin işine yarayacak ona propaganda malzemesi verecek yanlış eylem perspektifinde ısrar etmenin, ulusal kurtuluş mücadelesine yarar getirmediği vurgulanmalıydı.

16- PKK "İkiyaka" katliamını yapmadı. Peki ya diğerleri?..

"Bilim-Resmi İdeoloji, Devlet-Demokrasi ve Kürt Sorunu" kitabının 101. sahifesinde 24 Kasım 1989'daki Şatköy (İkiyaka) köyündeki bir eylemde 13'ü çocuk ve kadın 21 kişinin öldürüldüğü ve yine Irak sınırı yakınlarında, 8 çobanın da kurşuna dizilmesi olayı ile ilgili olarak; PKK'nın Paris Kürdistan Komitesi'nce yapılan açıklamada "İkiyaka Katliamı'nı PKK'nın yapmadığını, 13 Aralık 1989 tarihinde açıkladığı" olay üzerinde genişçe duruluyor. Bu olayın üzerine giden ve bu nedenle toplatılan "2000'e Doğru" dergisinin 51. sayısında "İkiyaka Köylüsü Şüphede: Katliama Kontra Aşiret İşbirliği" kapağı kullanıldığı gibi bilgiler verildikten sonra şunlar yazılmış.

"..Yukarıda Türk basınının, özellikle günlük Türk basınının 26 Kasım gününden itibaren PKK'yı eleştiren, PKK'ya ağız dolusu küfürler yapan yazılar yayınlandığını belirtmiştik. Kısa bir zamanda olayın PKK tarafından gerçekleştirilmediği anlaşıldı. Fakat PKK'yı günlerce

eleştiren basın, köşe yazarları bu durum karşısında en ufak birşey söylemedi. Devleti, güvenlik güçlerini en ufak bir şekilde eleştirmediler. Türk basını devletin cinayet işlemesini, kadınları, bebekleri öldürmesini doğal karşılamaktadır. PKK karşısında insan hakları savucusu kesilen Türk basını devlet karşısında neden bu kadar eziktir. Sinmiştir. Korkaktır ve devlete dalkavukluk yapmak hissine kapılmaktadır.

Genel doğruyu burada, bir kere daha tekrarlamakta yarar vardır. Türk basını MİT'in bir şubesi gibi çalışmaktadır.

M. Ali Birand, 'PKK'nin Son Cinayeti Örgütteki Çatlama İşareti mi Veriyor?' başlıklı yazısında üç olasılık üzerinde duduyor:

1-PKK lideri Abdullah Öcalan bundan önce kiminle görüşse "çocukların, kadınların, masum sivillerin öldürülmesinden hiç hoşlanmadığını, bu tip olaylardan haberi olmadığını, hiç bir şekilde emir vermediğini hatta sorumluları cezalandırdığını" söylerdi.

Bu son toplu cinayet Apo'nun söylediklerinin yalan olduğunu, verdiği demeçlerle karşısındakileri açıkça aldattığını, toplu cinayetleri, Çocuk-kadın öldürmeyi politika olarak benimsediğini ortaya çıkarıyor.

2-ikinci olasılık, bu son cinayetin Apo'ya rağmen ya da bu konudaki duyarlılığı hiç bir şekilde dikkate almadan işlemiş olması..

Bu olasılık Apo'nun, PKK'nin bazı gruplar üzerindeki etkinliğinin kalmadığını gösterir ki, son bir yıl içinde örgütün bölündüğü yolundaki söylentilerin doğruluğunu ortaya koyar.

3-Diğer bir olasılık da 1989'u "atılım yılı" olarak ilan eden PKK'nin içindeki bazı grupların hesaplı bir şekilde bu katliamı gerçekleştirmeleridir.

Neresinden bakılırsa bakılsın son olay, PKK açısından büyük sorunları gün ışığına çıkarmaktadır!

Görüldüğü gibi M. Ali Birand, Satköy katliamı ile ilgili olarak üç olasılık üzerinde duruyor. Halbuki gerçek, bu olasılıklardan hiçbirisiyle ilgili değildir. Kontrgerilla, yani devlet tarafından hesaplı kitaplı işlenmiş bir cinayet sözkonusudur. Temel amaç, PKK'nin Kürt halk yığınları arasındaki etkinliğini kırmaktır. PKK'yi Türk kamuoyu önünde çirkin göstermektir. Başka bir amaçtan daha söz etmek mümkündür: PKK'ya destek veren Kürt halkını cezalandırmak." (A.g.e, s.103)

Her iki çalışmada da, PKK'nin köy koruculuk sistemine karşı eylemler yaptığı ve bu eylemlerde korucu ailelerinin çoluk-çocuklarıyla birlikte öldürülmesi olayları üzerinde başka bir bilgilenme ya da değerlendirmeye rastlamıyoruz.. Oysa, İkiyaka'daki olayı PKK değil, devlet güçlerinin yaptığı anlaşılmışsada, PKK'nin yaptığı ve kendilerince de kabul edilip savunulan aynı türden pekçok olaylar oldu. Bunların gerek iç gerekse dış kamuoyunda olumsuz yankıları ve devrimci hareket içinde de sert eleştirilere yol açtığı biliniyor. Buna rağmen PKK'nin bu tür eylemleri yapmadığı, ya da bu tür olaylar İkiyaka dışında başka hiç olmamış gibi onlardan hiç söz edilmemesi, önemli bir noksanlık olarak görülmelidir.

"Devletlararası Sömürge Kürdistan" kitabında Beşikçi şöyle yazıyor:

"..Oguların izleniminden ve gözleminden taviz verilemez. Bazı olguları yok saymak, görmezden gelmek, olmamış saymak yetkisine sahip olamayız. Bilim adamları arzu ettikleri şeyleri değil, olanları değerlendirmek zorundadırlar. Kendi kafalarında oluşturmaya çalıştıkları gerçek'i değil, somut gerçek'i dikkate almak zorundadırlar."

Eğer olguların izlem ve gözleminden taviz

verilmeyecekse, bazı olguları yok saymak, görmezden gelmek yetkisine sahip değilsek; 1987-89 yıllarında PKK tarafından gerçekleştirilen bu eylemlerin de değerlendirilmesi, neden ve sonuçlarının, olumlu ya da olumsuzluklarının irdelenmesi gerektirdi. Elbette hem Türk basınının hem de Türk devletin komploları, provakasyonları teşhir edilmeli, cesaretle üzerine gidilmelidir. Bu ertelenemez bir görevdir. Bunlar gerekiyor. O halde somut olan, nesnel olan bir süreç neden olmamış gibi hiç üzerinde durulmadan sessizlikle geçiştiriliyor, eleştiri ve değerlendirme dışı tutuluyor? Bilim adamları arzu ettikleri şeyi değilde olanı değerlendirmek zorundalarsa, Kurdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nde acı yaralar açan, tahribatlara yol açan bu eylemlerin de değerlendirilmesi gerektirdi.

İkiyaka Katliamı ile ilgili olarak Beşikçi'nin yazdıklarından şu sonuçları çıkarmak mümkün:

- 1- Bu tür katliamlar devletin güvenlik güçleri tarafından, kontrgerilla tarafından yapılmakta ve PKK'nin üzerine atılmaktadır. PKK yapmış gibi gösterilmektedir.
- 2- PKK bu tür eylemleri yapmamaktadır.
- 3- Bu tür eylemler PKK'nin halk arasındaki etkinliğini kırarak, onu Türk kamuoyu önünde çirkin gösterecek eylemlerdir. Ayrıca bu eylem-

ler PKK'ye destek veren Kürt köylüsünün cezalandırılması anlamına da gelmektedir.

Elbette Beşikçi gibi bir insanın böylesi eylemlerden etkilenmemesi, onları onaylaması düşünülemezdi. Ayrıca Beşikçi, bu tür eylemleri devrimcilerin yapmış olabileceğine ihtimal vermeyecek kadar iyi niyet sahibidir. Belki, bu yöndeki en ufak bir bilgiyi, lehte yorumlayacak kadar bunu istemiş de olabilir. Ne varki, Bütün bunlar, Bizlerin de olmamasını istediğimiz, onunla bağdaştırmadığımız bu tür eylemlerin yapılmış olmadığını kabul etmek için bir mazeret teşkil etmez. O zaman istediğimiz gerçek'i, somut gerçek yerine koymuş oluruz. Hele, bilimsel bir çalışma yapılyorsa, bu daha çok titizlik gerektirir.

1987'den başlamak üzere, iki yıl içerisinde köy koruculuğuna yönelik eylemlerde 630 kadın, çocuk, ihtiyar mahsum insan öldürülmüştür. Bunlardan ikisi Kasım 1989 Şatköy (İkiyaka) ile Haziran 1990'daki Çevrimli köyünde 26 kişinin öldürülmesi olayı PKK tarafından reddedilmiştir. Diğer eylemlerin içerisinde, oluş biçimiyle karanlıkta kalanlar, devletçe ya da aşiretlerce yapılmış olanlar olduğu kuşkusuz olmakla birlikte, hemen tümü PKK'nin köy korucularına yönelik eylemleri sırasında öldürülmüşlerdir. PKK bu eylemleri üstlenmiştir. Sadece bu eylemlerin köy koruculuk sistemine yönelik olduğu, çocuk-çocuk ve kadınların ise

hedef olmadıklarını, eylemler sırasında, çatışmalar sırasında öldüklerini kabul etmişlerdir. Eğer, bu tür eylemlerde hedef gerçekten de korucu aileleri değilse, eylemlerin oluş niteliği yine de düşündürücüdür. Gerçek hedef olarak gösterilen köy korucularından bu eylemler sırasında ölenlerin sayısı 78 kişidir. Oysa, aynı eylemlerde "hedefin dışında bulundukları halde öldürülen" masum insanların sayısı 600'ü bulmaktadır. Yani, hedefin dışında bulunması gerekenler, hedeften sekiz misli daha fazla zarar görmüşlerdir. Oysa, bu sayının hedeften çok olması bile başlı başına bir başarısızlık ya da umursamama olarak sayılması gerekir.

Oysa gerçek aslında bu da değildir. Koruculuk sistemine karşı caydırıcı olmak için korucular aileleri ile birlikte cezalandırılmakta.. Bu eylemlerin yaratacağı dehşet ve korkunun korucular için caydırıcı olacağı düşünülmektedir. Bunun dışında korucuların devrimcilere karşı eylemleri, onları ihbar etmeleri, ölümlerine yol açmaları karşısında "bunların çocuk-çocuk kökünü korutacak-sın, ocağını tütürmeyeceksin" biçimindeki, feodal, aşiretlerarası kan davası mantalitesinin işletildiğine kuşku yoktur. Kendi kendini değiştirdiği söylenen "gerilla hareketi" bu gibi ilkel mantıklarla, mücadele yöntemleriyle, hareket edebilmektedir.

Kısaca, bu eylemlerin sorumlusu PKK'dir ve

nesnel bir olgu olarak değerlendirilmelidir.

Aslında, koruculara yönelik eylemler sırasında kadın, çocuk, masum insanların öldürülmeleri, katliam yapılmasını "devrimci eylem"le bağdaştırmak, devrimcilerin yapabileceğini kabul etmek zordur. Bizler de böyle düşünüyorduk. Bizler de böyle olmamış olmasını çok istiyorduk. Çünkü, bu eylemler yalnız PKK'ye değil tüm devrimci harekete, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'ne mal olmaktadır. Kitleler içinde, tarih önünde bizleri sorumlu kılmaktadır. Biz de, bu tür eylemleri PKK'nin yapmamış olması bilgisine inanmaya her an hazırдық. Fakat, eylemlerin devamından sonra bu beklentimiz umutsuz bir çaba olarak kaldı. Bu tür eylemlerden sıyrılacak bir yana, bu eylemler savunuldu, üstlenildi, hatta bu tür eylemlerde masum insanların öldürülmesini eleştirmek, "karşı-devrimcilik, hainlik, sömürgecilerin ağızıyla konuşmak" sayıldı..

PKK'nin böyle açıkça kabul ettiği, üstlendiği, hatta eleştirilmesini karşı-devrimcilik saydığı bu tür eylemler ilk kez "İkiyaka" köyünde oluyor değilki. Eğer İkiyaka olayını devlet yapabiliyorsa, bu onun yararına bir eylem olarak değerlendiriliyorsa, daha önce örgütün üstlendiği, savunduğu bu eylem perspektifinin çok ciddi bir biçimde eleştirilmesi gerekmez mi? Bunun ulusal kurtuluş mücadelesine, Kürdistan'a getirdiği zararların

vurgulanması gerekmez mi?

Bundan neden kaçınıldığını anlamak bizim için çok zordur..

Şu olguların bilinmesi belki aydınlatıcı olabilir:

1987 Nisan-Mayıs aylarında da önceki birkaç küçük olaydan sonra Pınarcık'ta 20'nin üzerinde masum insan katledilmişti. Ardından bir ay sonra Peçenek'de daha çok sayıda kadın, çocuk, masum insan öldürüldü. TC. basını -bekleneceği gibi- bu eylemler vesilesiyle şövenizmi kışkırtıyor, Kürtleri gözü dönmüş, insanlıktan çıkmış caniler olarak gösteren sayfa sayfa yazılar yazıyor, TV'de görüntüler yayınlanıyordu. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, PKK ve bu eylemler şahsında kan-dökücü, yönsüz-yolaksız bir terörizm hareketi olarak lanse ediliyordu. Bütün Türkiye ve dünya kamuoyuna bu olayın fotoğrafları yayılarak geniş bir anti-propagandaya giriyorlardı. Bu tür eylemleri "devrimciler" yapamayacağına göre, bizim için tek bir yorum kalıyordu geriye: O da, devletin bazı karanlık güçlerinin Kürdü Kürde kırdırmak, gerillaların kitleden tecrit olmasını sağlamak, Türkiye'de Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı şövenizmi tahrik etmek, dünya kamuoyunda ulusal mücadeleyi terörist olarak mahkum ederek, varolan ya da olabilecek sempati

ve uluslararası destekleri caydırmak. Çünkü, bu eylemler ancak bu karşı-propagandanın malzemesi olarak işe yarıyorlardı.

Peçenek katliamının ardından, TC., gerilla kamplarına karşı askeri hareket için hazırlanmaya başladığında, bu yargımız kesinleşti. Bu olaylar bilinçli olarak yaptırılıyor ve Güney Kürdistan'a askeri müdahale yapılması için meşruiyet zemini hazırlanıyordu. Nitekim, Irak'la yapılmış "sı-cak takip" anlaşması gereğince Türk jetleri Güney Kürdistan'a girerek, oradaki peşmerge kamplarını bombaladı. Böyle katliam yapanları, kan dökücüleri "cezalandırmakta olduğu" yolundaki propagandasına mazeretler üretmiş olmaktaydı.

0 günlerde bizim Diyarbakır Sıkıyönetim Askeri Mahkemesindeki davamız devam ediyordu. Savunma aşamasına gelinmişti. Gerek bu katliam lekelerinin Kürdistan Ulusal Mücadelesi'ne vurulması ve gerekse Güney Kürdistan'a askeri müdahale yapılmasını protesto etmek ve böylece protestomuzu basına yansıtabilmek için mahkemede okunmak üzere bir dilekçe hazırladık.

Dilekçemizde özet olarak:

"Pınarcık ve Peçenek katliamlarının devletin karanlık güçlerince tezgahlanıp, devrimci yurtsever güçleri karalamak üzere onların üzerine atılmak istendiğini, bu tür katliamları

nefretle lanetlediğimizi; yine, bu oyunlar bahanesiyle Güney Kürdistan'a askeri müdahale yapıp, İsrailvari imha eylemlerine girişilmesini, ırkçı-sömürgeci, işgalci bir eylem olarak şiddetle kınadığımızı" vurguluyorduk.

Bu dilekçeyi mahkemeye çıkan Yakup Çiçek, Şeyhmus Özzengin ve Abdullah Uzun arkadaşlar okudu. Olayı protesto ettik. Mahkeme hemen aleyhimize dava açtı.

Bu dilekçeyi hazırladığımız zaman Diyarbakır Cezaevinde PKK grubu ile aramızda, ufak tefek tartışmalar dışında fazla bir sorun yoktu. 80 kişilik koğuştaki (39) aynı komünde birlikte kalıyorduk. Bu olaylar olduğu ve TV'de, basında çıktığı zaman, bütün arkadaşlar üzüyor, "PKK yaptı" denmesine tepki gösteriyorlardı. PKK'li arkadaşlar bu eylemleri kendi örgütlerinin yaptığına inanmıyor, yakıştırmıyorlardı. Biz de böyle düşünüyorduk.

Mahkemeye dilekçemizi verdiğimiz gün bizimle beraber PKK'li bir arkadaşın (Suriye tarafından iade edilen Hüsnü Altun) da mahkemesi vardı. O arkadaş da mahkemeye vereceğimiz protesto dilekçemizi okumuş ve kendilerinin de o günkü mahkemede buna benzer bir açıklamada bulunacağını söylemişti. Nitekim, o da mahkemede yaptığı açıklamada

"Pınarcık ve Peçenek'deki katliamları devlet güçlerinin yaparak, devrimci güçleri karalamak ve işgalci girişimlerine zemin hazırlamak için kullandıklarını" belirtti. Fakat ne bizim (Rızgari) ne de PKK'nin mahkemedeki açıklamalarımız basına yansımada, yansıtılmadı.

Sizin de, 19 Haziran 1990 tarihli duruşmada "Çevrimli katliamını PKK'nin yapmadığını, devlet güvenlik güçlerinin yaparak, PKK'nin üzerine yıkmaya çalıştığını" söylediğinizi ve "basınla beraber bu karalamayı protesto ettiğinizi" duyduğumuzda bizim dört yıl önceki bu tavrımız yeniden aklımıza geldi. Biz de, o zaman böyle düşünüyor ve olayı protesto ediyorduk. Sonradan PKK bu olayları üstlendi. Bununla da kalmayıp doğruluğunu, haklılığını savundu. Hatta bu eylemleri eleştirenleri, "karşı devrimci olmakla, işbirlikçi olmakla, sömürgecilerin ağız ile konuşmakla" suçladı. Bir zamanlar mahkemelerde "bu eylemleri PKK yapmamıştır, devlet yaparak PKK'nin üzerine atıyor" dedikleri için kendi kendilerine özeleştiri yaparak, "biz o zaman Parti'nin politikasının doğruluğunu kavramamıştık, yanlış davranmışız" diye bunun düzeltilmesine(!) yöneldiler.

Şimdi, elbette, aradan bir yığın gelişmeler yaşanan bir süreç geçti. PKK'nin bu tür eylemlerden vazgeçmiş olduğu umulur. Ya da en azından

artık "doğrudur, haklıdır" diye üstlenmeyecek kadar bir esneklik içindedirler. Ama, bu onların en az iki yıl bu eylem perspektifini sürdürüp, savundukları gerçeğini ortadan kaldırmıyor. Bugün devlet, "komplo" yapıyor diye teşhir etmeye çalıştığımız şeyi, dün kendileri hiç yüksünmeden yapabiliyorlardı. Bugün gerçekten bu tür eylemleri (ikiyaka ve Çevrimli'de olduğu gibi) yapmamış bile olsalar, kamuoyunu inandırmaları çok zordur. Devlet bu konuda hiç bir güçlük çekmemektedir. Bu durum, PKK'nin hatası ve zaafından kaynaklanmaktadır.

PKK'nin "Çevrimli katliamını biz yapmadık" diye açıklama yapmasına biz de sevindik. Birincisi, bu tür olayları artık "savaşın bir espirisi" olarak değerlendirmiyor, onu "katliam" olarak niteliyorlar. İkincisi, kendilerinin yapmadıklarını söylüyorlar. Bu eylemleri ancak sömürgecilerin yapabilecekleri işler olarak belirtiyorlar. Daha önce böyle söylemiyorlardı, "kurşun adres tanımaz" diyerek savunuyorlardı.

Elbette, eylemin ikinci günü, gazetelere yansıyan bu açıklamanın doğruluğuna inanmak, o açıklamayı "gerçeğin kendisi" olarak kabul etmek sizin bileceğiniz bir şey. Ne varki, PKK gerçekten de bu eylem perspektifini tahribat yaratıcı niteliği üzerinde sağlıklı bir özelleştiri yapmadan, açıklamaları bize inandırıcı gelmiyor.

Sizin konumunuz ciddidir. Bilim adamının titiz olması, gerçeğe nesnel yaklaşması, onun konumuyla ilgilidir. Daha iki-üç gün önce (Olay 16 Haziran gecesi meydana geldi. Siz 19 Haziran 1990'da açıklama yaptınız) her türlü haber akışının kesik olduğu, bölgeye gazetecilerin dahil hiçbir kimse-nin yaklaşılmadığı bir olayla ilgili, yüzdeyüz emin bilgilere sahipmiş gibi "bu olayı PKK yapmamıştır." diye hükümde bulunmak; olayları izleyip gözleyerek, kesin kanıtlara dayanarak değerlendirmede bulunduğunuz konusundaki inancı sarsar. Sadece duyduğu bilgilerle, gerçek anlamda sağlıklı bilgilerin o kadar kısa sürede ve cezaevinde edinmesi mümkün olmadığı halde oldukça karanlık bir olay hakkında bu kadar kesin belirlemelerde bulunmak, izlenen yöntem açısından ister istemez soru işareti yaratır. Sonuç doğru olabilir ama, bilim adamı bu sonuca, kesinleşmiş, kanıtlanmış bilgi ve belgelerle varmak zorunda olan bir insandır. Mahkemedeki bu acele açıklamanın "bilim yöntemi" konusundaki imajınıza uygun düşmediği kanısındayız.

0 aşamada olayı kimin yaptığı konusu ancak "tahmin" ya da "güçlü olasılık"lar olarak ortaya konabilir. Ya da olayın kendisi bağışlanmaz bir suç olduğu için kınanabilir. Ama bunun ötesindeki açıklamaları ancak siyasi endişelerle yorumlayabiliriz.

PKK'liler geçmişte bu konularda bizi oldukça "mahcup" etmişlerdi. Dileriz sizi de "mahcup" etmesinler..

Olayımıza dönelim: Bu mahkeme açıklamasını izleyen aylarda şöyle bir değişiklik yaşandı. Resmi bir açıklama yapılmamakla beraber, koruculara yönelik bu eylemlerin yorumlanmasında cezaevindeki PKK'liler arasında kapalı bir tartışma süreci yaşandı. Yansıyan kadarıyla tartışmanın özü şuydu: Dışardan gelen bilgilerle, bu eylemleri PKK tarafından gerçekleştirildiği açıklanmıştı. Taban bu tür ölüm olaylarına tepki gösterdiği için şöyle bir ikna yoluna gidiliyordu:

"Devlet PKK'nin silahlı mücadelesini boğmak için koruculuk sistemini geliştirdi. Şimdi yüzbine yakın korucu silahlanmış olarak karşımıza dikilmiş bulunuyor. Koruculuk sistemi Kürd Kürde kırdırma siyasetidir. Böylece devlet kendisi ile aramıza yine Kürd olan Korucuları dikeyyor. Koruculuk sistemi mücadelemizin önünde büyük bir engeldir. Parti bugüne kadar her türlü ikna yolunu deneyerek onları koruculuktan caydırmaya çalıştı. Fakat maddi menfaatler, (maaş vb.) aşiret ilişkileri vb. nedenlerle korucular silahlarını bırakmıyor. Bu yüzden onlara karşı şiddet kullanılması gerekiyor. Bu tür eylemlerde hedef kesinlikle koruculardır. Fakat baskınlar sırasında korucular genellikle

evlerinde saklanıyorlar. Çocukların, kadınların arasına giriyorlar ya da onları öne veriyorlar. Dolayısıyla çatışmada arada kalan çoluk-çocuk, kadın masum insanlar da ölüyor. Biz de buna özülüyoruz. Ama ne yapalım ki bu bir savaştır. Savaşın koşulları bu tür ölümleri getirebilir. Bunlara alışmak lazım. Bu savaşın bir espirisidir. Daha çok kayıplar olacaktır. Kürdistan Kurtuluş Mücadelesi kanla yükselecek. Bunun bedelini ödemek gerekiyor."

Tartışmalar bazen boyutlansa da taban aşağı-yukarı bu temelde ikna edildi. Böylece daha önce bu tür eylemler karşısında üzülen, tepki gösteren insanlar giderek "iyi olmuş bu karşı devrimcilerin, çoluğunu çocuğunu, zürriyetini kurutacaksınız ki diğerlerine ibret olsun" demeye başlamışlardı.

Bu değişiklik ister istemez PKK ile diğer gruplar arasında yer yer sürtüşmelere de neden olmakta gecikmedi. Bu eylemlerde masum insanların öldürülmesinin savunulamayacağı belirtiliyordu. Eylemler devam ettikçe de tartışmalar sertleşmekte ve kırıcı olmaktaydı. Son aşamada PKK'liler "siz de bu eylemleri sömürgecilerin ağız ile eleştiriyorsunuz, savaşta bu tür şeyler olur." "Kurşun adres tanımaz" demeye başlamışlardı.

"Hedefin muhbirler ve köy korucuları olması halinde hedefle hedef olmayanların titizlikle

birbirinden ayrılması gerektiğini" belirtiyorduk. Karşılığında ise "uzaktan" ahkam kesmekle, karşı devrimcilerin ağız ile konuşmakla" suçlanıyorduk.

Hatırlanacağı gibi, PKK'nin bu eylemleri gerek Türkiye'de ve gerekse Avrupa'da yoğun eleştirilere neden oldu. Çünkü, TC. bu eylemlere dayanarak yoğun bir anti-Kürt kampanya açıyor, şövenizmi körüklüyor ve Güney Kürdistan'aa müdahale zemini yaratıyordu. Bu eylemlerin karanlık olduğu, sömürgecilerin işine yaradığı, PKK'nin bunlardan uzak durması ve kınaması gerektiğini söyleyen bildiriler yayınlandı, basın toplantıları düzenlendi. PKK, bu konudaki eleştirileri, tepkileri değerlendirip kendine çeki-düzen vereceği yerde, eleştirileri yapan grupları "karşı-devrimci, hain, işbirlikçi, sömürgecilerin uşakları" ilan etmekteydi. Kendi içindeki muhalefetin de gerek bu eylemlere ve gerekse Apo'ya yönelttiği eleştiriler sıkıntı yarattığından, onları da şiddetle sindirmeye çalışmaktaydı. Bu kaos içinde aynı zamanda Kürt ve Türk "sosyalist" gruplarına da silahlı şiddet eylemlerine giriştiler. Avrupa'da birçok örgütün toplantıları basıldı, birçok devrimci öldürüldü, yaralandı. PKK'nin silahlı saldırı yönelttiği gruplardan biri de bizdik. Holanda'da bir toplantımız basılarak 6 arkadaşımız kurşunlanarak ağır yaralanmış, aynı şey Yunanistan Lavrion kampında da meydana gelmişti.

Bu olayların yankıları ister istemez cezaevlerine de yansıdı. Birlikte birçok direnişi omuzlamış, en güç anlarımızı kardeşçe bölüşmüş, aynı koğuşları paylaşmış, en azından cezaevindeki ilişkileri korumak istememize rağmen ilişkilerimiz PKK ile bozuldu. Dışarda arkadaşlarımıza yapılan saldırı ile ilgili olarak sorduğumuz sorular yanıtsız bırakıldı. Biz de ilişkilerimizi askıya aldığımızı açıkladık.

Ardından daha önce cezaevinde yatıp tahliye olan arkadaşlarımızla ilgili (Mümtaz Kotan ve Ruşen Arslan) binbir türlü yalanla, yakıştırmayla dolu bildiriler çıkarmaya başladılar. Örneğin, çıkarılan haberlerde, "Mümtaz'ın tahliye olur olmaz askere gittiği, Teğmen rütbesiyle Hakkari'de askerlik yaptığı ve PKK'lılara karşı mücadele ettiği.." bile söylenebiliyordu. Oysa, o zaman arkadaşımız yurtdışındaydı... Tesadüf bu ya tam bu haberler yayınlandığı anda, Mümtaz Kotan eski tanıdık arkadaşlarına dışardan kart vb. gönderince yalanları daha iyi deşifre olmuştu..

Özcesi ilişkilerimizin bozulması ve karşı karşıya gelmemizin temelinde halka yönelik eylemler ve devrimcilere yönelik saldırılar bulunmaktadırdır.

Şimdi yalnız bizimle sınırlı olmayan, o yıllarda çokça tartışılıp, gündeme gelen bu olayları ve

yankılarını görmezden gelebilir miyiz? Sanki bunlar olmadı, bu tür şeyler yapılmadı, ya da geçmişte yapıldı ama ellerini yıkadı, bu işten vazgeçti diyebilir miyiz?

Geçtiğimiz süreç içinde TC., Kürdistan'daki askeri varlığını daha da güçlendirip, sistematize hale getirdi. İlk andaki panik ve şaşkınlığından sonra uzun vadeli ve kalıcı önlemler almaya yöneldi. Bölgede görev yapan askerleri gerilla mücadelesine göre eğitilmiş "Özel Tim" birlikleriyle değiştirmeye başladı. Yeni karakollar yapımı, yeni askeri birlikler ihdası hızlandı. Bölge Valiliği kurularak, yetkiler merkezileştirildi. Daha seri işleyebilecek bir idari düzenleme tasarlandı. Muhbir, ajan ağı güçlendirildi. Yine bu sürecin en belirgin ürünlerinden biri de "Köy Koruculuğu" sistemi adı altında, devlet yanlısı aşiretleri silahlandırarak Kürdü Kürde kırdırmak, ulusu bölerek birbirleriyle karşı karşıya getirmek için 200 bin kişiyi silahlandırmak oldu. Böylece devlet güçleri ile gerillalar arasında tampon bir güç yaratmış oluyordu. Aşiret çelişmeleri kullanılarak, devrimcilerle "kan davaları" yaratılarak ulusalcı güçleri bölmek, çatışmalarda devlet güçlerinin geri planda kalarak da az zarara uğramak gibi hesaplar yapmışlardı.

PKK ise bu önlemlere karşı alternatif geliştire-

cek güç ve yetenekte değildi. Özellikle Botan bölgesinde geleneksel yurtseverlik üzerinde biçimlendirdiği yapısı, karşı önlemler alacak etkinlikte değildi. Koruculuk sistemi PKK'de panik yarattı. Girişilen siyasi propaganda, ajitasyon ve caydırma yöntemleri beklenen sonucu vermiyordu. Bu durumda yapacak şey olarak şu akıllarına geldi: Eğer, köy koruculuğunu kabul eden birkaç aileyi, evi-barkı, çoluk-çocuğuyla yerle bir edersek, bu diğerlerine de ibret olur ve silahlarını bırakırlar. Bu mantık Kürdistan'da aşiret kavgalarında, kan davalarında yaygın ve geçerli bir feodal mantıktır. Hasım olan aşiretin, kandavası güdenlerin evini-barkını, otunu-samanı, hayvanını yakmak, evini talan etmek, çoluk-çocuğunu öldürmek, yerinden-yurdundan sürmek. Bu yol belki PKK yöneticilerine önerildi, belki de yerel komutanlıkların aşiretçi-feodal kafa yapısından kaynaklanan bir pratik olarak gündeme geldi. Fakat her hâlükarda merkezi yapısının bilgisi içinde bu tür eylemlere girişildi. Korucu evleri, aileleri böyle bir şiddete maruz bırakıldı.

"Onlar işbirlikçidir, haindir, hepsini çoluk-çocuk zürriyetini ortadan kaldıracaksın" diyen kafa; kendine itici güç olarak Kürdistan'ın özgürlük ve bağımsızlığı yerine koruculuk sisteminin çökertilmesi gibi "kutsal" amaçları alınca, yapılmasında sakınca görülmeyen, yapılması zorun-

lu görülen eylemler haline geldi bunlar..

Bu eylemler gerçekten de koruculuk sisteminin çökmesine yardım etti mi? Bu kampanyanın etkisiyle koruculuktan cayan, silahlarını bırakanlar hakkında istatistiki bir veri var mıdır? Araştırılmaya değer. Belli oranlarda böyle bir sonuç elde edilmiş olsa bile koruculuk sisteminin "çökertilmediği" ve bu yollarda çökertilmesinin mümkün olmadığı ortadadır. Beklenen ve istenen "fayda" sağlanmadı; ama daha büyük tahribatlar oluştu. Belki feodal gelenekçi biçimlenmeler içinde, bu tür katliamları hoşgörenler, olumlu bulanlar, yadırgamayanlar olabilir. Ama bunlar uygarlık ölçüsü, modern olması gereken bir ulusal kurtuluş mücadelesinin ölçüsü olamazlar. Üstelik koruculuk sisteminin amacı zaten "Kürdü Kürde kırdırmak"tı. Bu eylemlerle tam da "Kürdü Kürde kırdırma siyasetinin tuzağına" düşmüştür PKK.. İki yıl boyunca eylemler hep sivil hedeflerde ve çoğunluğu masum Kürt köylüsü içinde geçmiştir. Aşiretlerin, ailelerin, PKK'ye ve genelde yurtsever güçlere karşı "kandavası" oluştu. Aşiretleri bu düşmanlık temelinde istismar etmek devlet için daha da kolaylaştı.

PKK'nin bu tür eylemleri Kürt ulusu üzerinde nasıl bir izlenim bıraktı? Bizce ulusal kurtuluş mücadelesinin bugünü ve geleceği için ağır tahri-

batlar oluşmuştur. Sömürge bir toplumda, kendi insanına karşı yöneltilen şiddetin zaten geleneksel kaynakları var. Beşikçi de kitabında bunu çok trajik biçimde vurgulamış. Kendini sömürenlere, ezenlere karşı pısırık olan bu insanların birbirlerinin burnundan kıl aldırmadıklarını, kıyasıya vurduklarını yazmıştır. Bu yapı içerisinde bu eylemleri, kendi çocuğuna-çocuğuna yapılmadığı, düşman bir aşirete ya da aileye yapıldığı sürece olumlu görebilen geri mantık bulunabilir elbet. Beşikçi, Devletlerarası Sömürge Kürdistan'da bir vesileyle, "Latin Amerika'nın Kesik Damarları" adlı kitapta Amerika yerlilerinin, yabancıları kavrayışları ile ilgili bir gözlemi aktarmaktadır. Yerliler, atla atın binicisini tek bir varlık olarak algılıyorlardı. Ata vurduğu halde adamın hala yaşayışını kavrayamıyorlardı. Çünkü, bir uzvu yaralanan, vurulan bir varlığın ölmesi onları ürkütüyordu. Geri bilincin yaygın olduğu toplumlarda bu tür kavrayışlar egemendir. Tıpkı korucu düşmansa, işbirlikçi ise; o ailesiyle, çocuğuyla, otu ve samaniyla, hayvanları ile bir bütün olarak görülmektedir. Çocuğuna verilen zararın o bütünün kendisine verilen zarar olarak görülür. İnsanlar birey olarak görülmezler. Aşiretler vardır, aileler vardır. Köy korucularının evlerinin imha edilmesinin ardındaki kafa yapısı ve dünyaya bakış budur.

Halen böyle davranan bir militanın kendi kendini değiştirdiği, geliştirdiği söylenebilir mi?

Ama bu durum ulusal bilincin modernize olduğu bölgelerde Kürdistan'ın şehir ve kasabalarında, yani insanların artık birey olarak algıladıkları yerlerde tepkiyle karşılanmış ve PKK'ye karşı başlangıçta oluşan sempati korkuya ve öfkeye dönüşmüştür. Devlet terörünün korkusu ya da PKK terörünün iticiliği bir ikilem haline gelmiştir. Halk birçok yerde taraf olmaktan çekinmiştir.

Üçüncü tahribat ise, Kürdistan'daki devrimci, demokrat, yurtsever kesim üzerindeki olumsuz etkisiyle, PKK arasında oluşan uçurumdur. Bunlara, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin PKK şahsında ve bu tür eylemlerle sarıp sarmalanarak dünya kamuoyunun, halklarının gözünde "kaba, barbar, cahil, kandökücü insanlar" imajının yerleşmesine, anti-pati kazanması gibi olumsuzlukları da eklemek gerekir. Uluslararası diplomasiye son yıllarda açılmaya ve kendini yeni yeni tanıtmaya başlamış olan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, bu tür eylemlere karşı son derece hassas olan Avrupa kamuoyunda tecrit olma "çağdışı" görüntülerle anılma tehlikesi ile karşı karşıya kalmıştır. Fakat Avrupa'da bu eylemlerin sadece PKK'ye ait olduğu biçimindeki sol ve devrimci örgütler arasındaki tartışma, örgütün Avrupa'da kendi dışındaki birçok gruba şiddet

kullanması, bu kez tecritin PKK'ye yönelmesine ve "terörist" olarak nitelenmesine neden olmuştur. Tabi PKK'de bu durumdan kendisini değil, kendini eleştiren grupları sorumlu tutmuş; "biz ülkede savaşıyoruz, siz oralarda oturmuş bizi Avrupa'ya jurnallıyorsunuz, dışlanmamız için işbirliği yapıyorsunuz" gibi tepkiler göstermiştir.

Bütün bunlara özet olarak değinmemizin gerekçesi şu: Beşikçi kitaplarında "İkiyaka" katliamı örneğinden çıkışla bu eylemi devletin yaparak, PKK'yi karalamak, onun kitleler üzerinde barbar, kandökücü bir imaj vermesine çalışmak istediğini; PKK'yi destekleyen Kürt Ulusu'nu bu yolla cezalandırmak istediğini yazıyor. Belliki bu eylemler işten PKK yapсын ister devlet yapсын devletin işine yarıyor, ona manevra sağlıyor, O'nun karşı propagandasına ve manevrasına alan açıyor. Burada vahim olan şey aynı eylemi PKK'nin ya da devletin yapabiliyor olmasıdır. Bu nasıl olabilir? Hiç bir kuşkuyla yer bırakmadan sömürgecilerin yapabilecekleri ile devrimcilerin yapacakları eylemlerin ayırtedilmesi gerekmiyor mu? Kargaşalık sadece basının olayları çarpıtmasından mı kaynaklanıyor? Hayır. Biz, işte Beşikçi'nin bu konuda çok önemli bir olguyu atladığını düşünüyoruz. Kargaşalığın nedeni iki yıl boyunca, PKK'nin bu eylemleri yapması, onu savunması, üstelik eleştirenleri de kınamasıdır. Beşikçi'nin asıl sorması gereken

sorulardan biri budur. Bir devrimci örgüt, bir "gerilla" hareketi nasıl "devletin yapabileceği" türden eylemler yapabilir, bunu savunabilir, kendini eleştirenleri "hainlikle, karşı devrimci olmakla suçlayabilir?" Bu günkü kargaşanın, devletin ve basının, kamuoyunun rahatça "bu tür eylemleri PKK yapıyor" diyebilmesi ve "bunda güçlük çekmeyişinin sorumlularından birisi PKK'nin böyle yıkım eylemleri değil midir?

Hedefiyle, niteliğiyle, oluş yöntemiyle, zamanlamasıyla devrimci bir eylem, diğerlerinden ayırtedilebilmelidir. Bir deyim vardır: "it izi ile At izi Birbirine" karışmışsa, burada büyük bir zaaf vardır.

Artık herkes, bu tür eylemleri "Devletin karanlık güçleri yapıp devrimcilerin üzerine atıyor; bunlar gerici eylemlerdir." diyor. Ama biz, dünde aynı şeyleri söylediğimiz için, PKK tarafından eleştiriliyorduk; "Siz devletin ağızıyla konuşuyorsunuz. Eylemlerde böyle şeyler olur. Bunlar savaşın esprisidir. Kurşun adres tanımaz. Herşeyin bir bedeli vardır" diyorlardı. Şimdi ise, aynı eylemleri "devletin yapmış olduğunu" kendileri savunuyorlar..

O zaman biz haklı olarak soruyoruz ve Beşikçi'nin ve diğer bütün sağduyulu demokrat, devrimci insanların da sormalarını istiyoruz.

"Böylesi eylemler devletin yapabileceği, onun işine yarayan eylemler idiyse, geçmişte neden siz de aynı şeyleri yaptınız. Sizi eleştirenleri de karşı devrimci olmakla suçladınız, onları kurşunladınız?"

Ve şunu da eklemek gerekir: Eğer yaptığımız eylemler, "acaba bu işi devlet mi yaptı, yoksa gerillalar mı yaptı?" diye kuşku uyandırıyorsa, birbirine karıştırılabiliyorsa; bizim yaptıkları-mızla düşmanın yaptıkları arasına bir ayırım koyulamıyorsa, orada takkeleri önümüze koyup iyice düşünmemiz gerekir.

Bugün eğer M.Ali Birand, bu tür katliamları irdelerken sadece PKK varsayımlarını araştırıyorsa bu bir yanıyla zaten onların bilinen niteliklerinden ötürüdür. Ama, diğer yanılla da devrimci eleştirileri kulak +ıkanarak yapılan eylemlerin çıkarmış olduğu fatu

Satköy ve Çevrimli katliamları için "PKK'nin üstlenmediğine güvenerek" devletin yapmış olduğu tezini cesaretle savunabiliyoruz. Ama aynı şeyi bizzat PKK'nin üstlenip yaptığı eylemler için söyleyebilir miyiz? Peçenek ya da Pınarcık için söyleyebilir miyiz? Biz PKK'nin üstlenip savunduğu böyle onlarca eylem hakkında Beşikçi'nin hangi düşünceler taşıdığını öğrenmek istiyoruz. Bunu tüm okurlar isterler. Çünkü bu konu görmezden

gelinecek, olmamış sayılacak, bilinçlerden kaçırılacak bir olgu değildir. Üzerine gidilmesi, eleştirilmesi, düzeltilmesi gereken şeylerdir.

PKK bu eylemleri dolayısıyla kendilerini eleştirenleri çok kaba bir üslupla karşılamaktadır.

Örneğin; Diyarbakır Cezaevinde bu konuda yayınlandıkları bildirilerde, kendilerini eleştirenlere karşı şöyle diyorlardı:

"..Biz bir eylemin içindeyiz. Savaşta bu tür şeyler olması normaldir. Elbette olmasını istemeyiz ama, mücadelemiz kan ve ateşle yoğrulmaktadır. Bunun mutlaka bir bedeli olacaktır. Köy koruculuk sistemine karşı ölümcül darbeler indirmekten bizi hiçbir güç alıkoymaz. Bizi eleştirenler sömürgecilerle işbirliği yapanlar, mücadelemizin gelişmesinden, boyutlanmasından korkan işbirlikçi uşaklardır. MİT'in, CIA'nın güdümüne girmiş, sömürgecilerin ekmeğine yağ süren, satılmış kimselerdir. Kürdistan Ulusal Kurtuluşçuları'nı karalarken, sömürgeciler ağzı ile konuşmaktadırlar. Onlar da, halkımız Der-sim'de, Ağrı'da, Zilan'da katledilirken ses çıkarmayıp, bu olaylar karşısında insancıl, insan hakları savucusu kesilmektedirler. Bizim hedefimiz köy koruculuk sistemidir. Eylemler bunlara yönelik yapılmaktadır. Eylemler sırasında çoluk-çocukların, masumların ölmesi istenen

bir şey değildir, ama kaçınılmazdır. Savaşın esprisidir. Daha böyle şeyler olacaktır. Buna alışmak gerekir. Sözüm ona bizi eleştirmeye çalışanlar, Avrupa'da kurulmuş Avrupa ve ABD sermayesinin emrinde olanlardır. Bizim mücadelemizin gelişmesi ve yükselmesi karşısında korkuya kapılmakta ve karşı-devrimci bir koro oluşturmaktadırlar." vb..

Defalarca bunun gibi daha pek çok küfür içeren yazılar yayınlandı. Onlara göre PKK'yi eleştirmek "vatan hainliği" idi, "sömürgecilerin uşaklığı"nı yapmaktı. "Şeyh İdrisi Bitlisi'nin geleneğini yaşatmak"tı. "emperyalizmin, MİT'in ajanlığını yapmak"tı, Kürt halkının tek umudu olan PKK'yi yoketmek için girilen bir komplo" idi..

PKK, kimden gelirse gelsin, ne söylerse söylesin kendine yönelik bütün eleştirilere bu sözlerle karşılık veriyordu.

Kürdistan'da masum insanların öldürülmesiyle sonuçlanan bu eylemler iç çatışmaları yoğunlaştırır ve devlet bundan birkaç yönlü fayda sağlarken PKK önderliği, giderek bu tepkiler karşısında ağız değiştirmeye ve bu eylemlerin yerel komutanlıklarca yapıldığı, bunların önüne geçilmesi için talimat verildiğini, yapanların cezalandırılacağı, ya da cezalandırıldığı gibi açıklamalar yapmaya başladı. İnandırıcı olmamakla beraber bu tür

açıklamalar PKK'nin artık bu tür eylemlerden uzak duracağı biçiminde yorumlandı. Çünkü, kendisini destekleyen birçok grup bu eylemler nedeniyle onlardan soğumuş bulunuyordu.

Gerçekten bu tür eylemler giderek azalmaya başladı, kesildi. Bizler artık bu konuda doyurucu özeleştirici beklerken, özeleştirici geldi, ama nasıl bir özeleştirici? Özeleştirici "yanlış"lar için yapılır, oysa bu özeleştirici "doğru" yaptıkları için verilmişti. Eskişehir Özel Tıp Cezaevinde PKK grubunca çıkarılan bir metinde özetle şöyle deniyordu:

"..Partimizin köy koruculuk sistemine karşı başlattığı mücadele çizgisini başlangıçta kavrayamadık. Bu nedenle ilk dönemlerde bu eylemlerin bizler tarafından yapılmadığı, devrimciler tarafından yapılmadığı yolunda bazı açıklamalarımız oldu. Bu konuda ikircikli davrandık. Partinin doğru çizgisini özümseyemedik. Oysa, bunlar doğru eylemlerdi, savunulması gereken eylemlerdi. Biz, başlangıçta böyle bir ikirciklik geçirdiğimiz için suçluyuz, sorumluyuz. Partimize ve halkımıza karşı özeleştirici yapıyoruz."

1989 baharında yayınlanan bu metnin olanak olsaydı da orjinal tam metnini buraya aktarabilseydik. İnsanın tüylerini ürperten, yanlışın bu

kadar kararlılıkla savunulmasıdır. Tam da "koruculara yönelik eylemlerde masum insanların da öldürülmesi yanlıştı, biz o eylemleri yapanları cezalandırdık" türden gelişmeler ve özeleştirici beklenirken, tersine bu eylemleri savunan, bunları savunmakta başlangıçta kararlı davranmadıkları için yakınan bir özeleştirici çıkıyor karşımıza.

Şimdi Pınarcık gibi, Peçenek gibi, İkiyaka ya da Çevrimli gibi eylemleri öğrendiğimizde bunları PKK'nin mi devletin güvenlik güçlerinin mi yaptığını nereden anlayacağız. PKK bu tür eylemleri üstlenir, savunurken; eylemleri eleştirenleri "ajanlıkla suçlarken", kararlıca savunmadıkları için üstelik bir de özeleştirici verirken; bizim eylemleri kimin yaptığına dair kuşku duymamız normal değil midir?

Bizler siyasetle uğraşıyoruz ve bu olguları değerlendiriyoruz. Çalışma alanı toplum bilimi olan, siyaset bilimi olan bilim adamlarının da herhalde bu olguda görmeleri ve göstermeleri gereken pek çok şey vardır..

17- Türk basınının PKK'ya karşı tavrı üzerine;

Beşikçi'nin her iki kitabının bir çok yerinde Türk basınının Kürdistan Sorunu ve özellikle PKK'ye ilişkin yaklaşımları konu edilmektedir.

Nadire Mater'in, İlhan Selçuk'la yaptığı bir

ropörtajda, PKK ile ilgili bir soru sormasını ve Selçuk'un da bunu cevaplaması eleştirilerek şöyle söyleniyor:

"..Bu soru cevap bilimsel bir tavrı sergilememektedir. Türkiye'nin bu günkü resmi ideolojisi ve hukuk açısından "PKK olayı" hakkında sağlıklı açıklamalar yapmak olası değildir. Bu konudaki açıklamalar, resmi görüşü, devlet görüşünü açıklamaktan, onu tekrarlamaktan başka bir şey değildir. Bu konuda kısacası PKK'yi suçlamak, karalamak, "cinayet şebekesi", "eli kanlı örgüt", "eşkiya", "haydutlar çetesi" vb. demekten ibarettir. PKK'nin lehinde olabilecek şeyler söylemenin ağır bir cezai müeyyide ile karşılaştığı bir yerde, PKK hakkında ağızlar dolusu küfür yapmak bilimsel bir tavır değildir. Hiçbir şey açıklamış olmazsınız. Resmi ideolojiyi, devletin görüşlerini tekrarlamış olursunuz. Bu, aynı zamanda ahlaki bir tavır da değildir. O halde Türk aydınlarına, Türk basınına düşen, PKK lehine şeyler söylemenin de suç teşkil etmeyeceği bir siyasal ve toplumsal ortamın yaratılması için mücadele etmektir. Atatürk ve Atatürkçülük aleyhinde açıklamalar yapmanın suç teşkil etmeyeceği bir ortamın yaratılması için mücadele etmektir."

"..Nadire Mater böyle bir soru sormakla hata etmiştir. Cevabı zaten belli olan bir soru

sormuştur. İlhan Selçuk da bu soruyu geri çevirmemekle leyhine konuşmadığımız, lehine konuşmanın suç teşkil ettiği örgütler hakkında sorular sormak yanlıştır' uyarısında bulunmadığı için hatalıdır." (D.S.K., s.164)

"..PKK lehinde konuşmanın ne büyük bir suç oluşturduğunu görmek için Bk: Mehdi Zana hakkında yürütülen dava. Diyarbakır eski Belediye Başkanı Mehdi Zana 1987 yılı Ağustos ayında Cumhuriyet gazetesine verdiği demeçte "PKK'nin ulusal kurtuluş hareketini destekliyorum" demişti." (Age.s. 164)

Nadire Mater/İlhan Selçuk söyleşisiyle ilgili şunlar söylenebilir:

Kendini savunamayacak olanları, kurum ya da örgütleri eleştirmek ahlaki sorundur. PKK kendisini eleştirenlere karşı aynı yerde, aynı platformda cevap verme olanağından yoksunsa, kendini aynı araçlarla savunamıyorsa, o zaman o yayıncının tek yanlı suçlamaya olanak vermemesi ve soru muhatabının da buna yol açmaması gerekirdi. Bu yalnız PKK için değil, genel bir doğrudur. Eleştiri bu anlamıyla yerindedir.

Şu konular ise tartışmalıdır. Aynı tür bir soru PKK gibi bir örgüt hakkında değil de "Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ya da Kürdistan Sorunu" için sorulmuş olsaydı, soru soran yine haksızlık

mı etmiş olurdu? Yani, soru muhatabı olan kişi o zaman da " bu soruya karşılık vermem, yasalarda cezai müeyyide getiriyor, o yüzden cevap vermiyorum" mu demelidir. Çünkü, bu sorun üzerine belirlemeler yapmak, resmi ideolojinin tezleri dışına çıkıldığı zaman hapishaneyi ve çeşitli baskıları göze almayı gerektiriyor. Hayır diyemeyiz. Çünkü gazeteciler, basın, belli başlı kimseleri bu konularda zorlamalıdır, zorlayabilmelidirler. Dolayısıyla soru sormanın bir yanlışlığı yoktur. Cevaba gelince; lehte, aleyhte, resmi görüşün paralelinde ya da karşısında görüş belirtmek mümkündür. O halde bu tür sorulara cevap vermemek değil, cevapların sorumluluğunu taşıyabilmek önemlidir. Bedelini ödeyerek özgürlüğünü kullanabilmektir. Nasıl, Beşikçi "Devletlerarası Sömürge Kürdistan" kitabında düşüncelerini özgürce yazabiliyorsa, bunun karşılığını da göğüsleyorsa, yasalar bu tür şeyler söylememi engelliyor, o halde yazmıyayım demiyorsa, İlhan Selçuk ya da bir başkası da karşılığını ödeyerek görüşlerini söyleyebilir. Bu soruya ne tür bir karşılık verdiği ise onun niteliğiyle ilgilidir. Yani, PKK'yi övmek serbest bile olsaydı Selçuk zaten böyle bir şey yapmazdı. Yapma koşulu da yok. Bu nedenle, "PKK hakkında olumlu şeyler söylemek yasak, o halde hiçbir şey söylemeyin" anlamına gelebilecek bir önerme yanlıştır. Yapılması gereken şey görüşlerin demokratik bir ortamda

tartışılabilmesi için çabalamaktır. Nadire Mater ya da İlhan Selçuk böyle bir ortam yaratılması için üzerine düşenleri yapıyorlarsa sorun yoktur. Örneğin, Beşikçi bu görevlerini yerine getirirken seçkin bir örnek oluşturuyor. Her iki çalışma da resmi ideolojiye karşı başlı başına bir meydan okumadır. Sizin yaptığınız şeyi başkaları da yapmalıdır, yapabilir. Yasalar yasaklıyor diye bir şey sormamak, söylememek değil, onları göğüsleyerek yapmaktır. Zaten sözü edilen demokratik ortamın yaratılmasının koşullarından biri de budur, bu tür tavırları gösterecek aydınların çoğalmasındır. Bundandır ki asıl sorun, Selçuk'un kendisine sorulan soruda ya da onun cevap verip vermemesinde değil, resmi ideolojiyle ters düşüp düşmemesinde ve düştüğü zamanda bunun bedellerini göğüsleyip, göğüslemediğindedir..

İkincisi: Şu da genelleştirilemez. PKK hakkında lehte söylenmesini yasalar engelliyorsa, o halde aleyhte şeyler de söylenmelidir. Belki de Beşikçi'nin PKK'yi eleştirmekten kaçınmasının nedenlerinden biri budur. Bu önermenin muhatabı herhalde legal perspektifte ve izinli davranma kaygısı taşıyanlar için söz konusu olabilir. Yoksa, "PKK eleştirilmemeli" diye bir kural, her alan için geçerli olamaz. Türkiye'de ve Kürdistan'da kendini yasal koşullarla sınırlamayan "özgür" bir basın da var. Devletin yasaklamaları

bu basın için geçerli değil. Onlar kendi koşullarını yaratarak ve bedellerini göğüslemiş olarak görüşlerini özgürce yazıyorlar. Çünkü PKK'de aynı olanaklar içinde ve belki daha fazlasıyla kendini savunmak, cevaplandırabilmek koşullarına sahiptir. O halde "PKK eleştirilmemeli, çünkü devlet PKK hakkında olumlu şeyler söylemeyi cezalandırıyor" mantığının sınırını çizmek gerekir.

Üçüncü ve daha da önemli bir nokta da, belirtildiğinin aksine Türkiye'de legal anlamda PKK'yi eleştirme özgürlüğü de yoktur. Küfür etme, karalama özgürlüğü vardır. Karalama ve küfür etme ise eleştiri değildir. Bazı anlatımlarda, bazı yerlerde eleştiri ile küfür etme ve karalamanın, aynı anlamlarda kullanılması doğru değildir. Bizler eleştiriden böyle bir şey anlamıyoruz, herhalde bilimin anladığı "eleştiri" de bu değildir.

Beşikçi bir yerde şunları söylüyor:

"..Yukarıda Türk basınının özellikle günlük basının 26 Kasım gününden itibaren PKK'yi eleştiren, PKK'ya ağızlar dolusu küfürler yapan yazılar yayınladığını belirtmiştik. Kısa bir zaman sonra olayın PKK tarafından gerçekleştirilmediği anlaşıldı. Devlet güvenlik kuvvetleri suçüstü yakalandı. Fakat PKK'yi günlerce eleştiren basın, köşe yazarları bu durum karşısında bir tek şey söylemediler." (Devlet-Demokrasi,

Bilim-Resmi ideoloji.. s.103)

Oysa bize göre basın PKK'yi eleştirmiyor.. Bir olayın, olgunun bütün bağlantılarını, olumlu ve olumsuz yönlerini ortaya koymadan eleştiri yapılamaz. PKK olgusunu değerlendirirken de basının "eleştiri" yapmaması için o kadar neden vardırki, bunu "yasak"lardan tutun, ideolojik-siyasi biçimlenmeye kadar çoğaltmak mümkündür. Yaptığı şey ancak küfür olabilir. O halde bu davranışa "günlerce PKK'yi eleştirenler" denilemez. PKK eleştirilmediği için, aslında kitlelere doğru mesajlar iletmek olanağı yoktur. Böyle bir eleştiri ortamı olmadığı için, "madem devlet organları onu karalıyor, o halde biz de doğru da olsa, yanlış da olsa onu savunalım" diyenler çıkabilirse de, bunun izahı olmaz.

Bunun içindirki bilim adamı, özgürlüğünü kullanıldığı zaman PKK eleştirisi de yapabilmelidir. PKK'yi eleştirmeyi kendine yasaklamak bilimsel tutumla bağdaşmaz.

18- PKK'yı övmenin "ne kadar büyük bir suç" olduğu üzerine..

Mehdi Zana hakkında açılan dava örnek gösterilerek "PKK'yi övmenin ne büyük bir suç" olduğu vurgulanıyor. Özel bir kasıt yoksa bile PKK'yi övmenin "ne kadar büyük bir suç" olduğu vurgulama-

si, ceza yasalarında ya da uygulamada, bu övmeyle ilgili diğer yapılanlardan çok farklı, ayrıcalıklı bir işlemin yapılmakta olduğu vurgusunu veriyor. Oysa, Beşikçi'nin de çok iyi bildiği gibi, Türk Hukuk Mevzuatında "örgütlere özel" yasalar yok. Varolan yasalar, söz gelimi PKK örgütü henüz varolmadan onlarca yıl önce, TC. devletinin harcı ile birlikte karışmış ırkçı-sömürgeci yasalar. Bu yasaların PKK ya da başka devrimci örgütler aleyhine işletilmesi yasaların niteliği ile ilgilidir. Başka örgütlerde övüldüğü zaman benzer yaptırımlarla karşılanılabilir. Örneğin, 15 yaşında genç bir insan defterine orak-çekiç çizdiği için, aylarca yargılanıp devletin hırsına uğrayabiliyor. PKK lehine konuşmanın kendi türü içinde ayrıcalıklı bir cezalandırma olduğu vurgulamasının yapılması, "ne kadar büyük bir suç olduğu" vurgulaması bu bakımdan yanlıştır.

Örnek gösterilen Mehdi Zana hakkındaki dava da konuya uygun bir örnek değildir. Bu konudaki bildiklerimizi aktarmak isteriz:

Diyarbakır Cezaevi uzun yıllardan sonra ilk kez Türk ve Dünya basınına nisbeten rahat koşullarda açılmıştı. Cezaevleri üzerindeki uygulamaları yüzünden Avrupa'da çok sıkıştırılan TC, kapılarını o tarihte yerli ve yabancı basına açma zorunluluğu duymaktaydı. Bu nedenle Diyarbakır Cezaevine de birçok basın ziyaretleri oldu.

Bunlardan biri de Ağustos 1987'de yapılan toplu bir ziyarettir. Bu ziyaret sırasında gazeteciler, cezaevinin 35.Koşusuna da gittiler. 35.Koşu aslında tecrit hücrelerinin yer aldığı, bir "koşu"tur. Orada PKK davasından yargılanan ve siyasi savunma yapan pekçok arkadaşla birlikte, TKP/ML-TİKKO davasından arkadaşlar da kalıyorlardı Mehdi Zana ise 17.Koşu'da yine PKK'li arkadaşlarla birlikte kalıyordu.

Heyetler 35.Koşu'da da görüşmeler yaptılar. Kendilerine cezaevinin geçmiş sürecini ve bugününü anlatan geniş yazılar verildi, listeler sunuldu. Zaten gazetecilerle konuşmak üzere arkadaşlar aralarında önceden sözcüler seçmişlerdi. 35'deki konuşmalarda da gazeteciler o günlerde aktüel olan "PKK eylemleri" üzerine sorular sordular. PKK'liler de doğal olarak hem örgütlerini hem de eylemlerini savundular. Görüşlerini genişçe ortaya koydular.

Siyasi olarak ilgi odağı olan Mehdi Zana'nın bulunduğu koşu da gazeteciler ziyaret ettiler. Yine cezaevinin geçmiş ve yaşanan süreci hakkında bilgiler aldıktan sonra, Gazeteciler Zana'nın siyasi popülaritesinden dolayı ondan PKK'nin son eylemleri hakkında demeçler koparmak niyetindeydiler. Zaten 17.Koşu'da konu açılınca PKK'liler bu sorularla ilgili olarak örgütlerini ve eylemlerini savunmuşlar hatta "Kurşun Adres Tanımaz" türünden

demeçler vermişlerdi. Bu arada bir gazete muhabiri Zana'ya da "PKK'nin son eylemleri hakkında ne düşünüyorsunuz" diye sorar. Zana söz konusu eylem perspektifini onaylamadığını, eleştirdiğini çeşitli defalarca belirtmiş bir insandır. Fakat aynı zamanda kamuoyu önünde, düşman karşısında karşı tarafın istediği şeyleri söylememeye, tuzağa düşmemeye de çok dikkat eden, titizlik gösteren biridir. O gazetecinin bu sorusu üzerine "Ben PKK'nin ulusal kurtuluş mücadelesini destekliyorum" diye cevap verir. Bu özel bir demeç değildir. Aslında amacı ve doğrultusu net bir cevap vermek istemiştir. PKK ile ayrılan değil ortak olan yanı vurgulamayı yeğlemiştir. Tabi soru ve cevap karşılaştırılınca "PKK'nin eylemlerini destekliyorum" gibi spekülasyonlar da yapıldı.

Bu demeçten ötürü Mehdi Zana hakkında dava açıldı. Ama "ne kadar büyük bir suç" olduğu gösterilmeye çalışan PKK övgüsü çok daha açık, kapsamlı bir şekilde gazetecilere yapıldığı, "Kurşun Adres Tanımaz" diye demeçler verildiği halde başka hiçbir kimseye benzer bir dava açılmadı.

Bu haberin gazetelerde yayınlanıp Mehdi Zana hakkında dava açılması, PKK övgüsünün "büyük bir suç" olmasıyla ilgili değildir. Mehdi Zana ile PKK aynı paralelde gösterilerek, ardından dava

açılması basının ve MIT'in bilinçli bir tavrıdır. Konu asıl bu yönü ile değerlendirilmeye muhtaçtır.

Açılan bu davada Mehdi Zana, sorgusunu Kürtçe vermekte direndiği için, davası tıkandı.

Bu konuyla bağlantılı olarak MIT'in bir kolu gibi davrandığı belirlenen basının PKK'ya ilişkin tavrını daha yakından incelemek gerekir.

19- Basının PKK siyaseti..

Bu konuda basının tek tavrı ona küfür etmek ve karalamaktan ibaret değil. Bununla beraber birkaç önemli şey daha yapıyor. Altını çizmek gerekli:

Birincisi: Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi-ni PKK ile bir ve aynı göstermeye, PKK'yi Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nin tek örgütü olarak sansasyonel düzeyde abartmaya, lanse etmeye çalışıyor.

Bu tavrı, hareketin karalanması anti-propagandası ile birleştirildiğinde, Kürt ulusal demokratik hareketinin yönsüz-yolaksız, terörist, kandökücü bir hareket olarak sunulmasını getiriyor. PKK'dan başka Kürt ulusal demokratik hareketi öğelerinin, Beşikçi'nin deyiimiyle "halkın bilincine çarpması" istenmiyor..

İkincisi: PKK lideri Apo ile örgütün ve ulusal kurtuluş mücadelesinin özdeşleştirilmesidir.

Bilindiği gibi, günlük Türk basını "Kürt", "Kürdistan" sözcüklerini kullanmaya özel bir önem gösterir. Kullanmak zorunda kaldığı zamanda atıfta bulunarak ya da "Misakı Milli" sınırlarının dışına atarak kullanır. Kürt kimliğinin resmen kullanılmaması için bu kadar hassas olan basın, PKK ve Apo isimlerini kullanılışında hiç de müşkülpesent davranmaz. Olaylar gündeme geldiğinde ya da sansasyon amacıyla bu isimler sık sık kullanılır. Özellikle de Apo'nun kişiliği, fotoğrafları, yaşantısı, ilişkileri sık sık manşetlere çıkarılır. Apo'nun çeşit çeşit, poz poz fotoğrafları renkli basının birinci sayfalarını süsler. Apo ismi etrafında bir efsane yaratılmasına özel bir önem gösterilir. Kısaca Apo'nun, "halk kitlelerinin bilincine çarpmaması, tartışılmaması" istenen bir isim değil, tam tersine sürekli yinelenen, sürekli ön plana çıkarılan bir kişilik olarak düşünür Türk basını.

Burada bir çifte standart yok mudur? Basın MİT'in bir şubesi gibi çalıştığına göre bu sunuşta ne fayda umulmaktadır? Apo'nun Kürt ulusal hareketinin önderi olarak, PKK ile özdeşleştirilerek sunulmasından ne beklenmektedir. Eğer "doğrusu" bu ise, her konuyu çarpıtmaktan, saklayıp gizlemekten yüksenmeyen basın neden bu konuda "gerçekleri" yansıtabilmektedir?

Kürt hareketiyle PKK aynı şey olduğu gibi, Apo

da her ikisinin yerine geçirilerek bilinç altına işleniyor.

Bir okur anketinde "Kürt dendiğinde aklınıza ne geliyor?" sorusuna, sıradan bir Türk vatandaşı "Apo.." diye cevap verebiliyor. Bu, Apo'nun gerçekten Kürtlerle özdeşleştiği, ulusal bir önder haline geldiği yolunda PKK propagandasıyla uyuşsada; Batının herhangi bir kasabasındaki bir insan bu izlenimi kendi yaşamından, mücadelesinden edinmiş olamaz. Ona bu imajı veren basındır. Üst üste çakıştırılan bu mesaj oldukça önemsenmelidir..

PKK'ya, onun eylemlerine küfredilmesine, karalanmasına PKK önderliği elbette olumsuz bakar. Ama, Kürt ulusal hareketi ile PKK ve Apo'nun özdeşleştirilmesini olumlu değerlendirmektedirler. Türk basının PKK ve Apo "imajı" konusunda kendi siyasetleriyle uyum gösterdiğini bilirler.

Örneğin, resmi yayın organlarında şunlar yazılabiliyor:

"..Yine parti önderliğinin Milliyet gazetesinde yayınlanan röportajına duyulan ilgi tüm bu gerçeklerin bir ifadesi olabilirdi. Halk bu röportajı okuyabilmek ve önderliğin resimlerini görebilmek için bir gün önceden bayilerin önünde uzun kuyruklar oluştu. Öyleki gazetenin standart fiyatı bir kenara itilerek bir

gazete için 5 binden 10-15 bine kadar para yatırımlar oldu. Kürdistan'daki tüm kesimler röportajdan gerekli sonuçları çıkarmak ve bu yöntemle iletilen mesajları almak amacıyla beklenenin üzerinde yoğun bir ilgi gösterdi. Çünkü parti önderliğinden tek bir mesaj almak halkımız için önemlidir. Bu röportaj Kürdistan halkı açısından olduğu kadar Türkiye halkı açısından da önemlidir. Bu öneminden dolayıdır ki TC gazetesinin yayını anında durdurarak, röportajın yol açabileceği gelişmelerin önüne geçti." (Serxwebün, Ocak 1989)

Burada, basının PKK'ya karşı tavrıyla ilgili PKK önderliğinin yorumu çok açık. APO'nun resimlerinin Türk basınında yayınlanmasının, yapılan röportajla Kürdistan ve Türkiye halkına gerekli mesajların verilebileceği güveni ve beklentisi vardır. Demekki, PKK önderliği basının tavrına, Beşikçi kadar olumsuz bakmıyor. En azında Milliyet'te M.Ali Birand'ın Apo röportajıyla, PKK mesajlarının kitlelere yayılabilecek, onu kazandırabilecek bir etken olarak görebiliyor. Şu sorulabilir: MIT'in bir şubesi gibi çalışan basın neden Apo'nun posterlerini halka dağıtsın, mesajlarını kitlelere ulaştırsın? Böyle bir beklenti ile hangi taraf yanılmaktadır?

Cevap olarak "zaten bu yüzden DGM savcılığı Apo röportajını yasaklamıştır. Milliyet gibi bir

gazetenin basımını matbaada engellemiştir. Bu da röportajın olumlu işlevinden dolayıdır ve bizim görüşümüzü doğrular" denebilir. Bu mantık bir yanıyla doğrudur. Fakat soru, Milliyet gibi MIT'in, devletin "hassas" organlarından, siyasetinden bağımsız davranmayan bir gazetenin bu röportaja hangi beklentilerle angaje olduğudur.

Şunu unutmamak gerekir. Apo ile röportaj yapmaya karar verilmesi, gidip onunla görüşülmesi, üstelik bu görüşmeyi yapan kişinin Türkiye'nin en seçkin gazetecilerinden biri olması önemlidir. TRT-TV'-sinde düzenli programlar yapabilen, Avrupa başkentlerinde, NATO'da, ABD ve SSCB'de bağlantıları, haber kaynakları bulunan bir gazetecinin devlet güçlerinin isteminden "bağımsız" girişimler yapabileceği, Milliyet gazetesinin de resmi ideolojinin, devlet siyasetinin yönelimlerine karşı durabileceği düşünülebilir mi? Bize göre Milliyet gazetesinin yayımının durdurulması olayı, devlet içindeki, MIT içindeki kliklerin taktik anlaşmazlıklarıyla ilgilidir. Böyle kavramak gerekir. Şu halde Milliyet'in Apo'yla röportajının niteliği önemsenmelidir.

Çünkü, aslında M.Ali Birand'ın Apo ile yaptığı röportaj Kürdistan'la ilgili nabız yoklama çalışmalarının son halkasıydı. Rapor hazırlama talimatının Başbakan Turgut Özal tarafından verildiği belirtilmektedir.

1980 yılı bahar aylarında M.Ali Birand bütün Kürdistan'da bir dizi geziler yapmış, çeşitli kişilerle görüşmüş, röportajlar yapmıştır. Birand'ın görüştüğü kişiler arasında bölgede etkinliği olan aşiret reisleri, yerel önderler, daha önce çeşitli örgütlerde çalışmış ve yargılanmış kişiler, legal dernek ya da sendikaların yöneticileri, ulaşabildiği illegal örgüt temsilcileri bulunuyordu. Ayrıca üniversitelerde, sendikalarda, yerel parti örgütlerinde, esnaflar, memurlar arasında da görüşmeler yapmıştır.

Birand'ın görüştüğü ve sorular yönelttiği bu kişilerden birinin anlatımı özetle şöyledir:

"..Devlet politikası olarak Avrupa Topluluğuna girilmesi hedeflenmiştir. Fakat bunun için bir dizi yapısal değişiklik gerekmektedir. Siyasal olarak bazı politikaların yeniden düzenlenmesi ve sorunların çözülmesi gerekmektedir. Türkiye'yi yapısal olarak sıkıntıya sokan şu anda üç sorun vardır: Birincisi; Komünist partinin legalleşmesi ve 141, 142, 163 gibi maddelerin kaldırılması, ikincisi; İnsan hakları sorunları, ya da idam cezalarına bir formül bulunması, cezaevlerinin durumu, siyasi af sorunları.. Üçüncüsü; ve en önemlisi ise Kürdistan politikası. Kürdistan politikasında temel değişiklikler yapılması konusunda Özal daha liberal ve çözücü düşünmektedir. Fakat asker-bürokrat kanat ve

SHP bu değişiklikler konusunda katı ve tedirgindir.

Ben bu geziyi Özal'ın isteği üzerine yapıyorum. İzlenimlerimi kendisine ayrıca bir rapor olarak sunacağım. Buradan sonra Bekaa'ya gidip Apo'yla da görüşeceğim.

Sizden öğrenmek istediğim; 1- Şu anda Kürdistan sorununun çözümü için Anayasal çerçevede neler yapılabileceğini düşünüyorsunuz? 2- Bölgede PKK'nin etkinliği ve gücü ile yapılabilecekleri hakkında neler söyleyebilirsiniz? Köklü bir çözüm için önerileriniz var mıdır?"

Birand, Kürdistan'daki bu geziyle ilgili izleniminin bir kısmını zaman zaman Milliyet'teki sütünde aktarmıştır. "Kürdistan Sorunu'nun adı konarak kabul edilmesini, sadece şiddetin asla sonuç alamıyacağını, siyasi çözümleri tartışmanın gerekliliği" üzerinde durmuştur.

Birand'ın Apo ile röportajı bu gezinin son durağı olmuştur. Devletin bir yönetici elitine, profesyonel gazeteci izlenimiyle rapor sunan Birand'ın Apo ile röportajı için yeşil ışık yakıldığına kuşku yoktur. Birand'ın bu görüşme sırasında gayri resmi olarak üstü örtülü bazı mesajlar verip almak için bir işlev görmesi de kuvvetle muhtemeldir.

Bilindiği gibi, daha sonra PKK içinde bölünme

olduğu zaman, "Milliyet röportajı" taraflar arasında polemiklere ve karşılıklı suçlamalara malzeme oluşturmıştı. Görüşme sırasında Apo'yla birlikte bulunan Av. Hüseyin Yıldırım'ın, bu nedenle "Apo'yu TC. ile uzlaştırmak, ona açık vermek"le suçlaması görüşmelerin sıradan bir gazetecilik olayı olmadığını göstermektedir.

PKK ve Apo'yla ilgili bu tavır sadece Milliyet'in yaptığı bir şey değil. Sık sık Hürriyet, Günaydın, Sabah, Tercüman gibi gazeteler de sansasyonel haberler verip ve Apo'nun renkli fotoğraflarını birinci sayfalarından yayınladılar. Kürt ulusal sorununun halkın bilincine çarpmaması için titizlik gösteren basın, Apo önderliğinin tanıtımı için aynı titizliği göstermedi. Apo, bir röportajında, gazetecilerle görüşmeleri konusunda demeç verirken şöyle demişti:

"..Ben ilke olarak bütün gazetecilerle görüşüyorum. Sorularına cevap veriyorum. Türkiye'den sadece Hürriyet'le görüşmüyorum. Çünkü o partimize karşı düşmanca bir politika izliyor."

Bu demeçten anlaşıldığı kadarıyla PKK lideri basının tavrından sadece Hürriyet'ten hoşnut gözükmemektedir. Ama bu sözlerin üzerinden fazla bir zaman geçmeden Hürriyet gazetesi de Apo'yla bir röportaj yaptı. Üstelik son derece kritik bir dönemdi..

Nusaybin ve Cizre'de halk ayaklanmalarının yaşandığı, Elazığ/Kovancılar'da 9 mühendisin kurşuna dizildiği, TC'nin Kürdistan üzerindeki uygulamalarını pekiştirmek için Köşk'te zirve toplantıları düzenlendiği, Kürdistan'la ilgili yayınlar için ve sürgün amacıyla 424 Sayılı Kararnameyi çıkarma hazırlıklarının yapıldığı bir dönem...

MİT'in bir şubesi gibi çalışan Hürriyet'in 1 Nisan 1990 tarihli başlığı, sekiz sütuna manşet; "Apo ile görüştük", "Hürriyet PKK militanlarının yuvalandığı Bekaa vadisine girdi." idi. Birinci sayfayı yarıya kadar Apo'nun renkli fotoğrafları kaplıyor. Eline aldığı k्लाşinkofla Hürriyet objektifine poz veren Apo, "elime ilk defa silah alıyorum" diyor. Gazetenin diğer yarısını da yine Apo'nun renkli büyükboy fotoğrafı kaplamış, yanındaki bayan militanlarla verdiği bir poz var. Altta da küçük olan fotoğrafta da Hürriyet muhabirleri Murat Bardakçı ve Şevket Onat'la neşeli bir öğle yemeği görüntüsü bulunuyor. Apo'nun röportajda verdiği önemli mesajlar ise şunlardır: Hükümet kendileriyle görüşürse ateş kesebilecekleri, Türkiye'den ayrılmayı düşünmedikleri ve daha en az 40 yıl Türkiye'ye ihtiyaçları olduğu, 9 mühendisi PKK'nin öldürdüğü.."

Bu mesajlar henüz PKK kaynaklarınca reddedilmedi. Eğer doğru ise, mesajların içeriği

Üzerinde de ayrıca durmak gerekir.

Demekki, Türk basının tavrı sadece PKK'ya küfür etmekten ibaret değil. Örneklerini vermeye çalıştığımız iki önemli işlevi daha yerine getiriyorlar. Basının tavrını bu bütünlülük içinde değerlendirmek gerekir.

Öte yandan: Türkiye'de sadece kendini resmi ideolojinin belirleyiciliği ile sınırlayan bir basın yok. Özellikle haftalık ve aylık dergiler etrafında geniş bir yelpazede sıralanan demokrat ve sosyalist basın da var. Bu basın da Türk basınıdır. Ve tavrı "Apo'ya küfretmek" değildir. Onunla görüşmeler yapabilmekte, bunlar yayınlanabilmektedir. Örneğin "Toplumsal Kurtuluş" dergisi adına Bekaa'da Abdullah Öcalan'la görüşen Yalçın Küçük'ün izlenimleri ve söyleşisi bu dergide yayınlanmıştır.

Aynı görüşmenin iki bölümü "Sokak" dergisinde de yayınlanmıştır. (Ağustos 1989)

"Sosyalist Birlik" dergisinde İlkay Demir, Öcalan'la görüşmesini yayınlamıştır. (Ocak 1990)

Bunların içinde PKK'ya karşı en yakın tavrı ise "2000'e Doğru" dergisi göstermektedir. Sık sık PKK ile ilgili, örgüt kaynaklı ve onun bakış açısını yansıtan haberler veren dergi, en son Ekim-Kasım 1989'da 5 hafta üst üste Doğu Perinçek'in

Abdullah Öcalan'la röportajını yayınlamış ve her defasında da röportajı kapak yapmıştır. PKK lideri için uygun bir kürsü görevi görmüştür, görüşlerinin Türk ve Kürt halkları tarafından bilinmesi için çabalamıştır. Bu sayılar toplatılmışsa, dergiler toplatılmadan dağıtılabildiği için alıcısına ulaşmış ve işlevini görmüştür. "2000'e Doğru" ayrıca PKK'yı destekleyen ve sütun kapak ve yazılara özel bir önem vermektedir.

Örneğin:

5.sayıda Apo'yla röportaj kapak yapılmış, Ağustos1989/2000'e Doğru Cudi Dağında, PKK Ordulaşıyor/, 7 Ocak 1990/ itiraflar: Bekaa'da 21 MİT ajanı/, Eylül 1989 Kars-Ağrı-Van Bölgesi: İkinci Botan/, Ekim 1989/, MİT ajanı öldürecek-ti: Urug'u Apo kurtardı/, vb..

"Türk Basınıni" bu çerçeve içerisinde ele aldığımızda değerlendirmelerimizi daha da geliştirmek zorunluluğu çıkar ortaya..

20- "2000'e Doğru"nun PKK ve Kürt Sorununa

yaklaşımı üzerine..

Yukarıda kısaca değindiğimiz gibi "2000'e Doğru"nun Kürdistan Sorununa ve özelde PKK olgusuna yaklaşımı konusunda yanlışlığa düşmemek gerekiyor. Beşikçi'nin son çalışmalarında haber kaynağı olarak sık sık atıfta bulunduğu derginin yayın

politikası üzerinde biraz durmak istiyoruz.

"2000'e Doğru" özellikle son iki yıl içerisinde Kürt Sorunu ve Kürdistan'daki olayların kamuoyuna yansıtılması, tartışılması konusunda çok önemli bir işlev üstlendi. Tabu sayılan, gün ışığına çıkarılıp üzerine gidilmekten çekinilen bir çok sorunun ortaya konulmasını gerçekleştirdi. Bu nitelikleriyle yayın hayatında aktif bir taraf olarak belirdi.

Bununla beraber derginin politik kadrosu ve içinden geldiği "TİKP/Aydınlık" geleneği ve halen sürdürdüğü kimi işlevler, olumlu yanlarını gözden uzak tutmasak bile oldukça temkinli yaklaşmamız gereğini çıkarır ortaya.

Örneğin, "2000'e Doğru" ilk başlarda Kürt Sorununa bakışında kamuoyunu "Kemalist çözümler" doğrultusunda yönlendirmeye çalışıyordu. Siyasi çizgiler de Kemalist izler taşımaktadır halen. Türkiye'nin siyasi gündemindeki Kürdistan Sorununun nihayi çözümü "Kurtuluş savaşı" denilen dönemdeki Kemalist siyasete dönüşte, ya da onun mantık çizgisini devam ettirmekte görmektedir.

1919-22 dönemindeki bazı arşiv belgelerini yayınlayarak, Kemalistlerin aslında Kürt Sorunu için çözümler düşündüklerini, ama "Kurtuluş savaşı"ndan sonra bu girişimlerin akim kaldığı, devrimin nitelik değiştirmesiyle çözümsüzleştiğini

işleniyordu.

Bu yayınlarda, Kemalizm, Türk solu ve Kürdistan devrimci hareketinden kovulduğu, ırkçı-sömürgeci yüzü teşhir edildiği yanından aklayarak, kovulduğu kapıdan geri sokma gayreti gösteriyorlardı..

Eski "Aydınlık" ya da "2000'e Doğru" yazı kurullarının Kemalizm'de ilericilik, devrimcilik gören siyasetinden vazgeçtiğine dair şimdiye kadar bir özeleştiri ya da açıklama olmadığına göre, bu değerlendirmelerimiz geçerliliğini koruyor.

1980 öncesinde "Aydınlık" grubu, Rızgari'nin "Sömürge Kürdistan" ve "Ayrı Örgütlenme" tezlerine cepheden savaş açmış ve ayrılıkçı burjuvazinin tezleri diye eleştiriye tabi tutmuştu. Kuşkusuz sıkıntı kaynağı eleştiri değildir. Fakat TİKP/Aydınlık grubu, Kürdistan Sorunu karşısında "TC'nin ülkesi ve devletiyle bölünmez bütünlüğünü", "ordunun savunuculuğu"nu üstlenmişti..

Şimdi "2000'e Doğru" Dergisinin Genel yayın yönetmeni olan Doğu Perinçek, 1980 öncesinde Aydınlık gazetesinin başyazarıydı. Aydınlık o günlerde "sahte Sol" isimli bir dizi yayınlayarak, Türkiye'deki hemen bütün sol grupların, örgüt şemalarını, faaliyetlerini, kadrolarını, açıklıyor ve "ihbar" niteliğinde yayınlar yapıyordu. Türkiye bitince bu kez Kürdistan'lı grupların deşifrasyo-

nuna yönelindi. En çok ise "APOCULAR" üzerinde duruyor, bölücü, terörist, ajan-provokatör bir örgüt olarak suçlanıyordu. Bu dizilerin amacının "devlet bütünlüğünün korunması, Rus emperyalizminin uşaklarının teşhir edilmesi" olarak tanımlanıyordu. Aydınlik gazetesinin bu yayını, pek çok örgüt gibi Apocuların'da "Aydınlik grubu"yla çatışmaya girmesine neden oldu. Apocular, Aydınlik gazetesinin Kürdistan'da dağıtımını engellediler, kamyonlarını ateşe verdiler. Birçok temsilcisi vuruldu, hedef haline geldi, yaralandı. Birçok PKK'li ise Aydınlik'ın bu yayınları ya da bizzat yapılan ihbarlar nedeniyle deşifre oldu, yakalandı. Hatta bu bilgiler Diyarbakır Sıkıyönetim Mahkemelerinde sanıkların aleyhine deliller olarak kullanıldı.

"TİKP/Aydınlik" grubu 12 Eylül Darbesini de olumlu bulacak kadar kendilerini "devlet ve ülke koruyuculuğu" ile bütünleştirmişlerdi. Hatta partileri kapatılıp, yargılandıkları halde mahkemelerde, oldukça olumsuz konumlara düşerek 12 Eylül'cülere yaranmaya çalıştılar.

1982 yılında TİKP davası sırasında bu ekibin Sıkıyönetim Mahkemeleri'ne verdikleri ifadeleri hatırlamak, siyasi belleksizliğe uğramamak ve bazı ilişkileri "hayıra" yormamak için gereklidir. Bugün PKK'den Apo'dan, Kürdistan ulusal hareketinden yana görünen bu ekip, mahkeme savunmalarında

şöyle diyorlardı:

"..Bugün gerçek bir devrimci, gerçek bir halkçı, Türkiye devletinin yaşamasından yanadır. Hatta tarih, bugün devrimcilerin omuzlarına, devleti yaşatmak için en önde savaşmak zorunluluğu yüklemiştir."

"..Oysa TİKP orduyu güçlendirmeyi, merkez görev olarak benimsemiştir. Dikkat çekeriz: TİKP bu konuda susmuş değildir. Ordunun güçlendirmesini herhangi bir görev olarak da benimsemiş değildir. Merkezi görev olarak benimsemiş, bunun bütün önemli belgelerini de vurgulamış; Birinci Genel Konre'de tesbit ettiği 10 maddelik siyasetlerinde birinci madde olarak kararlaştırılmıştır. Yani Milli Savunmanın güçlendirilmesine birinci önemi vermiştir. Bu tutumu alan ikinci bir parti yoktur."

"..Orduyu parçalamak amacı güden bir parti, hiç ordunun daha fazla silahlanmasını ve modernleşmesini ister mi? Hiç orduya yönelen saldırıları göğüsler mi? Partimiz orduyu parçalamak bir yana, orduyu düşman ilan edenlerin adreslerini göstermiştir. Orduyu düşman ilan eden ve orduyu parçalamak şiarını ileri sürenler, nesnel olarak Moskova'nın güçleriyle aynı cephede savaşmaktadırlar. Çünkü, bugün Türkiye ordusunu parçalamak diye bir sorunu olan biricik ciddiye

alınacak güç SSCB'dir. Diğerlerinin paylarına düşen ise, onun yedek gücü olmaktır."

"..TİKP, yurdumuzun savunulması konusunda o kadar ciddi, o kadar sorumlu tutum almıştırki, (...) Sovyetler Birliğine teslimiyet yönünde bir NATO'dan ayrılışa karşı çıkmış,NATO'nun Moskova tehdidi karşısında yarattığı ağırlığı tesbit etmiştir..NATO, değişen dünya durumu nedeniyle, Sovyet tehdidine karşı bir savunma örgütü niteliğini kazanmıştır. TİKP, NATO'dan Sovyetler Birliği'ne teslimiyet yönünde bir ayrılışa karşıdır. Bugün Türkiye'nin NATO'dan ayrılması için kampanya yürütenler, ülkemizin bağımsızlığına hizmet etmiyorlar."

"..Diyarbakır Sıkıyönetim Komutanlığı askeri savcılığının hazırladığı Apocular iddianamesi de buna tanıktır. Bu iddianame, bizim dikkat çektiğimiz ve bir bir ortaya çıkardığımız gerçekler üzerine kuruludur."

"..Partimizin ayrılıkçılığa ve bölücülüğe karşı kararlı tutumu, doğu bölgesindeki çeşitli illerimizin Vali, Emniyet Müdürü ve Sıkıyönetim Komutanlıklarınca da kabul ve ifade edilmiştir. Mahkemenizden kendilerinin tanık olarak dinlenmesini talep edeceğiz."

Perinçek ve TİKP aynı şeyleri 1983 yılındaki savunmalarında da sürdürmüşlerdir. (Sosyalist

Birlik, Mart 1989,s.1,sf.59-60)

Bunları savunurken, bu çalışmalardan dolayı dönemin Genel Kurmay Başkanı ve daha sonra MGK ve Devlet Başkanı olan Kenan Evren'in "Aydınlık"çılara bu hizmetlerinden ötürü teşekkür ettiğini de kendilerine tanık olarak göstermekteydiler.

Gerek radikal sola ve gerekse Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı bu kadar açık ve pervasız bir biçimde devletin, ordunun yanında yer almış, bundan sıkıyönetim mahkemelerinde övünçle bahsetmiş bir ekip, Diyarbakır Sıkıyönetim Mahkemeleri'ndeki "Apocular" iddianamesinin kendileri tarafından ortaya koydukları gerçekler üzerine kurulu olmasından övünen bir ekip, kendilerine sömürge valilerini, düzenin emniyet müdürlerini, cunta başkanlarını tanık gösteren bir ekip.. TİKP bu çizgisinin "muhasabesini" yaparak yeni bir partileşme sürecine girdiğinde, yeni yayın organları çıkarmaya başladığında ne gibi değişiklikler geçirdi? Bunu gözlemek gerekir. Bize göre, bu grup geçmişe ilişkin pratiğini ve görüşlerini aşmamış, özeleştirisini yapmamış ve bu çalışmalarını da mahkum etmemiştir..

Beşikçi'nin, Dr.Şefik Hüsnü ve Mihri Belli için yazdıklarını hatırlayalım. Şefik Hüsnü ve Mihri Belli'nin II. Dünya Savaşı'nda orduya katılmaları, orduyu ilerici görmeleri ve Kürt ulusal

ayaklanmalarına karşı tavırlarından dolayı onların Türk solu için çok şey ifade etseler bile, Kürtler için ancak "onbinlerce Kürt düşmanından biri" oldukları ifade edilmektedir.

TİKP'in, "Aydınlık"ın ve 2000'e Doğru'nun yöneticileri acaba değişmiş, dönüşmüş müdür? Abdullah Öcalan'la röportaj yapıp yayınlanması ve Kürdistan'la ilgili haberlerin kamuoyuna sunulması PKK'nin desteklenmesi acaba bu dönüşümün kanıtları olabilir mi?

Özellikle, 1987 sonrasında bu grubun kendini bu kez devrimci harekete, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine kabul ettirebilmek için önemli bir çaba gösterdiğine tanık oluyoruz. Bunlar elbette olumludur. Fakat bu değişimin fazla öze tekabül etmediğini, biraz faydacı ve taktiksel düzeyde kaldığı kuşkusunu taşıyoruz. Ayrıntılamak mümkün. Fakat konumuzla ilgili olarak 2000'e Doğru'nun Kemalist çizgisini koruduğunu anımsatmalıyız.

Derginin, gazetecilik ilişkileri ötesinde kuşkuyla bağlantılarını da gözlüyoruz. Örneğin; MİT Raporu'nun basına sızdırılmasında 2000'e Doğru bir araç görevi görmüştür. Bazı "liberal" kliklerin dergiden yararlandıklarını düşünüyoruz. Örneğin, bu kaynaklarla bağlantılarına şu sayılarda rastlamak mümkün:

Nusaybin-Cizre olaylarından sonra Mart 1990

sayısında dergi "Devlet Tecrubesi Konuşuyor" başlığı altında yüzü karartılmış bir silüet, bir emekli albay ve bir eski bakanın sorun üzerine gösterdikleri çözüm yollarını aktarıyor. Bu görüşler şu andaki mevcut aktüel siyaset ile çelişmekle beraber stratejik olarak aynı... Dergi daha önceki sayılarında da kimliğini saklı tuttuğu "Eski Kara Kuvvetleri Komutanlığından Biri'nin Kürdistan Sorunun çözümüne ilişkin özerklik görüşlerini aktarmaktaydı.

Ağustos 1989 "PKK Ordulaşıyor" başlıklı sayısında "Güvenilir kaynak" başlığıyla "Selen'in Başını Bigalı Yedi" yorumu var. Yine konuyla ilgili olarak "uzman görüşü" başlığıyla "Devlet Taş Üstüne Taş Bırakmaz" diye bir yorum daha ver alıyor. Bu uzman ve "Güvenilir Kaynak"ların MİT'ten ya da Genel Kurmay'dan oldukları bellidir. Kimliklerinin gizlenmiş olması onların henüz etkin olmayan bir kliğe mensup olduklarını gösterir. Sonuç olarak devletin bu kademedeki ekiplerin kimilerinin, dergiyi güvenilir bir ilişki aracı ve kürsü görevi gördükleri açıktır.

PKK'nin "Aydınlık" geleneğine yaklaşımı da madalyonun diğer yüzüdür. 1980 öncesinde "karşı-devrimci" ve "hain" ilan ederek pekçok kişinin öldürülmesi yaralanması; pekçok insanın ihbarlarla, provakasyonla ele geçirilmesi türünden olayların üzerinden zaman geçmiş ve Apo ile karşılıklı

dostane bir çerçevede söyleşiler yapılabilir, bunlar yayınlanıyor. Üstelik bu yakınlaşmada diğer devrimci hareketleri karşıya alma, bir hat çekme çabası da seziliyor. 2000'e Doğru'nun eski "karanlık" çizgisi ile, şimdi PKK ve Apo'ya sözcülük yapma isteği kuşku ilişkileridir. Bu grupların eski ilişkilerini, çizgilerini ve varolan tutumlarını gözönüne aldığımızda, Bunları kuşku ile karşılamak için yeteri kadar nedenimiz vardır.

Toparlarsak, Türk basınının PKK'ye karşı tavrı bahsinde tüm bu olguları hesaba katmakta yarar vardır.

21- PKK'nin Kürt hareketlerindeki önderlik konusuna getirdiği "çok önemli" değişiklikler nelerdir.

Devletlerarası Sömürge Kürdistan kitabında Beşikçi diyor ki:

"..1984'de PKK'nin Eruh ve Şemdinli baskınıyla ise Kürt hareketlerindeki önderlik konusunda çok önemli bir değişiklik olmuştur." (Age. s.93)

Cumhuriyetin ilk dönemlerinde Kürdistan'da feodal üretim ilişkilerinin egemen olduğunu, bu dönemde şeyhlerin, aşiret reislerinin, ağaların önemli bir bölümünün ulusal düşünceye açık olduk-

larını, en azından ulusal duyguya sahip olduklarını belirttikten sonra;

"..Osmanlı İmparatorluğundaki, Cumhuriyetin ilk yıllarındaki hareketlerde bunlardan bir kısmının ya ağırlıklı önderliği ya da fiili önderliğini görüyoruz." (Age. s.93)

denilerek, PKK'nin 1984 atılımıyla birlikte bunu değiştirdiği belirtiliyor..

Burada önderlik konusundaki önermenin yeterince özenli yapılmadığı ve PKK'ya haketmediği bir misyon yüklendiğine inanıyoruz. Nesnel durumla uyuşmayan iki sonuç çıkarmak mümkündür.

1- Kuzey Kürdistan'da Cumhuriyet dönemindeki Kürt ulusal örgütlerinin önderliği, ya ağırlıklı olarak ya da fiili olarak feodaldır.

2- Kürt hareketlerinde 1984 Eruh-Şemdinli baskınıyla ulusal önderlik konusunda çok önemli değişiklik olmuştur. (1984 tarihi baz alındığına göre bu bağlamda PKK'nin kendisi de bu dönüşüme dahil edilebilir.)

Yazıda, önderlik konusundaki değişikliklerin neler olduğu üzerinde yeterince durulmamişsa da kastedilen şeyin esas itibarıyla feodal-geleneksel önderlikten kopmuş olduğu anlaşılmaktadır. Yine bu değişikliklerin, önderliğin sınıfsal yapısı, toplumsal karakteri ya da siyasal karaktere-

ri hakkında da belirlemeler yapılmadığı için tartışmamızı, varsayımlar üzerine geliştirmek zorunda kalacağız. Örneğin: PKK, kendisiyle birlikte Kürdistan'da "proleter devrimci" önderliğin oluştuğunu savunmaktadır. Acaba Beşikçi "Kürt hareketlerindeki önderlik konusunda değişiklik" derken PKK'nin bu kabulüyle çakışmakta mıdır?

Bu soruların karşılığı net olmadığı için, biz somut olgular üzerinde durmak istiyoruz.

Öncelikle, 1984 yılına kadar Kürt ulusal hareketlerinin feodal-geleneksel önderliğin ağırlıklı ya da fiili önderliği içinde olduğu önermesi sorgulanmalıdır. Bu belirleme ancak, Şeyh Said, Ağrı, Dersim direnmeleri dönemine kadar kesin bir doğruluk taşır. Cumhuriyet dönemindeki direnmeler ulusal niteliklidir ama, önderlik ağırlıklı ya da fiili olarak feodaldır. Hatta Dersim direnmesinde (1937-38) ulusal-feodal öğelerin yanısıra Dr.N.-Dersimî şahsında, önderliklerde aydınların payı giderek artmış bulunmaktaydı.

1950'den sonraki süreçte Irak ve İran'da Kürdistan Demokrat Parti'ler örgütlenmeye başlamışlardı. KDP'ler muhteva olarak burjuva-demokratik organizasyonlar olmalarına karşın, özellikle, Irak'ta parti önderliği aşiret reisleri ve feodal otoritelerin elindedir. 1960'dan sonra Kuzey Kürdistan'da kurulan KDP'de ise önderlik, Güney'dekinin aksine,

aşiret liderleri ve feodal unsurlar değil burjuva demokrat aydınlarıydı. Geleneksel feodal unsurlar ikinci planda kalmışlardı. Çünkü, Beşikçi'nin çalışmasında da belirttiği gibi, Kuzey Kürdistan'da bu sınıflar büyük ölçüde "ulusal" özelliklerinden tecrit edilmiş, gerek sürgünler ve gerekse terörle teslim alınmışlardı. Bu nedenle, Güney ve Doğu Kürdistan'daki KDP örgütlenmelerindeki geleneksel feodal ağırlık, Kuzey Kürdistan Demokrat Parti'sinde aydın tabaka üzerine kaymıştır. Bu ağırlık içinde Kürt "entelightsia"ları olan Mela'ların önemli bir yeri vardır. Bunları Osmanlı İmparatorluğu ve Cumhuriyetin ilk dönemlerindeki önderlikle kıyaslama olanağı yoktur.

Şu halde Kuzey Kürdistan'daki örgütlenmelerde önderliklerin sınıfsal ve toplumsal karakteri çok önceden değişmiş bulunmaktadır. KDP'lerin bölünmeleri de önderlik konumlarıyla ilgilidir. Her iki partide programatik olarak aynı özelliklere sahiptiler.

Gençlik ağırlıklı bir kitle örgütü olan DDKO'larda ise artık "önderlik" sorunsalı bambaşka bir yere gelmiştir. DDKO'la Kürt aydınlarının ve küçük burjuvazinin çeşitli kesimlerinin ve eğilimlerinin yer aldığı bir örgütlenme olarak görmek gerekir. Burada KDP'lilerin bulunması DDKO'nun feodal-geleneksel bir önderlik etkisinde olduğunu göstermez. Çünkü DDKO bünyesinde kendini emekçi

sınıflarla özdeşleştirme çabasındaki gençliğin ve aydınların belirleyici bir ağırlığı söz konusudur.

1970'den sonra ise, bilindiği gibi birbirinden çok farklı iddialarla yola çıkmasalarda, "proleter devrimci olma" ve "işçi sınıfı önderliği" temel alan örgütlenmeler olmuştur. Bu grupların hemen tümünde önderlik yine aydınlar ve gençlik üzerine inşa edilmiştir. Bu kez burjuvazi adına değil işçi sınıfı, köylülük ve emekçi halk yığınları adına siyaset üretilmektedir. (Grupların eleştirisi ve yapılanmalarının değerlendirilmesi ayrı bir konu.)

T-KDP'nin devamı olarak Şıvancılar/DDKO ya da KİP geleneği; KDP'den kopan KUK; Doğulu Sosyalistler geleneğinin devamı olarak Özgürlük Yolu/TKSP; DDKO mirasından gelen Rızgari; ayrıca KAWA, Ala-Rızgari; Dengê KAWA, Tekoşin gibi örgütlenmelerde önderlik hep "proleter devrimci" olarak tarif edilmiş, siyasi çizgilerindeki farklılıklarına rağmen, sınıfsal taban ve yönetim kadroları benzer nitelikler göstermektedir. Örneğin; yönetim düzeylerinde (bir iki istisna hariç/KAWA, KUK, KİP, DDKO'de) aşiret reisi, ağa, bey ya da feodal ağırlıklı hiçbir yapılanma söz konusu değildir.

Proleter devrimci önderlik iddiasındaki gruplardan biri de, 1978 yılı sonlarında partileşmiş olan Apocular, Yani PKK idi.

Bu kronolojiye baktığımızda 1984'de önderliğin sınıfsal, toplumsal, hata ideolojik tanımlaması konusunda ne gibi önemli bir değişiklik geçirdiği açıklamaya muhtaç kalmaktadır. Çünkü, belirlemeye göre PKK'nin kendisinde 1984'deki önderlik konusunda bir değişime uğraması söz konusudur.

Bize göre, 1984'de ve özellikle PKK'nin şahsında herhangi bir önderlik değişimi olmuş değildir. Kürdistan'ın diğer parçalarından çok farklı olarak Kuzey Kürdistan'da önderlik zaten 60'lardan beri aydın ya da küçükburjuva ağırlıklı olmuştur. Aydın ve öğrenci gençlik 70'lerden sonra ise kendilerini işçi sınıfı ya da köylülük gibi emekçi tabakaların siyasal önderlikleri olarak özdeşleştirmişlerdir.

1984'de bu Kürt hareketlerinde önderlik konusunda ne gibi değişiklik olmuştur? Örneğin; hangi hareketlerde önderlik sınıfsal karakter değiştirmiştir. Hangi hareketlerde önderlik fiili olarak toplumsal kategoriler arasında yer değiştirmiştir. Hangi hareketlerde önderliği işlevleri, rolü hakkında ideolojik siyasal değişiklikler olmuştur. Gözlediğimiz kadarıyla, 1984'de bu soruların cevaplarında herhangi bir değişiklik yoktur..

Örneğin, Kürt örgütlerinin "ulusal Cephe" çizgisinde bir araya gelmeleri dahi söz konusu olmamıştır.

1984'den sonra, yani PKK'nin silahlı mücadeleye başlamasından sonra oluşan değişiklik, "önderlik değil taban kayması" biçiminde açıklanabilir. Daha önce Botan bölgesinde etkin olan KDP, KUK gibi örgütlerin yurtsever köylülük tabanı; bu örgütlerin etkinliklerinin azalması, PKK'nin ise etkinleşmesi üzerine kitle tabanları bu örgüte kaymıştır. PKK, Irak ve İran'daki ulusal-demokratik örgütlenmeler gibi aşiret tabanına dayanmış ve feodal kalıntıların üzerinde hareket eden bir örgüt değildir. Kitleleşmek için aşiret tabanları üzerinde -eleştirdiğimiz ve karşı olduğumuz yöntemlerle- etkinleşmek istemesine rağmen, bu yanı sıra İran ve Irak KDP ile YNK'den farklılaşmaktadır. Ama, bu 1984'de oluşan ve PKK ile sınırlı bir olgu değil, tüm Kuzey Kürdistan'da 1970'lerden beri aşılmış bir olgudur.

PKK'nin, önderlik konusunda Kürt örgütlenmelerinde değil, ama kendi yapılanması içinde taşıdığı önemli bir değişiklik vardır. Ülkemizdeki pek çok örgüt gibi, PKK adının "İşçi Partisi" olması dışında Kürdistan proletaryasına, işçi örgütlerine, sendikalarına dayanan ya da buralardan yükselen bir örgüt, bir işçi sınıfı partisi değildir. İdeolojik ve siyasal muhtevası ise tartışmalıdır. Kuşkusuz, bu, sadece PKK'ya has bir olgu değildir. Çünkü, örgütlenen toplumsal taban doğallıkla yoksul Kürdistan köylülüğü,

küçük-burjuva katmanlar, aydınlar ve esnaf-zanaatkar gibi toplumsal kategorilerdir. Bu durumda, zaten çoğu örgütlenme "proleter önderliğin" sadece "ideolojik-siyasal-örgütsel" olduğunu belirtmek zorunda kalmaktadırlar.

Gerçek anlamda bir işçi sınıfı tabanına, geniş bir kitle desteğine sahip olmalarına rağmen Marksist-Leninist sınıf partilerinde öteden beri karşılaşılan en büyük yozlaşma, öncünün, sınıf ve partinin yerine geçerek, kendini ikame etmesidir. Birçok Leninist sınıf partisi kendini bu bürokratizmden koparabilmiş değildir. Sınıf tabanına dayanan Leninist örgütlenmelerdeki anomali tehlikesi, elbette; geniş bir köylülük, küçük-burjuva kitle üzerinde örgütlenen, kadrolarını bu ortamda çıkaran ve sadece "öncünün" belirleyiciliği ile "proleter devrimci" olarak tanımlanan örgütlenmelerde çok daha büyüktür.

Bu öncü kadro kültürünün bütün bir örgütlenmenin yerine ikame edilmesi, PKK'da en uc noktaya vardırılmıştır. Bu durum giderek siyasî çizgi ve ideolojinin de ikinci plana itildiği Parti Şef ikileminin bütün bir siyasal irade yerine konması olarak ortaya çıkmaktadır. Özellikle, sömürge toplumlardaki ruhsal formasyona uygun gelen karizmatik kişiliklere dayalı tek adam putlaştırılması PKK'da somutlaşmış bulunuyor. PKK'da Leninist Demokratik-Merkeziyetçilik anlamında,

parti aygıtlarının içindeki kurulsal-kollektif bir önderlik değil. Tek Şef önderliği vardır. Eleştirilmez, yanılmaz; hem partinin, hem de ulusun bütün iradesi kendi kişiliğinde. Tek Şef'te toplanmakta ve bu geleneksel kapalı toplum-larda Tanrı-Ata otoritesiyle özdeşleştirilmeye çalışılmaktadır. Askeri hiyerarşi ve örgütlenme tarzı, siyasal yanı dışlamıştır.

Parti içindeki muhalefete karşı girişilen şiddet, bütün eleştirilerin teker teker fiziki olarak yok edilmesi, kurallar ve kongrelerdeki eleştirilerin bile "vatan hainliği", "sömürgeciler-le işbirliği" sayılması gibi caydırıcı ideolojik baskı aygıtları, hep bu kültün yerleştirilmesi için çalışılmaktadır.

Örgüt içindeki muhalifler için kurulan "mahkemeler" ve "yargılamalar" Stalin'in Moskova Duruşmaları'na rahmet okutturacak kadar trajiktir. Zaten liderin de kendine Stalin'i örnek alması ve davranışlarına Stalin'den mazeretler bulması bir tesadüf değil. Çünkü öncü kadro kültü ve Tek Şef model alındığında "sol'da model alınabilecek biridir Stalin.

Örneğin, PKK partileşmeden önce "Ulusal Kurtuluşçular", yaygın olarak "Apocular" olarak bilin-mekteydi. Partileştikten sonra Şef'e dayalı bir örgütlenme çağrışımı yapan "Apocular" nitelemesine

karşı çıkılmaya ve örgütün adı öne çıkarılmaya çalışıldı. Uzun bir zaman böyle süren çabaların 1986'dan sonra bu kez tersine dönmeye başladığına ve liderin partinin önüne çıkmaya başladığını görmekteyiz.

Bir gözlemimizi aktarmak istiyoruz.

1985 yılında PKK ile ilişkilerimizin henüz sıcak olduğu dönemde, cezaevinde yazışmalarımızda, notların yakalanması ihtimaline karşı, örgütlerin isimlerini açıkça kullanmak yerine belirli ifadeler kullanıyorduk. Örneğin, PKK için cezaevindeki kitle çoğunluğundan ötürü "Çoğunluk grubu" diyor-duk. PKK'li arkadaşlar 1985'deki bir cevap yazıla-rında kendilerine "Çoğunluk grubu" dememize karşı sitem ediyorlardı. "Biz bir siyasi hareketiz. Bizim bir adımız var, o da PKK'dir." diyor ve ekliyorlardı, "geçmişte de bize 'Apocular' deni-yordu. Yani, bir kişiye bağlı bir çete olarak göstermek istiyorlardı. Oysa biz, bir sınıf örgütüyüz. Bizim örgütümüzde. organlar, kurullar, kurulsal ilişkiler vardır. Kararlar ve parti iradesi bu yolla belirlenir. Onun için bize 'Apocular' denmesi yanlıştır. Biz, PKK'liyiz..."

Biz de, bu arkadaşların eleştirilerini doğru bularak, parti ismini kullanmaya özen gösteriyor-duk. O günlerde PKK'lı arkadaşlar kendilerine

"Apocu" denmesine itiraz ediyorlar ve siyasal parti kimliklerinin vurgulanmasında ısrar ediyorlardı.

1986 yılından sonra parti içi muhalefetin ya da kendi deyimleriyle "komplonun" bastırılmasından sonra, liderin ismi partiden önce gelmeye, bütün organların, ulusal güçlerin üzerinde siyasal bir varlık olarak tekrar sunulmaya başlandı. Artık bildirilerinde ve mahkemelerdeki savunmalarda sık sık şu sözlere rastlanmaktaydı.

Yaşasın Başkan Apo!", "Yaşasın Apocu Ruh ve Kararlılık", "Yaşasın Apocu Çizgi", "Yüce Önderimiz Apo!"..

Bu durum önceki belirlemeleriyle çeliştiği gibi, kapsamı daha da genişletilmiş olarak ortaya çıktı. Yaşarken kendisini putlaştırma, çevresinde eleştiren değil, sürekli öven ve yüceltmeye çalışan insanlar barındıran önder tiplerinden biri yaratılmış oldu.

"Tek Şef", "Tek Parti", "Yanılmaz Önder" mantığı-nın PKK'ya nasıl egemen olduğunu görmek için, yayın organı Serxwebün'da önderlik için yazılan makalelere bakmak yeterli.

"..Abdullah Öcalan'a uzanan eller kırılacak!

Türk MIT'ine bağlı ücretli birer ajan olarak görevlerine sahip çıkma durumları ve bu doğrul-

tuda gözü kara faaliyetleri var. Bu kadarı iyi. Yani isimleri ajan-provakatör olduğuna göre, görevlerini yapıyorlar. Bunu doğal karşılıyoruz. Ancak, bununla yetinmeyerek dillerini aalabildi-gince edepsizce uzatmaları neyin nesi oluyor? Kısa ve öz olarak şunu belirtelim ki, bu şekilsiz ajan ve provakatörler alçakça tutumlarında direnerek parti önderliğimize dil uzatmaya devam ettikleri müdetçe, dillerini kesmek bir yana, köklerini kuruturuz. Bir halkın tek umudu ve kurtuluşunun garantileycisi olan Parti Genel Sekreterimiz Abdullah Öcalan ve onun önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelemize her ne sebeple olursa olsun uzanan elleri kırarak, sahiplerini yedi kat yerin dibine göndereceğiz." (Serxwebün, Ocak 1989)

Burada öndere karşı yapılacak eleştirilerin, "ajan-Provakatörlük"ten daha ağır bir suç olarak tarif edilmesi; onu eleştirenlerin "dillerinin koparılacağı", "ellerinin kırılacağı", "Yedi kat yerin dibine gönderileceği" tehditleri boşuna değildir. Bu tehditlerin lafta kalmayıp örgüt içinde onlarca kişinin bu nedenle "cezalandırılacağı" ve örgüt dışındaki Kürt devrimci-demokrat örgütlerine karşı suikastlar yapıldığı anımsanırsa durumun vehameti daha iyi anlaşılır.

Yine, aynı derginin aynı sayısında kişiyi putlaştırma kampanyasının dalkavukluk derecesine

vardığını gösteren örnekler görebiliyoruz.

"..Serxwebûn onur kaynağımızdır. Kürdistan halkı için bir yüceleşme olayıdır. En büyük meziyeti de yüce önderimiz Apo'nın ışık saçan düşüncelerini kitlelere ulaştırma görevini omuzlamış olmasıdır. Bunlar çok kutsal görevlerdir."

"Herşeyden önce şunu belirtelim ki, tüm partili kadro ve militanlar, varlık vesilemiz olan parti genel sekreterimiz yüce önder Abdullah Öcalan yoldaşın bu eşsiz büyüklüğü, yardım ve desteği karşısında onu gözbebeği gibi görüp bu temelde korumak zorundadır."

"Yaşasın halkımızın güç ve inanç kaynağı Apo!"

Bu sözlerin belki de en ilginç yanı, liderin sağlığında ona karşı yapılması ve liderin denetimindeki merkez yayın organında yayınlanmasıdır.

Serxwebûn'un bir başka sayısında ise, Cezaevinden PKK'lıların göndermiş olduğu bir yazı var. Onlar da parti ile lideri özdeşleştiriyor ve öndere karşı çıkanların beyinlerinin ezilmesi gerektiğini vurguluyorlar.

"..Dikkat edelim tasfiyecilik komployla önderliği vurmaya yönelmiştir. Bu kadar alçakça planlar geliştirilmiştir; günün komplocu kafasıdır, yöntemidir bu. Böyle bir yönelime girenlerin de

beyni parçalanmalı, kafası ezilmelidir. Bu, basit bir intikam mantığı değildir. Partiyi tehlikeden, sıradan bir tehlikeden de değil, yok oluş tehlikesinden kurtarma gereğinin zorunluluğudur. Bu noktada, illahi de önderliği yitireceğiz, ondan sonra mı beyni ezeceğiz."

"Bizde her zaman için altı çizilecek bir durum varsa o da önderliğin parti yapısı üzerindeki belirleyici rolüdür. Parti yapısı içinde, taktik önderlik düzeyinde öne çıkan, sivrilmiş unsurlar, ancak çizgiyle, Apo'yla bütünleşerek, Apo'yu ve çizgiyi uygulayarak bu duruma gelmişlerdir. Parti yapısı içinde, taktik önderlik düzeyinde öne çıkanlara verilen değer, parti kadrolarının, kitlelerinin Apo'ya, çizgiye bağlılıklarının bir sonucudur. Apo'yu çizgiye uygulamayan her kim olursa olsun, ne kadar saygınlık kazanırsa kazansın, parti yapısına ters düştüğünde doğal bir tecriti yaşar. Burjuvazideki, küçük-burjuvazideki Stalin düşmanlığı bundandır. Her fırsatta, "Stalin" diye ciyaklamaları, inlemeleri bundandır. Stalin sosyalizm yolunda onların Truva atlarını bir bir parçalamış ve tüm planları boşa çıkarmıştır." (Serxwebûn, Şubat 1989, "Kiminle nereye kadar ?" başlıklı yazı.)

Yazının içerisinde kullanılan "önderlik" kavramı her ne kadar bir kurum ve kurulu çağrışırsa da,

bizzat Apo'nun kendisinin kastedildiği açıktır. Çizgi olarak tanımlanan "ideolojik formasyon" bile, önderin Apo'nun şahsıyla belirlenmektedir. "Apo'yu uygulamayanların taktik düzeydeki önderliklere gelemeyecekleri, ters düştükleri anda da, ne kadar saygınlık kazanmış olurlarsa olsunlar" doğal olarak "tecrit" olacakları vurgulanmaktadır. Bu "önderlik" anlayışının ne Leninist örgütlenmeye ilgisi vardır, ne de bir ulusal kurtuluş mücadelesinde vazgeçilmez aygıtlardan olan "CEPHE" ile bağdaştırılabilir.

Herhalde, 1984'den sonra, "Kürt ulusal hareketlerindeki önderlik konusundaki gelişmelerden" kasıt bu olmasa gerek..

22- Kürt ulusu özgürlüğü için ölmesini PKK'dan önce de biliyordu..

Beşikçi, PKK'nin "özgürlük ve ulusal bağımsızlık için ölmeyi bilmek gerektiğini" öğrettiğini yazıyor:

"..PKK'nin ortaya çıkışı, Kürtlerin tarihinde, Kuzey Kürdistan'lı Kürtlerin tarihinde önemli bir dönüm noktasıdır. PKK bize şunu öğretmektedir: Ulusal özgürlük için, ulusal bağımsızlık için ölmesini bilmek gerekir. Irkçı ve sömürgeci

Türk devletini endişelere garkeden de PKK'nin bu kararlı, bilinçli, bilgili tavrıdır." (D.S.K, s.147)

PKK'nin ortaya çıkışının Kürtlerin tarihinde, Kuzey Kürdistan'lı Kürtlerin tarihindeki önemli bir dönüm noktasını oluşturmasıyla ilgili belirleme temellendirilmiş değil. Bu satırları 1984 atılımıyla ilintili olarak okumak da mümkündür. Gerçekten de, 1984'de başlatılan silahlı mücadele Kuzey Kürdistan'ın yakın siyasal tarihi için önemli dönüm noktalarından biriye de, bu PKK'nin "Kürt halkına ulusal bağımsızlığı için, özgürlüğü için ölmesini bilmeyi öğrettiği" demek değildir.

Beşikçi bu belirlemesini, Kürt ulusunun özgürlüğü ve bağımsızlığı için ölmesini bilmediği eleştirisinin devamı olarak yapmaktadır. Yani, Kürt ulusu, kendi kendisine kabadayı, birbirini sudan meseleler, namus, kan davası gibi sıradan şeyler için ölü, öldürürken; asıl ulusal kimliğini haczetmiş, beynini-iskeletini parçalamış sömürgecilere karşı, bağımsızlıkları için savaşmamakta, ölmektedirler. Devlet güçlerine karşı sinmiş ve boynu eğik kalmaktadırlar.

Kuşkusuz, bu tesbit, Kürdistan tarihinde belirli dönem ve yerler için söz konusu olabilir, ama genelleştirilmesi yanlış olur. Zaten, Beşikçi de "Kuzey Kürdistan" diyerek, diğer parçalardan

ayırtetmektedir. Yani, diğer parçalarda Kürt ulusu, bağımsızlığı ve özgürlüğü için ölmesini bilirken, Kuzey Kürdistan parçasında kalanlar bunu bilmemişlerdir.

Şu soruyu sormak gerekir: Bütün parçalardaki toplum aynı ulusun bireyleri olduğuna göre, aynı ulusal-ruhsal formasyonu taşıdıklarına göre, Irak ve İran'a karşı elde silah savaşan Kürtler, neden Türkiye'ye karşı savaşmamışlardır?

Bizce bunun nedeni gayet açıktır:

Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusu diğer parçaların hiçbirinde görülmeyen boyutlarda soykırımlara, sürgünlere uğratılmıştır. Üç büyük direnme ve dört ayrı soykırım yaşamıştır. İmparatorluk ve savaş dönemlerini saymazsak, Cumhuriyet döneminde Şeyh Sait, Ağrı, Dersim direnmelerinde yüzbinlerce Kürdün katledildiğini, yüzbinlercesinin sistematik olarak yerinden-yurdundan kopararak Batı'ya sürüldüklerini görürüz. Bu sürgün ve soykırımlar sırasında Kürtler savaşmaksızın, sessiz sedasız, Türk ordusunun gelip kendilerini öldürmesini de beklemediler. Resmi kayıtlara göre sadece Ağrı direnmesinde 50.000 Türk askeri öldürülmüştür. TC. "Kurtuluş Savaşı" adını verdiği ve Cumhuriyetin borçlu olduğu, Türk-Yunan, Türk-Ermeni Savaşlarında bile bu kadar kayıp vermemiştir. Ateş gücü oldukça yüksek bir orduya karşı verdirilen

kayıplar herhalde ulusal bağımsızlığı ve özgürlüğü için ölmesini bilmeyen bir ulustan beklenemez.

Dersim Direnmesi başlı başına bir kahramanlık anıtidir.

Bu olaylar, Kürt ulusunun da en az diğer uluslar kadar "ulusal özgürlüğü" için savaştığını, ölümü göze aldığını gösteren yiğitçe direnişler yaptığını gösteriyor.

Öyleyse son kırk yıllık suskunluğun nedeni nedir?

Bu sorunun cevabında, yenilgilerin getirdiği kitle pasifikasyonunda aranmalıdır. Kürdistan'daki direnmelerin neden başarılı olmadığı, neden mevzi kazanamadıkları, bu kadar çok kan döktükleri halde hiç bir siyasi statü edinememiş olmaları, kuşkusuz çok iyi irdelenmelidir. Bu değerlendirmelerin ayrıntıları, neden ve sonuçları üzerinde genişçe tartışılabilir. Değişik tezler öne sürülebilir. Önderlikle, siyasal konjonktürle, ittifaklar siyasetiyle açıklanabilir, ya da aşiretler, mezhepler, feodal otoriteler arasındaki çelişkilere bağlanabilir. Ya da başka birçok analiz yapılabilir. Fakat, bilinen kesin bir sonuç var ki, o da bu direnmelerin yenilgiyle sonuçlandıkları, Kürt Ulusu'nun büyük soykırım ve sürgünlere uğradığıdır.

En sonuncusu 1938 Dersim Direnmesi olmak üzere, bu kadar inat ve sabırla direnmelerine rağmen, Türk ordusu karşısında yenilen, evleri-barkları yıkılıp soykırıma uğrayan, sürgüne uğratılan bir Kürt toplumunda yenilginin getirdiği yılgınlık, korku ve başeğme psikolojisi egemen olmuştur. Kürt toplumu bu toplumsal travmayı atlatabilmiştir.

Yaşlı ve orta yaşlı kuşakların bu kadar yılgın, içe dönük ve korkulu olmalarının nedeni, bu yenilgilerin derin çöküntüsünü yaşamaları ve artık teslimiyeti kabullenmiş olmalarında yatmaktadır. Kürt toplumunun direnme odaklarının kırılmasındandır.

Dolayısıyla Kuzey Kürdistan'da Kürt toplumundaki bu yılgınlık ve sinmişliği, ulusal bağımsızlığı için ölmeyi bilmemekle değil, unutturmakla, yılgınlaştırıp pasifize edilmekle açıklanmalıdır. Diğerleri daha çok ajitasyonel bir belirlemedir.

Oysa, Doğu ve Güney Kürdistan'dakiler, Kuzey'deki gibi büyük soykırımlara, sürgünlere uğratılmadılar. Kuzey'dekiler kadar büyük yenilgiler yaşamadılar. Örneğin, 1946 Mahabad, 1975 Güney Kürdistan ve 1980 tekrar Doğu Kürdistan yenilgileri ulusal direniş odaklarını bütünüyle imha edememiştir. Bunlar, kapsamları ve sonuçları itibarıyla ne Ağrı ne de Dersim'le kıyaslanamaz..

Nitekim yaşlı kuşakların yerine yeni nesiller

aldıkça, geçmişte aktarılan pasifikasyonun taşıyıcılarını yitirdikçe, yılgınlığın maddi ortamı kaybolunca ulusal direniş dinamiklerinin yeniden canlanacağı ve savaşıacağı kuşkusuzdur. Kürt gençliğinin silahlı savaşım içinde hayatlarını ortaya koymaları da bu olgunun bir tezahürüdür.

O halde belirlemeyi şu biçimiyle okumak daha doğru olur:

Silahlı savaşım olgusu bize şu gerçeği ispatlamaktadır; Kürt Ulusu Kuzey Kürdistan'da da ulusal bağımsızlığı ve özgürlüğü için ölmeye hazirdir..

23- bir sömürgeci güce dayanarak diğeri ile mücadele edilebilir mi? Ya da "Böl-Yönet" Siyasetinin anlamı üzerine..

Bir sömürgeci devlete yaslanarak diğer bir sömürgeci devletle mücadele edilebilir mi? Bu, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketleri için yakıcı ve ciddi bir sorundur.

Çünkü, Kürdistan Ulusal Hareketlerinin dört bir yanı düşman devletlerce sarılmıştır. Hiçbir dost güçle sınırı yoktur. Bu durumda ulusal kurtuluş hareketlerinin, sömürgeci devletlerin aralarındaki geçici çıkar çatışmalarından yararlanmak ya da her parçanın kendi içinde sınırlandırılmış koşullarla mücadele etmeleri dayatmaktadır. Parçalarda

ki ulusal hareketlerin özlemleri bu olmasına rağmen, genellikle "Bağımsız Kürdistan" talebini öne sürmekten kaçınmalarının nedeni, sömürgeci devletleri ortak davranmaya itebilecekleri endişesinden kaynaklanmaktadır.

Devletlerarası Sömürge Kürdistan'da, Beşikçi, konuya daha farklı bir boyutta eğilmektedir. "Kürtleri birbirine karşı kullanmayı temel siyaset haline getirmiş devletlerden birine dayanarak mücadele yürütmektedirler. Bunun başarısızlıkla sonuçlanması doğaldır" görüşünü eleştiren Beşikçi, "çok yüzeysel olduğunu düşünüyorum. Ulusal kurtuluş hareketinin tıkanmasına önemli bir açıklama getirdiği kanısındayım" diyor ve ekliyor:

"..olumsuz koşulların sonucu olarak ortaya çıkan tıkanıklıkları, Kürt örgütlerine fatura etmek büyük bir haksızlıktır. Aynı zamanda kolaycılıktır... Özgüç sorununa gelince, Kürtler elbetteki kendileri için savaşmaktadırlar. Kürdistan'ı birilerinden alıp birilerine teslim etmek için savaş olmaz. Hiç bir halk böyle bir şey için savaşmaz. Kürtler de yapmıyor. Fakat Kürtler de savaşmaktadırlar. Bunun için müttefik aramaları doğaldır. İttifak ilişkilerinin sağlam olması Kürdistan'ın düşünülmesi ve paylaşılması ile ilgili bir sorundur." (Age, s.154)

Biz bu açıklamada tıkanmanın alternatif nedenini ortaya koymadığını düşünüyoruz. Kürdistan ulusal hareketleri her defasında mevzi kazanmak için düşman güçlerden birine dayanmak zorunda kalacaksa ve bu ittifakın niteliği gereği sağlam olmayacaksa, Kürdistan'ın sömürge boyunduruğundan kurtulması nasıl gerçekleşecek. Bu "kader"i nasıl aşacağız?

Kürdistan'lı devrimciler bu sorunun cevabını bulmak ve pratiğe geçirmek zorundalar. Biz bunun için siyaset yapıyoruz. Örgütler bu tıkanıklığı aşmak görevi ile karşı karşıyadırlar.

İttifaklar sadece devletler değildir. Zaten itiraz edilen nokta da burasıdır, devletlerle kurulan ilişki düzeyidir. Bunların bağımlılık ilişkisine dönüşmesi, diğer parçalardaki ulusal kurtuluş hareketlerinin zararına işlemesidir. Eleştirilen ve mahkum edilmek istenilen şey budur. Sorun gayet nettir. Eleştirilmesi gereken şey ittifak arayışı değil, sömürgeci devletlerle ilişki düzeyidir.

Sözgelimi bir parçadaki ulusal kurtuluş hareketi, başka bir sömürgeci devletle ne tür bir "ittifak"a girebilir? Ne tür bir ortak payda bulabilir? Hiçbir halkın ülkesini birinden kurtarıp, birilerine teslim etmek için savaşmayacağı doğrudur. Fakat, ittifaklar tek yanın iradesiyle

belirlenmezler. Karşı taraf da sömürgeci bir devletse o da, en azından kendi elinin altındaki parçanın başka birine teslimi için, bağımsızlığı için ittifak yapmaz. O halde böyle bir ittifakda buluşulan ortak yan nedir? Açıkça, parçalardaki ulusal kurtuluş hareketlerinin aktif olarak kaçınırsalar bile fiili olarak bölünmeleri, hatta karşı karşıya gelmeleri demektir bu. Yani, Kürdistan'ın bölünerek yönetilmesinin yeniden üretimidir.

Yine sözelimi Güney Kürdistan'daki örgütlerin TC. devletiyle, MİT'le ilişkileri olması, onların koruması altında hareket etmeleri düşünülebilir mi? Bunlar anlayışla karşılanabilir mi? Ne yapayım savaşıyorlar, TC'ye yaslanmak zorundalar denilebilir mi?

Aynı kitabın "Böl-Yönet Politikasının Anlamı" başlığı altında tartışılan tezlerin, "özgüç ve ittifak" konusunda söylenenlerle çeliştiğini düşünüyoruz.

".. Güney Kürdistan'daki Kürt önderleri zaman zaman şöyle söylemektedirler: Bizim Türkiye ile hiçbir ihtilafımız yoktur. Biz Türkiye ile dostluk politikası güdüyoruz. PKK Türkiye'nin düşmanıdır. Türkiye'nin düşmanına bizim topraklarımızda yer yoktur. PKK'lıları her gördüğümüz yerde vuracağız. Yakalayıp sınırda yetkililere

teslim edeceğiz.. Güney Kürdistan'daki Kürt önderlerini özellikle KDP'nin bunu söyleyip söylemediklerini, söylediklerini uygulayıp uygulamadıklarını araştırılması kuşkusuz önemli bir konudur.. Halbuki Güney Kürdistan'daki Kürt örgütlerinin PKK ile hiçbir ciddi ihtilafı olmaması gerekir.." (Age, s.10)

Bize göre burada yapılan belirlenmelerle, s.154'deki belirlenmeler birbiriyle çelişiyor. Çünkü, eğer "Kürtleri birbirine karşı kullanmayı temel politika haline getirmiş devletlerden birine dayanarak mücadele etmenin başarısızlıkla sonuçlanması doğaldır" diyenlerin eleştirisi "çok yüzeysel ve ulusal hareketlerin tıkanmalarına önemli bir açıklama getirmiyor"sa; o zaman "Böl-Yönet Politikasının Anlamı" üzerine söylenenlerin bir "anlamı" kalmamaktadır. O zaman KDP ve YNK'yi İran'la ilişkilerinden dolayı, İKDP'yi TC'ye yaklaşımdan dolayı, İKDP'yi Irak'la ilişkilerinden dolayı eleştirmek, bunun "Böl-Yönet" politikasının bir yeniden üretimi olduğunu da "haksız" saymak gerekir. Oysa haklıdır.

Çünkü, Kürdistan'ın açmazlarından biri "Böl-Yönet" politikası olduğuna göre, Kürt örgütlerinin çok hassas olmaları gereken konu herhalde bu olmamalıdır. Sömürgeci devletlerin "Böl-Yönet" hesaplarına karşı uyanık olmak, bu tuzaklara düşmemek, bu tür tuzaklara düşüldüğü zamanda

bunları eleştirmek gereklidir.

Beşikçi bu konuyu değerlendirirken Mesut Barzani ve Celal Talabani'nin Irak'la ilişkilerine, KDP yetkililerinin TC. ve PKK ile ilgili belirlemeleme; A.Kasımlo önderliğindeki İKDP'nin Irak'la ilişkilerine, isim vererek açıklıkla değinirken, PKK ve Abdullah Öcalan'ın Suriye ile olan ilişkilerinin bahsini etmekten, vurgulamaktan özellikle kaçınıyor. Neden?

Beşikçi aynı kitabında şunları yazıyor:

".. Olguların izleniminden, gözleminden ve anlatımından taviz verilemez. Bazı olguları yok saymak, görmezden gelmek, olmamış saymak yetkisine sahip olamayız. Bilim adamları olmasını arzu ettikleri şeyleri değil, olanları değerlendirmek zorundadırlar." (Age,s.58)

Kitabın başından beri PKK'nin eleştiri dışında tutulması, çok önemli zaaflarına değinmekten kaçınılması gibi; Kürt hareketlerinin sömürgeci devletlerle ilişkileri bahsinde diğeri söz konusu edildiği halde PKK-Suriye ilişkisinin görmezden gelinmesini bu anlayışla bağdaştırmak zordur.

PKK'nin Suriye yönetimiyle olan yakın ilişkileri bir ittifak arayışı olarak tanımlanabilir mi? Örneğin; Kürt önderlerinin bir araya gelip ortak

siyaset oluşturmalarında, PKK'nin kendi dışındaki Kürt örgütlerine Takındığı sekte tavrıda bu bağımlılığın rolü yok mudur?

PKK Suriye ile olan ilişkilerinden beri Suriye'yi "sömürgeci devletler" statüsünden çıkarmıştır. Eskiden "dört sömürgeci devlet /Türkiye-Irak-Suriye/ arasında bölüşmüş olan Kürdistan", şimdi sadece üç sömürgeci devletin adı anılarak tanımlanmaktadır. Suriye'yi savunabilmek için, onun Orta-Doğu'da "ilerici, anti-emperyalist" bir odak olduğunu öne sürmektedir. Oysa, Suriye Orta-Doğu'nun gerici yönetimlerinden birisidir. Sömürgeci bir devlettir.

PKK'nin Suriye ile olan ilişkisi ne yazıkki, bağımlılık düzeyindedir. Suriye Orta-Doğu dengelelerinin aktif taraflarından biridir. Lübnan'ın büyük bir bölümü Suriye'nin denetimi altındadır. Arap milliyetçiliğinin liderliği iddiasındadır. FKÖ'nün yıllar önce Suriye denetimine alınması için ne büyük çalkantılar yaşandığı, örgütün bölündüğü hatırlardadır. Suriye Beyrut'ta çarpışan taraflar içinde de etkin bir güçtür. Suriye'nin SSCB ya da birtakım Doğu Avrupa devletleriyle (özellikle Bulgaristan) geliştirdiği pragmatist ilişkiler onun "ilerici, anti-emperyalist" olarak tanımlanmasına gerekçe olamaz. Şu an Bağdat rejimi ile çelişki içinde bile olsa, örneğin; Irak topraklarında bir "Kürdistan" olasılığına

karşı, Arap topraklarının bölünmesine karşı, onu kolayca bir "ulusal sorun" haline getirecek kadar koyu bir Arap milliyetçisidir. Geçmişte bunun örnekleri çok görülmüştür. Dolayısıyla Suriye devleti Kürdistan'ın uluslararası sömürge statüsünün sahiplerinden, koruyucu ögelerinden biridir. Onun siyasi planda çok rahatça pragmatist ilişkilere girebilen, kolayca bunlardan vazgeçebilen bir diplomasi izlemesi yanıltıcı olmamalıdır.

Örneğin Beşikçi, Suriye'nin "bazı Kürt örgütleri yardım eder veya göz yumarken, bazılarını iade edebildiğini" atıfta bulunuyor. Bunun nedeni nedir? Suriye kendi siyasetiyle bağdaşmayan örgütlere neden müsamaha etsin? Suriye'nin bu yaklaşımı gözlemlendiğine göre, neden PKK'yi desteklediği sorgulanmaya değer mi?

Suriye'nin ülkesindeki örgütleri nasıl kendi denetimine almak çabasında olduğuna ve onları yönlendirme isteğinde olduğuna, bunu yapamadığında nasıl tavır takındığına bir iki örnek vermek istiyoruz:

Birincisi; 1981'de Kamışlı'da KAWA örgütüne mensup 11 kişinin öldürülmesi olayıdır. Bu olayı Türk MİT'nin yaptığı bilinmektedir. Suriye topraklarındaki bir eve Türkiye MİT'nin kolayca girerek 11 örgüt elemanını katledebilmesi önemsenmesi gereken bir olaydır. Öldürülen örgüt mensuplarının

KAWA gibi Suriye yönetimince hoş karşılanmayan, çelişen bir örgütten olmaları, bir işbirliği ya da gözyummanın olduğu kuşkusunu güçlendirmektedir.

İkinci olay; Rızgari ile ilgilidir. 12 Eylül'den sonra Kürdistan'dan ayrılmama, ama diğer parçalara geçebilme kararı olan Rızgari kadrolarından üç kişi Suriye tarafından 1981 yılında Türkiye'ye iade edilmişlerdir. (Hasan Çakır, Mehmet İz, Erdal Kotan). Rızgari kadrolarının yakalandıkları zaman Türkiye'ye iade edilmelerinin temel nedeni, Örgütün Suriye Muhaberat Örgütü'nün bilgisi dışında ülkede kalmaya çalışmasıdır. Muhaberat Ülkeye geçen örgüt mensuplarını denetim altında tutmak için onlara kimlik düzenliyor, ikametgah ve hareket serbestisini vererek kendi sınırları içine almak istiyordu. Rızgari, sömürgeci bir devlet içinde, o devletin istihbarat örgütünün denetim ve bilgisi içinde çalışma yapamayacağını, bunun önemli bir yanlış ve tehlikeli olabileceğinin bilinciyle, bu ilişkiden uzak duruyor ve kadrolarını Muhaberat'ın dışında konumlandırmaya çabalıyordu. Suriye hükümeti bundan dolayı rahatsızdı. Öte yandan Rızgari'nin Suriye diplomasisiyle çelişen siyasi çizgisi de onun dışlamasının nedenlerinden biridir.

Üçüncü olay; PKK/YNK ittifakında Suriye'nin rolü konusudur. Suriye'nin Irak'taki Kürdistan Cephesi'ni provoke etme girişimleridir.

Uzun yıllardan beri birbirleriyle silahlı çatışma içinde olan ve birçok yurtseverin ölümüne, zaman ve güç kaybına neden olmuş bir düşmanlığın sona ermesiyle Güney Kürdistan'daki iki örgüt KDP ve YNK "Kürdistan Cephesi" içinde bir araya gelmişlerdi. Güney Kürdistan'daki Cephe diğer Kürt örgütlenmeleriyle beraber Irak Komünist Partisi'ni de kapsıyordu. Güney Kürdistan'daki ulusal demokratik güçlerin bu birliği, kuşkusuz çok önemli bir adımdı. En azından çatışmaların durmuş olması bile büyük bir ilerlemeydi.

Tam bu arada PKK ile YNK'nin ittifak protokolü imzalamaları, Güney Kürdistan'daki bu cephe içinde rahatsızlık yarattı. İlişkilerde yeniden güvensizliğe neden oldu. Çünkü, daha önce iki kez PKK ile IKDP arasında işbirliği protokolleri imzalanmış ve bunlar karşılıklı olarak feshedilmişlerdi. Her iki örgütte birbirlerini ağır dille suçlamaktaydılar.

Öte yandan PKK/YNK ittifakının da, kendi iç dinamikleriyle değil Suriye'nin dayatması ile gerçekleştirildiği, o günlerde bilinen bir olguydu.

Rızgari Polit Bürosu'nun Talabani'ye Yazdığı Açık Mektup'ta şunlar söyleniyordu:

"..Sn.Celal Talabani; Çağrınızın sonuçlarını almadan, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'-

nin en önemli sorunlarından biri olan cephe konusunu YNK ile PKK'nin birliğine bağımlı kılan bu son ilişkinizin bizde rahatsızlık yarattığını bilmenizi istiyoruz. PKK ile bu

ittifakınızı imzalamadan, Suriye'de meydana gelen olaylar rahatsızlığımızı bir kat daha artırıcı niteliktedir.

Bildiğiniz gibi Suriye'de Nisan 1988 tarihli bir bildiri yayınlandı. Bu bildiri Halepçe jenosidini protesto etmekteydi. Bildiri hazırlandığı dönemde bir Polit Büro üyeniz Şam'a geldi. Ancak havaalanından içeriye sokulmadı. Önüne imzalanması için bir bildiri kondu. Ve ancak bildiri YNK adına imzalandıktan sonra Şam'a gidebildiniz. Bu bilgiler siyasi çevrelere ulaştığı kadarıyla böyledir. Ve siyasi çevrelerin yararlandığı kaynaklar da tarafınızdan bilinmektedir. Bildirinin iki özelliği var. Birincisi: YNK'nin PKK ile imza atmaya zorunlu tutulması. İkincisi: böyle bir bildiride IKP ile IKDP'nin imzasının olmaması. Oysa, YNK, Güney Kürdistan'da bu güçlerle cephe içindedir. Ve bu cephenin önemi çok büyüktür. Cephenin içinde IKDP'nin ağırlığı ise özellikle önem taşımaktadır... YNK, Güney Kürdistan için hayati önem taşıyan cephenin içinde temel güçlerden biridir. Bu cephenin oluşumuna karşı sömürgeci devletlerden gelen baskılar oldukça

yoğundur. Cephenin her ne pahasına olursa olsun işlemez hale getirilmesi için gizli-açık faaliyetler sürdürülmektedir. Bize göre YNK'nin PKK ile ittifakı da bu girişimlerin bir parçasıdır." (3 Haziran 1988)

Somut verilerden anlaşıldığı kadarıyla Suriye yönetimi Kürt ulusal örgütlerinin işbirliği, cephe, ittifak gibi ilişkilerine müdahale edebilmekte, onları yönlendirmeye çalışabilmekte, elinde bulundurduğu olanakları bir koz olarak kullanmakta, dayatmalarda bulunabilmektedir. Böyle bir dayatmayla imzalandığı anlaşılan PKK/YNK protokolünün daha imzası kurumadan bozulması da bu tür ilişkilerin muhtevayı yansıtmadığını, bir takım zorlamalarla yapılmış işler olduğunu ortaya koymaktadır.

PKK Şimdilerde de İran ile iyi ilişkiler geliştirmektedir. İran'ı dost yönetimler içinde görmeye başlamıştır. Bildirilerinde, ajitasyon ve propagandalarında "Besmeleli" girişler, İslami öğelere ağırlık veren yazılar yayınlamaktadır. Şu anda İran Kürdistan Demokrat Partisi'yle sıcak savaş halinde olan ve hergün Kürdistan'ı bombalayan İran yönetimi, Tahran Radyosu'nda, "Türkiye'nin PKK'yi tanıyarak görüşmelere başlamasını" tavsiye edebilmektedir. (Mayıs/92'de, PKK'nin İran'da kamp kurduğu söylentileri TC. basınında yaygınlaştırılmaktadır. -Basın/Yayın Merkezi'nin notu.-)

Hafız Esat rejimi, PKK'yi Türkiye'ye karşı ne zamana kadar koruyacaktır? Fırat'ın suları çözül-
düğü zamana kadar mı? Hatay'ın acısı çıktığı zaman mı, yoksa başka tür denge değişimine kadar mı? Eğer Suriye desteğini çekerse PKK hareketi bugünkü etkinliğini koruyabilecek midir? Suriye TC. ile anlaştığı zaman PKK'ye büyük bir darbe indirme olasılığı yok mudur? PKK lideri neden Bekaa'dan ayrılmamaktadır? Böyle bir darbe olasılığı karşısında Kürdistan'daki baskılarının dozunun artmasına, yığınlık ve pasifikasyonun boyutlanmasına karşı ne tür alternatifler geliştirilebilecektir? Eleştiri budur. Yoksa, ne yapıp edelim de PKK'yi eleştirelim anlayışı değildir. O halde bu ilişkilere soğukkanlı açıklamalar getirmek ve mazlum bir ulusun haklı savaşımı yönündeki geçerli prensipleri ve ittifakları tanımlayabilmektir. (Şu günlerde Suriye'nin Türkiye ile anlaşması sonucu PKK'nin Bekaa'dan çıkarılması, Suriye-PKK ilişkileri konusundaki belirlemelerin ne kadar doğru olduğunu göstermektedir.. -Basın/Yayın Merkezi'nin notu-)

Yerine göre eleştirilen, yerine göre alkışlanan ilişkilerin mantığı şudur: Eğer bir bağımlılık ilişkisi kısa vadede bazı atılımlar yapılmasına olanak vermişse, o bağımlılık ilişkisi görmezden geliniyor, hoş karşılanıyor, övülebiliyor. Ama, o bağımlılık ilişkileri olumsuz sonuç verdiğinde ise müthiş bir eleştiri başlıyor. Dönemsel başarı-

ların ardındaki bu tür ilişkiler gözden kaçırılıyor.

Örneğin, PKK önderliği bu tür ilişkilere girmekten kaçınmıyor. Rızgari ise, bu tür olanakları olmasına rağmen Orta-Doğu'daki bağımlılık ilişkilerine girmekten uzak duran, siyaset üreten gruplardan biridir. Bu ise reel Orta-Doğu siyaseti içinde onun tecrit edilmesine neden oluyor. Ne yapıp edilsin ortaya birşeyler çıksın diyenlerle, ilkesel davranmanın gereğine inananlar arasındaki bir zıtlıktır bu. Yetenekle, kararlılıkla vb. öğelerle ilgili değildir. Sözgelimi, Rızgari'nin "Dört parçada tek ve merkezi örgüt" tezi, "ulusal cephe" bu ilişkiler nedeniyle hoş karşılanmıyor. Zararlı bulunduğu için itiliyor.

24- PKK'ya göre Türkiye'deki "Kürt Mülteciler" köy korucusu adayı..

Bağımlılık ilişkilerinin siyaset oluşturmaları ve davranmalarına karşı bir engel olduğu ve "Böl-yönet" siyasetinin yeniden üretimi olduğuna kuşku yok. Bunun karşılıklı polemiklere yansıyan ve hiç de inandırıcı olmayan yanlarına birkaç örnek vermek gerekir. Bunlar aynı zamanda çifte standartlı düşünmenin ve pragmatizmin de örnekleridir.

Örneğin; 12 Eylül sonrasında bir çok Kürt hareke-

tinin kadrolarının da Avrupa'da mülteci hale gelmesi bir olgudur. Mültecileşmenin eleştirisi ülkeye yabancılaşmanın, köksüz kalmanın eleştirisi konusunda söylenecek yeni bir şey yok. Öte yandan Avrupa'daki bu siyasi kadroların burada hatırı sayılır bir tanıtım ve destek sağlamaya başladıklarını da kabul etmek gerekir. Kürdistan Ulusal Bağımsızlık hareketi özellikle Avrupa'da eskisine göre daha güçlü bir biçimde enforme ediliyor, Avrupa'nın demokratik muhalefetine bir öge olarak kazandırılıyor. Bunun yarattığı kamuoyu baskısını, desteğini küçümsemek gerekir.

Sözgelimi PKK hem Suriye ile olan ilişkilerine, hem de kendisinin de Avrupa'da faaliyet gösteriyor olmasına rağmen; kendi dışındaki örgütleri Avrupa emperyalistlerinin "ajan"ları, "işbirlikçileri" olarak tanımlamaktan da kaçınmaz. Oysa, Avrupa'daki örgütlerin devletlere bağımlılık düzeyinde ilişkileri sözkonusu değildir. Burada kalabilme, dernek, yayın, toplantı, yürüyüş gibi etkinliklerin örgütlenmesi, oradaki toplumların demokratik yapısına, daha önce kazanılmış demokratik hak ve özgürlüklere ilişkin bir olanaktır. Kimi Avrupa devletlerinin Kürt siyasetlerinin olması ve bunu uluslararası siyaset alanına taşımak istemeleri de abartılmakla beraber normaldir. Sözgelimi herhangi bir Avrupa devleti "Bağımsız Kürdistan"ı müstakbel bir pazar gözüyle bakıyor olabilir.

Ama, Suriye hem şu anda Kürdistan'ı sömürge olarak elinde tutan devletlerden biridir, hem de Arap milliyetçiliğinin radikal bir ögesidir. Gelecek için değil, bugünü kurtarmak için siyaset yapmaktadır. Somut bir karşı güçtür.

Zaten bizim eleştirdiğimiz şey sömürgeci devletler arasındaki çatışmalardan yararlanmak, diploması yürütmek değildir. Bağımlılık ilişkileri'dir. Kürt ulusal demokratik hareketinin de bir diploması, uluslararası düzeylerde temsil edilebilme tezlerini ortaya koyabilme araçları olmalıdır. Yaratılmalıdır. Kastedilen şeyler de bu yönlü çabalar değildir.

Örneğin, yine PKK, Halepçe katliamı ve Irak'ın toplu saldırısı sonrasında onbinlerce Kürt köylüsünün sınıra yığılması ve Türkiye'ye iltica etmelerini, IKDP'nin TC. ile işbirliği çerçevesinde çok önceden hesaplanmış bir girişim olduğunu iddia etmiştir. Bu mültecilerin PKK'ye karşı savaştırılmak, Korucu hale getirilmek için bu anlaşma sonucu Türkiye'ye kabul edildiklerini savunmaktadır. Hayat PKK'nin bu kurgularını reddetti. Şöyle diyorlardı:

"..Daha önce belirttiğimiz gibi, peşmergelerin Türkiye'ye geleceği daha Halepçe Katliamı yapılmadan önce belliydi. Yine, bu olayın halkın içine girdiği panik sonucu meydana

geldiğini sanmak büyük saflık olacaktır. TC'nin hiç tereddüde yer vermeden bu kitleyi kabul etmesi, yıllarca elde silah savaşmış bu insanlardan en ufak bir ürküntü duymaması nasıl açıklanabilir? Bu insanların faşist TC. rejimine karşı siyasal ve askeri bir mücadeleye, içine girmemelerine dair güvenceyi kim vermiştir. TC. bu konuda hiç tartışmasız nasıl ikna olmuştur? Faşist Türk generalleri ve politikacıları ellerini ovuşturarak mültecilere kalıcı yerleşim yerleri temin ederken, ileri dönük olarak neyin planları ve hesapları içindedirler? Bu durum bir oldu bittiyle açıklanabilir mi?

...Barzani'nin köy korucularının komutanı olarak yapacağı iş hazırdır. ...kendi polisini ve memurunu dahi doyurmaktan aciz TC'nin yüzbinlik bir kitleyi bütün sorunlarıyla birlikte kabule hazır olması, eğer çok büyük bir beklenti olmasa mümkün olabilir miydi? Geçmişte ve günümüzde bir tek kişiye silah verip korucu yapmak için bile her yonteme başvuran TC'nin her emre hazır eğitilmiş savaş gücü karşısında nasıl ağzının suyu akmasın." (Serxwebûn, İlkel Milliyetçilik, 22.12.1988)

PKK'nin Türkiye'ye sığınmak zorunda kalan Kürt köylüsü için uygun gördüğü senaryo böyle. Beşikçi'nin her iki kitabında da "Kürt Mülteciler" in duru-

muyla ilgili yaptığı belirlemeler, sanırız bu senaryonun en iyi cevabıdır..

Beşikçi'nin bu yorumları okuduktan sonra şunları sormasını bekleriz. "Güney Kürdistan'daki Kürt örgütlerinin PKK ile hiçbir ciddi ihtilafı olmamalıdır" önermesi doğru olduğuna göre, aynı şey PKK için de söylenemez mi ? Güney Kürdistan'daki hareketlere böyle bakmasının nedeni ne olabilir? Neden "emperyalizmin ajanları", "Türk sömürgecilerinin işbirlikçileri" olarak tanımladığı IKDP ve YNK ile protokoller imzalayabilmektedir. Bunların çok kısa sürede feshedilmesinde PKK'nin sorumluluğu yok mudur?

(...)

25- Boşlukta bırakılan bir süreç: Komal ve Rızgari..

Kitabın "Kürdistan Artık Eski Kürdistan Değildir" başlığı taşıyan (s.38/42) bölümünde Kuzey Kürdistan baz alınmak üzere yakın tarihimizin kimi önemli dönüm noktalarına işaret edilmekte ve bunlar belli bir kronolojik sıraya göre verilmektedir. Bu dönemeçlerden haklı olarak DDKO'nun kuruluşu, 1971 Doğu Duruşmaları ve 1984'de PKK'nin silahlı mücadele sürecini açması olguları vurgulanmaktadır. Kitabın birçok yerinde de bu dönüm noktalarına işaret edilmekte ve tabii ağırlıklı ola-

rak da 1984 Eruh-Şemdinli olayına önem verilmektedir. 1971 Doğu Duruşmaları ve 1980 arasındaki süreç ise, gereği gibi değinilmediğini düşünüyoruz. Oysa, 1984'le başlatılan sürecin varlığı ve oluşum koşulları da, yine, 70-80 arasındaki tarihsel sürece dayanır. Bu bölüm anlaşılmadan PKK'nin ortaya çıkışı ya da bu günkü durum hakkında da söylenenler eksik ve aksak kalır. Sadece kitabın 40. sahifesinde 70-80 arası kurulan organlar ve çıkarılan yayınların isimleri zikredilmektedir.

Burada "sömürge Kürdistan" tezinin geliştirilmesi ve savunulması ile Türk "Sol"unun buna tavır alışına da vurgulamalar yapılmaktadır.

Bizce bu anlatımlar çok önemli bir siyasal süreci atlatmış olması bakımından yetersiz kalmaktadır. İçinde Beşikçi'nin kendi bilimsel bilgi üretme çabaları ve ideolojik-siyasal inşa sürecine çok değerli katkıları dahil olmak üzere, kendi kendine de bir haksızlık göze çarpmaktadır. Kuşkusuz, bu durumu mütevazî olarak algılamamak gerekir.

Bu süreç neden önemlidir.

Birincisi; Daha önce Türk "Sol"u ve demokrat hareketinin öğeleri olarak konumlanan, Kürt aydınları ve gençliği; bu dönemde kendi ulusal kimliği üzerinde bağımsızlaşmıştır. Legal ya da illegal düzeyde bağımsız örgütlenmiş Kürt ulusal

demokratik ve sosyalist grupları çoğalmıştır.

İkincisi; Kürt ulusal demokratik hareketi güçlü bir muhalefet odağı olarak kendi özgün konumunu belirlemiştir. Programatik ve stratejik düzeyde de Türk "Sol" ve demokrat hareketinden bağımsız bir siyasi yörüngeye oturmuştur. Bu bağımsız siyasi çizgi **Anti-Sömürgeci Ulusal Demokratik Mücadele perspektifidir.**

Üçüncüsü; Kürdistan'da geleneksel kökleri bulunan KDP'lerde kimliğini bulan **yurtsever-demokratik** hareket de, Kürt ulusal demokratik muhalefetine egemen olan sosyalist ya da Marksist-Leninist siyasanın çekim alanına girmiştir.

Türkiye genelinde güç konumlamasında kendi bağımsız yerine sahip olan Kürt Ulusal Demokratik ve sosyalist hareketi, bu muhtevası ile hem Türk "sosyalist" hareketini hem de diğer toplumsal muhalefet güçlerini yakından etkilemiş; canlı ve dinamik bir tartışmanın, saflaşmanın içine çekmiştir. O tarihlere kadar siyasal tablonun edilgen bir gücü olan Kürt muhalefeti, o tarihlerde aktif bir etken olmaya başlamıştır.

1975'de Komal yayınevi ve Rızgari yayın kurulu faaliyetlerinin bu tablo içindeki yeri ise ayrıca vurgulanmaya değer niteliktedir. Çünkü, Komal ve Rızgari Kürt muhalefedinin **anti-sömürgeci** ve **bağımsız siyasi odaklaşmanın, ideolojik-siyasi**

inşa sürecinin öncüsü durumundadır. Ortaya konulan ve savunulan tezler, resmi ideolojinin tabularını yıktığı gibi, Türk "sosyalist" hareketine egemen olan Kemalist ve anti-Kürt sapmalara karşı da canlı bir tartışma ortamı yaratarak, onları sarsmıştır. Bu tartışmalar, gençlik örgütlerinden tutun, öğretmen, mühendis, memur derneklerine ve siyasal organizasyonlara kadar **ayrışmanın ölçüleri** haline gelmeye başlamıştır.

Sömürge Kürdistan tezi, Kemalizmin eleştirisi, ulusların kendi kaderini tayin hakkının, Kürt ulusuna uygulanışı, anti-sömürgeci ulusal demokratik mücadelenin stratejik ve taktik hedefleri TC. parlamentosuna karşı tavır, bağımsız seçim siyaseti gibi çok temel tartışma gündemlerini, artık Kürdistan'lı devrimciler belirlemişlerdir. Bu süreçte Komal-Rızgari çizgisinin giderek daha etkin olduğu da bir gerçektir. Kuşkusuz, bu tartışma yayın çalışmalarında **tek başına** değildir. Kürdistan tarihi, dili, kültürü, siyasi mücadeleleri, sosyo-ekonomik yapısı hakkında yayın yapan yayınevleri çoğalmış, salt Kürtçe yayın yapan dergiler çıkmıştır..

Yine bu dönem Kürt hareketleri açısından da yoğun bir ayrışma ve parçalanmanın da olduğu dönemdir. Çünkü, Türkiye genelindeki siyasi atmosfer ve yakın bağlar, Kürt hareketlerini de **iki yönlü etkillemeye** devam ediyordu.

Bunlardan **Birincisi**, siyasal ve ideolojik etkilenme; **diğeri** de anti-faşist mücadelede yanlış yöntem ve taktikler içinde Kürt ulusal demokratik muhalefetine tabi olması.. Bütün bu parçalanma ve gruplaşmaların en büyük belirleyicisi ise, kendine gelmeye ve ayağa kalkmaya başlayan anti-sömürgeci ulusal demokratik muhalefetin **örgütlenememiş** olmasıdır. Kuşkusuz gruplar, hatta kendini parti olarak tanımlayan, hatta sınıf partisi olarak tanımlayan siyasal organizasyonlar vardı, ama bunların hiçbirinin ne ulusal ne de sınıfsal düzeyde örgütlenmeleri sözkonusu değildi.Yoğun bir gruplaşma içindeydiler.

Örneğin; Rızgari yazı kurulunun bölünmesiyle Ala-Rızgari grubu çıkmıştı ortaya. KDP'nin gençlik kanadı KUK olarak bağımsızlaşmıştı; KAWA grubu "Üç Dünya Teorisi" tartışmasıyla, önce Dengê KAWA ile ayrılmış; daha sonra kendi içinde KPSK/PSSK olarak bölünmüştü; Tekoşin, Kurtuluş grubundan Kürdistan muhalefeti olarak ayrılmıştı.. Apocular ya da UKO olarak ortaya çıkan PKK de bu ortamın bir ürünüdür. Doğulu "sosyalistler" ve TİP içindeki Doğu muhalefetine devamı olarak TKSP/Özgürlük Yolu grubu; TKDP/Şivan hareketinin devamı olarak DDKD'liler de bu dönemin belirgin çizgi ve organizasyonlarıdır.

Tüm bu tablonun sadece bir kaç çizgiyle tanımlanması,

çözülmesi elbette mümkün değil. "Devletlerarası Sömürge Kürdistan", Kürt ulusal hareketinin kendi siyasal ve örgütsel kimliğini oluşturma sürecine daha derinlemesine bir bakışla eğilmeliydi..

26- Rızgari'nin Eleştirisi ve Özeleştirisi...

Biz, Rızgari hareketinin ideolojik-siyasi ve örgütlenme sürecine sahip çıkan, onun çabalarına omuz vermeye çalışan insanlarız. Bu çabalarımızdan ötürü de yargılandık, çeşitli cezalara çarptırıldık. Dolayısıyla genel anlamıyla Kürdistan'ın ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesinin, üniversal planda da dünya sosyalist hareketinin ögeleri olarak kendi sürecimizi de eleştirisi-özeleştirisi sürecine tabi tutmak, hata ve zaafılarımızı aşmak, bizim için görev olmalı. Ancak, böylelikle kendimizi aşabilir, mücadeleye olumlu katkılarda bulunabiliriz.

12 Eylül Darbesi'ne gelindiğinde, ulusal demokratik ve sosyalist hareketin genel örgütsüzlük ve siyasi kaotizmine Rızgari hareketi de dahildir.

Kürdistan'daki Anti-Sömürgeci Ulusal Demokratik Mücadele'nin ideolojik-siyasi inşa sürecinde, Rızgari hareketinin bu devrimci siyaseti Kürdistan'da geniş emekçi kitlelere taşıyıp götürmede gerekli araçları yaratamadığı; kendiliğinden yurtsever-devrimci muhalefeti, Kürdistan köylülü-

gü, işçi sınıfı ve gençlikteki devrimci aktiviteyi yönlendiremediği bir olgudur.

Bilindiği gibi, Yurtsever-milliyetçi muhalefet Kürdistan'da kasaba ve köy tabanına dayalıdır. Geleneksel dinamikler daha çok kırdan kente yönelmişlerdir. Oysa, Rızgari, yaratılan anti-sömürgeci siyaset ve dinamikleri, kentlerde, -özellik metropollerde- aydınlar ve öğrenci gençlik kanalıyla kırlara taşımak zorunda kaldı. Çünkü, 1980 öncesi siyasi dinamizmin genel çizgisi içerisinde dinamiklerini buradan almaktaydı. Bu yapılabildi mi? Hayır.. Çünkü, bu oluşumun önünde kendini gösteren tıkanmalar sözkonusuydu. Aydın ve gençlik kesiminden kırlara doğru açılırken, özellikle legal biçimler öne çıkmış ve geleneksel kır muhalefetine ulaşmanın önünde engel olmaya başlamıştır. Bu legal biçimler, gençlik dernekleri, demokratik kitle örgütlerindeki muhalefet, yayın vb... olarak özetlenebilir. Dinamizm, bu alanlara takılıp kalmıştır. Oysa, bu açılışa uygun örgütlenme biçimleri geliştirmek ve emekçi yığınlarla, Kürdistan yurtsever köylü muhalefeti ile birleşmek mümkün olmamıştır.

Siyasetin taşıyıcı birimleri kaçınılmaz olarak öğrenci gençliğin ağırlıkta olduğu demokratik kitle örgütlerinin üzerinde kalınca, bu yükü taşımaları mümkün olmadığından bunalımlar yaşanmıştır.

Sürece denk düşen örgütlenme arayışları, gerek Kürdistan'daki ulusal-demokratik odaklardan ve gerekse Türk "Sol"unda egemen olan örgütlenme biçimlerinden Rızgari'ye bir müdahale sözkonusuydu. Yaratılan potansiyeli ve siyaseti kitlelere mal etme görevlerini yerine getirmeye uygun örgütlenme sancıları doğal olarak Rızgari'de de yaşanmış ve bölünme yaratmıştır.

Bu bölünmenin de, ciddi bir örgütlenmeye geçilmesi ulusal-demokratik potansiyelin ihtiyaçlarına cevap verir bir çalışma yapılmasına hiçbir olumlu katkısı olmadığı gibi; birbirinin benzeri gruplaşma, dağılma ve çözümleri çoğaltmıştı..

Burada önemine işaret etmek istediğimiz bir konuda, Rızgari'nin örgütlenme ile ilgili tezlerinin de mevcut yapılardan ayrı, çok daha zor ve karmaşık bir inşa sürecini gerektirdiğidir. Örneğin, "Bağımsız Örgütlenme", "Dört Parçada Tek ve Merkezi Örgütlenme", sınıf örgütü ve cephe örgütlenmeleri arasındaki diyalektik etkilenmeler, diğer parçalarla daha sıkı ilişkileri ve dolayısıyla pek çok gücü karşısına almayı gerektiriyordu.

Örgütlenme sürecine geçilmesi ise, Kuzey Kürdistan için çok daha elvirişsiz koşullarda başladı. 12 Eylül millitarizmin devlet terörünü boyutlandırdığı koşullarda da, Rızgari tasviyeciliğe

düşmeden siyasi ve örgütsel çalışmalarını sürdürdü.

Buna karşılık 1980 sonrası süreç de, istenilen örgütsel düzeye varılamadığı bir dönemdir.

Rızgari sürecine sahip çıkan Partiya Rızgariya Kurdistan, yukarıda açıklanan dönemde örgütlenme yaratılamamış olmasını bir özeleştirici saydığını açıklamıştır.

"..Niçin başından örgütlü çıkmadık sorununa açık yüreklilikle cevap şu olmalıdır: Bilinç düzeyimiz ve yeteneklerimiz bu kadarına elverişliydi.

Önümüzde örnek alacağımız bir örgütlenme yoktu. Herşeye el yordamı ile varılacaktı. İdeolojik ve teorik yapı yeniden ve mutlaka oluşturulmalıydı. "Teori olmadan pratik olmaz"dı. Kürdistan bir ülke idi ve bunun da sosyalist, yurtsever bir yapısı mutlaka olmalıydı. Egemen ulus hareketinin eklentileri olamazdık. Bu belirlemeler bizim halkımıza, (ulusumuza- Basın-yayın merkezinin notu),kadrolarımıza ve Kürdistan ulusal ve sosyal kurtuluşu için mücadele veren tüm militanlara yönelik ciddi bir ÖZELEŞTİRİDİR. Şimdi de, kitleleri kucaklayacak bir mücadele örgütü yaratılmadan ve Kürdistan devriminin asgari ve azami program hedeflerinin gerektirdiği düzeylerde yerimizi almadan kendimizi aklan-

mış ve özeleştirisinin gereğini yapmış saymıyacağız..."

(...)

Burada belirlememiz gereken önemli bir nokta daha var. Bizim PKK'ye yönelik eleştirilerimizi "silahlı mücadelenin", "ulusal ve toplumsal kurtuluş için sıcak savaşımın" eleştirisi olarak algılamak kadar büyük yanlış olamaz. Eleştiri, devrimci radikalizmin, militanlığın eleştirisi de değildir. Kurdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi yolunda şehit düşen her insan, ortak değerimiz, Kürt ulusunun ortak değeri olarak bugün de yarın da sağlam bir bağ olmaya devam edecektir.

Eleştiri her konuda kendi boyutlarında belirlendiği gibi zaafllara, tahribatlara yöneliktir. Bunların aşılmasına yöneliktir. Bu doğruların söylenmesi, savunulması değil; söylenmemesi, söylemekten çekinilmesi asıl büyük haksızlık olur. Çünkü, potansiyel mazlum Kürt ulusunun potansiyelidir.

Elbette, şunun söylenmesinin büyük haklılığı ve önemi vardır: Başlı başına eleştiri yetmez. Mücadele alanında var olmak, yanlışın karşısında doğru; noksanın yanında tamamı yapmak. Hayat içinde, iş içinde eleştiriye desteklemek gerekir. Yapıcı ve dönüştürücü eleştirinin gereklerini yerine getirmek gerekir. Bunların bilincindeyiz.

Ne varki, bu ölçütler eleştirinin yerini bulması dönüştürücü olması için gerekliyse de, eleştirinin haklılığı, doğruluğunun ölçütü değildir. Birinin yanlışlığı, bir başkasının yanlışını doğrulamaz.

Biz Rızgari'nin silahlı mücadele anlayışının bir alternatif olduğunu inanıyoruz. O da: Silahlı mücadeleyi siyasal mücadele ile birlikte ve ona bağlı olarak yürütmektir.

"..Kürdistan'da silahlı mücadelenin verilip verilmeyeceği tartışılmaz. Ülkemizi sömürgeleştiren, varlığımızı yok etmek isteyen ve tüm değerlerimizi tahrip ederek zenginliklerimizi gasp eden çağdaş haydutlara karşı siyasal mücadele ile birlikte ZOR'un örgütlenmesini gerçekleştirmeden hiç bir zaman özgür olunamaz. Bu nedenle diyoruz ki, Silahlı mücadele ulusal kurtuluşumuzun temel unsurlarından biridir. Bunu kavramak durumundayız.

Kürdistan'da kitleler silahlanmak zorundadır. Tersine ülkemizdeki askeri işgale son veremeyiz. Silahlı mücadele kitlelerden soyut olarak ele alınamaz. Kitlelere dayanmak ve ondan beslenmek durumundayız. Kürdistan'daki silahlı mücadele belli bir grubun tatmin aracı olarak da ele alınamaz. Mutlaka sömürgeci devletleri hedef almak, kitlelerin ayaklanmasına önayak olmak ve kitlelere güven vermek zorundadır. Tek tek

asker ya da işbirlikçi öldürmek, ulusal kurtuluşun silahlı mücadele anlayışı ile çelişir. Soruna kapsamlı bakmak gerekmektedir..

Boş silahlı ajitasyonlar, kitle hareketinin geçici olarak kabarmasını sağlayabilir. Ancak, son tahlilde ulusun savaş cephesinde mevzilenmesini değil, ulusal kurtuluşun eşkiyalaşmasını getirir. Denetimsiz bir düzey yaratır. Sömürgecilerin kontrolüne açık, provakasyonlara rahatlıkla gelebilen bir karmaşa ortamı oluşturur.

Herşeye rağmen hiçbir askeri faaliyeti küçümseyemeyiz. Ancak, askeri faaliyetlerin büyük amacımıza hizmet etmesi koşuldur. Kitle desteğinden yoksun ve kitlenin ayaklanmasını sağlama-yan bir silahlı hareket başarıya ulaşamaz.

(...)

Askeri faaliyetlerimizi sömürgeci ordu askerlerinin tek tek öldürülmesi, sömürgecilere eşlik eden işbirlikçileri temizleme ya da cezalandırma derekesine düşürürsek, bu eylemler amatör ve sıradan olduklarından, son tahlilde hedefimize ulaşmamızda yetersiz kalır. Bunun sömürgecilerin uygulamak isteyecekleri programa uygun düşeceğini hemen belirtelim.

Silahlı mücadele sömürgeci devleti direkt hedef almalı, onun programını uygulamasına engel olmalı, zemin yaratmamalıdır. Tali eylemlerle

uğraşmayı esas seçemeyiz.

Silahlı mücadelenin başladığı noktadan geri adım atılamaz." ("Kürdistan'da Silahlı Mücadele Anlayışımız" broşürü, Partiya Rizgarîya Kurdistan/PRK-Rizgarî)

(...)

Şurası kesindir ki, Kürdistan'ın Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ilkel yöntem ve örgütlenmelerden arınmalı, modern, bilinçli bir hareket olarak gelişmelidir. Şu anda Kürdistan'daki tek tek grup düzeylerinin tümüyle bu anlayışa denk düşen kapasiteye sahip olmadıkları kabul edilmesi gereken bir gerçektir. O nedenle, güçlerin birleştirilmesi, biçimsel değil muhtevayı yansıtan

radikal, bütün devrimci siyasal güçleri temsil eden bir ULUSAL KURTULUŞ CEPHESİ içinde olunması gerekir. Parçalardaki örgütlenmelerin ve hareketlerin de aralarındaki koordineyi sağlamaktan başlayarak, bütünlüklü bir sürece doğru bilinçli ve kararlı bir yapılaşmayı sağlamaları, ortak programlar, tavırlar üzerinde anlaşmaları da zorunluluktur. Bu gerekleri yerine getirmeyen, kendi hareketimiz de olsa, bir başka grup da olsa, tarih önünde sorumlu olacaktır. İnancındayız. Çehresi değişen dünyada hala "Devletlerarası sömürge" statüsü sarsılmayan, değişmeyen bir ülkenin devrimcileri olarak kalmamalıyız.

(...)

BİTTİ

Aydın Cezaevi/Kasım 1990

R.Ciwan/Y.Yezdîn/Ş.Şîyar

(*)
mesajlar

Genel Kurul vesilesiyle hepinizi en içten duygularla selamlıyor ve başarılar diliyoruz.

Voldaşlar,

KUKM'nin tarihsel süreci bize, çağdaş bir ulusal kurtuluş mücadele perspektiflerinin bir bütünsellik içinde kullanılamadığının eksikliklerini göstermiştir. Bilindiği gibi, ulusal kurtuluş mücadelelerinin, ideolojik-siyasal mücadele, askeri araç ve diplomatik ilişki gibi birbirlerinden ayrılmaz parçalardan oluştuğu bir gerçektir.

Kürdistan tarihi bir yandan silahlı başkaldırıların siyasal ve diplomatik örgütlenmelerin yokluğu ya da eksikliğinden gelen yenilgilerle dolu olduğu gibi; diğer yandan siyasi ve diplomatik ilişkilerin askeri araçtan yoksun olarak hareket etmelerinden dolayı da, emperyalist ve sömürgeci programların bir parçası haline geldikleriyle doludur..

Uluslararası bir sömürge olan ülkemizde, yüklendiğimiz KUKM'nin 4 sömürgeci ülkeden de öte, emperyalist metropollerin sömürü ve çıkarlarına ters düşen niteliği nedeniyle, mücadele perspektifinde ısrar ve kararlılığımızı daha da zorunlu kılmaktadır.

Elbetteki, emperyalist ve sömürgeci burjuvazi de boş durmamaktadır. Yoğun militarist uygulamalarıyla, katliam ve sürgünleri Kürdistan'da yaşamın bir parçası haline getirmişlerdir. Asıl saldırıyı ise, cepheden ideolojik ve siyasal alanda yoğunlaştırmışlardır..

İdeolojik alanda; ulusun örgütlenmiş öz gücü'nün "başarı" şansının hiç

olmayacağı, emperyalist ve sömürgecilerin askeri, teknolojik güçlerinin ise, mutlak belirleyiciliği adeta beyinlere empoze edilmektedir..

Siyasal olarak; "kültürel haklar" bir sadaka ve lütüf gibi gösterilerek; siyasal yapılanmaların emperyalist ve sömürgeci programlara uyum sağlama-ları koşul olarak sunulmaktadır..

Bunlara bağlı olarak, bağımsızlık ve onun temel aracı olan **illegal örgüt ve silahlı mücadeleye** ise, bir hayal olarak bakılması ve "terörist"liğin kitlelere taşıyıcılığı görevi yüklenirilmeye çalışılmaktadır..

Emperyalist ve sömürgeci programlar ve rasyoneller, dün Kürdistan Soru-nu'nu (Türkiye, İran, Irak ve Suriye'de) "azınlık hakları"na indirgeyerek diplomasi yapmaya çalışan yurtdışındaki **ö r g ü t s ü z** Kürt aydını ve sağ oportünist yapılanmaların da gönüllü desteğini almaktadırlar.. Bunla-rın ağzıyla PKK'nın olumsuzluklarına sığınarak, onun şahsında Kürdis-tan'daki silahlı mücadeleyi "terörist" ilan etme çabaları yoğun biçimde ve her araç-gereç ile sürdürülmektedir.. **1. Parti Konferansımızda** da ortaya çıkan ve emperyalist programlara yatan sağ **tasfiyeci eğilim** de bilinen "teoriler"le KUKM'nin tüm dinamik hücrelerinin imha edilmesi çabalarına katıldı ve tek tük de olsa hâlen bu gönüllü göreve devam edenler vardır.. Bu dış kaynaklı ve emperyalist rasyonellere yatan akım, bize devletin "reform" programını dayatmışlardır. Dedi-kodularında ise, bizim "reform" programını tümünden reddettiğimizi ve hiç bir "pazarlığa" oturmak istemediğimizi söylemişlerdir. Oysa, biz devletin sunduğu (müca-delenin geldiği aşama ve güç nedeniyle) "reform" önerisini ve buna bağlı

olarak "legalizm"i dışalamadık. Sağ tasfiyecilerin bize yönelttikleri sadece bir suçlamadır.. Bizim legalizm'den ne anladığımız her vesile ile ortadadır.. Devletin "reform" önerileri de bu düzeyde reddedilemeyecek bir öneridir, süreç zorunlu olarak en alttaki taleplerden bağımsızlığa kadar gerekli yerlerde durulması ve taraf olunmasını zorunlu kılmaktadır. Bu bağlamda, "pazarlık" yapılması da gereklidir. Bu diplomatik duruş ve siyasal anlayış başka bir şeydir, emperyalist ve sömürgecilerin programlarına (dış dürtülerde içinde olmak kaydıyla) şartsız-tercihsiz yatmak ve onları rasyonelleştirmek; dolayısıyla KUKM'nin tüm dinamiklerini ortada kaldırmaya yönelik imha eylemine ortak olmak başka bir şeydir. Bunları birbirinden kesin hatlarıyla ayırt etmek gerekir..

Emperyalist ve sömürgecilerin program ve dayatmalarına uyum sağlayan KUKM içinde görülen UR'ların partimiz ve KUKM'ne verecekleri zararın bilincindeyiz. Ve bu elbette nedensiz de değildir..

(...)

KOMAL-RIZGARİ sürecinden itibaren her gün doğrulanan ideolojik tezlerimiz ve siyasal yaklaşımımız; bu gün tüm ideolojik-siyasal irtica dönemine rağmen, KUKM'ne ışık tutmaya devam etmektedir.. Partimizin gelmiş olduğu askeri ve siyasal örgütlenme düzeyi, ideolojik-siyasal doğru olan yaklaşımımızı hayata geçirecek bir aşamaya varmıştır.. Bu da, emperyalist ve sömürgeci programların uygulanmasını maddi bir güç olarak tehdit etmektedir. Elbette, örgütlenme düzeyimiz ve olanaklarımız emperyalist ve sömürgecileri programlarıyla birlikte ülkemizden atacak güçte değildir. Kuşkusuz, bu bizim yalnız başımıza başaracağımız bir düzey olmayıp, ORTAK BİR

TAARRUZ CEPHESİ'nde ifadesini bulan, tüm Kürdistanlı bağımsızlıkçı güçlerin siyasi, askeri ve diplomatik olarak bir bileşeni olacak KUKC düzeyidir. Ve bunun en temel dinamiklerinden biri de partimizdir..

Partinin geldiği düzey, siz ülke dışındaki parti çalışmalarımızı yüklenen yoldaşlarımıza yeni görevler yüklemektedir. Emperyalist ve sömürgecilerin emperyalist metropollerde ehlileşmiş Kürt yapılar aracılığıyla oluşturmak istedikleri programlara azami dikkat edilmelidir. Kürt Ulusu'nun inkarı temelinde gündemleyen ve onun gerçek ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesi'nin zeminini "terörist" ilan ederek; PRK gibi bağımsızlıkçı radikal bir hareketin ve yüklendiğimiz silahlı mücadelenin ülke dışında meşru düzeyde kabullendirilmesinin önünde büyük bir engel oluşturmaktadırlar.. Şurası açıktır ki, Avrupa örgütlenmemizi henüz, ülkedeki askeri ve siyasal mücadele düzeyimizi finanse edebilecek ve diplomatik olarak sunabilecek bir örgütlenme düzeyine vardıraramamış durumdayız. Ancak, bu yönde tüm çabalar sarfedilmektedir. Yeri gelmişken şunu da ekleyelim ki, geçmiş Avrupa çalışmalarının eksik ve yanlışları bulunduğumuz süreci tayin edici önemli bir etkidir. Ve Sağ tasfiyeci grubun Avrupa örgütlenmemizin geciktirilmesinde önemli katkıları ve likidasyonları da bir gerçektir..

Tüm bunlara karşın, Avrupa'daki yoldaşlarımızın büyük bir özveriyle, yeteneklerini son sınırına kadar zorlayarak yeni ilişkiler geliştirmeleri; ülke dışındaki örgütlenmemizi ve diplomasiyi üst düzeye sıçratmaları gerekiyor.. Bugün parti çalışmalarımızın çözmesi gereken önemli sorunlardan biri budur. Gerek uluslararası düzeyde "terörist" ilan edilmeme ve gerekse KUKM'nin bağımsızlık zemininin diplomaside meşruluğunun kabullen-

dirilmesi Avrupa ve bir bütün olarak ülke dışındaki örgütlenmemizle direkt bağlantılı olduğu asla unutulmamalıdır..

Yoldaşlar,

Zor, çetin ve uzun bir süreç olan KUKM'nin en kritik dönemine girmiş bulunmaktayız.. Düşman tüm ataksyonlarıyla mücadeleyi boğma çabalarını hızlandırmıştır. Emperyalist ve sömürgeciler, mücadelenin UKC'nden yoksun olmamız zaafından da yararlanmaktadırlar. Teslim edelim ki, sömürgeciler (özellikle TC.) son ataklarıyla uluslararası diplomaside görünen başarılar kazandılar. Ancak, bu mevzide uzun süre kalamıyacaklardır. Bu, geçici bir durumdur ve bizi asla demoralize etmemelidir.. KUKM'nin bağımsızlık temelinde götürülmesinin somut şartları dünden daha fazladır. PRK olarak bu gün vardığımız örgütlülük düzeyimizle, ilkelerimize olan inanç ve mücadeleye olan bağlılığımız daha da pekişmiş durumdadır.. Hayat bizi doğrulamış ve halen de doğrulamaktadır. Kürdistan'daki siyasal zemin bizim örgütlenme zeminimizdir. Dün geri adım attığımız yerlerde ileri adımlar atmamızın zamanıdır.. Partimiz bu zemini yakalama örgütlülüğündedir. Bu bağlamda, tüm yoldaşlarımıza güvenimiz de tamdır..

Bütün parti hücreleri, üniteleri ve birimleri yeni dönüşümlerin ileri adımlarının ilk ışıklarını sömürgeci karanlığa yöneltme taarruzunu bir an bile duraksamaksızın başlatmalıdırlar.. Bizim kaybedecek hiç bir şeyimiz yok, kaybedecek olan ise sömürgecilerdir.

Bir sefer daha sizlere başarılar diliyor, yoldaşça selamlarımızı yolluyoruz.

BAĞIMSIZ-BİRLEŞİK-DEMOKRATİK KÜRDİSTAN için ileri !

Yaşasın ULUSAL ve TOPLUMSAL KURTULUŞ MÜCADELEMİZ.

Yaşasın, ÖZGÜRLÜK ve BAĞIMSIZLIK !

PARTİYA RÎZGARİYA KURDİSTAN

(PRK/rîzgarî)

POLÎT BÜRO

adına GENEL SEKRETER

Değerli arkadaşlar,

Ülkemiz, emperyalist metropollerle işbirliği halinde üretilen siyasetlere uyarlı olarak yeni bir sürece sokulmuştur. Bu sürecin en önemli özelliklerinden biri **KUKM**'nin temel güvencesi olan **illegal örgütlerden ve silahtan arındırılmasıdır..** "Kürdistanî" siyasal yoğunlukların ve Kürt aydınlarının önemli bir bölümü de, bu yeni sürece uydurulmuşlardır. **Bağımsızlığın** bir ü t o p y a olduğu tezinin taşıyıcılığı ve yayıcılığı görevini üstlenmiş olan bu aydınlar, mücadeleyi barajlama ve **bağımsızlığı** bilinçlerde imha etme eyleminde sistemli bir çaba içine girmişlerdir. Bir yandan, Kürdistan coğrafyasındaki parçalanmışlık derinleştirilirken, diğer yandan ulusal birliğin oluşum sürecinin kırılması için siyasal ve örgütsel bölünmüşlük hızlandırılmaktadır.

KUKM'nin kiteselleştiği, bağımsızlık mücadelesinin toplumsal temellerinin canlılık kazandığı bir süreçte, emperyalist ve sömürgeçilerin ideolojik hegemonyası altında sersemletilen, bilinç ve algılama mekanizmaları tersyüz edilen siyasi yoğunlukların bölünme ve ufalma süreçlerinin hızlanması; KUKM'nin yaşadığı en büyük talihsizliklerden biridir ve özgürlüğü için savaşılan bir ulusun uğradığı soykırımlardan çok daha vahim bir durumdur bu.. Toplumsal muhalefetin durumu ile siyasal örgütlenmelerin sergiledikleri manzara tam bir çelişki teşkil etmektedir.

Partimizin toparlandığı ve bu sürece müdahale edecek güç haline geldiği bir aşamada yaşanan ayrılık da tesadüfi değildi. Kürdistan'da ulusal ve toplumsal muhalefetin kabardığı ve statükoların sarsıldığı bir dönemde "YENİ DÜNYA DÜZENİ" ne uydurulmaya çalışılan örgütlerde genel olarak yaşanan bölünme ve parçalanmanın, bizim içimizde görülen bir yansımasıydı.

Ancak, partimiz gerek ülkede ve gerekse sömürgeci metropollerde ayrılığın ideolojik temellerini yenilgiye uğratmış ve bu ideolojilerin üreme ve beslenme kaynaklarını deşifre etmiştir..

Partimiz, bu aşamada KUKM'nin güvencesi ve Kürt Ulusu'nun biricik umudu haline gelmektedir. Süreç omuzlarımıza mutlaka yerine getirilmesi gereken kaçınılmaz tarihsel görevler yüklemiştir. Ülkemiz ve ulusumuz, partimizden çok şey beklemektedir. Bu söylediklerimiz bir abartma sayılmamalıdır. Bu gün legalleşen ve ehlileşen siyasi hareketlerin hazin durumu; ülke bütünündeki genel örgütsel dağınıklık, görevlerimizi bir kat daha önemli kılmaktadır.. Sürece süratle müdahale etmek acil ve gündemdir.

Artık, partimiz salt doğruları söyleyen, tespitçi bir siyaset olma sürecini çoktan doldurmuştur. Bulunduğumuz her alanda parti görevlerine dört elle sarılmak; sürece

müdahale ederek, gerekli araç, organ ve kurumları oluşturmak; varolanları geliştirmek ve sağlamlaştırmak başlıca görevimizdir.

Biliyoruz ki, örgütlenme bir bütündür ve Kürdistanlı'ların bulunduğu bütün alanları kapsar. Avrupayı da, sömürgeci metropollerini de, sömürge Kürdistanı da..

Arkadaşlar,

Mülteciliğin getirdiği oldukça ağır şartlarda ideolojik, siyasal, kültürel ve sosyal kuşatma altında parti görevlerinizi yerine getirdiğinizin bilincindeyiz.

Siyasal ve diplomatik görevleri gereği Avrupa'da bulunan, önemli bir bölümü ise, Avrupa merkezle bir yapılanma götüren siyasal yoğunlukların ve aydınların giderek, ülke ve ulus gerçeğinden koptukları gözlemlenmektedir. Ayrıca, yaşadıkları ülkelerin sosyal ve siyasal ortamına uyum sağlayarak eridikleri, emperyalist siyaset ve programlara payanda haline geldikleri ve böylece asli görevlerinden düştükleri de bir gerçektir.. Bu durum, sizlerin siyasal ve diplomatik alandaki görevlerinizi daha da zorlaştırmaktadır. KUKM'-nin diplomatik cambazlıklarla stratejik hedeflerinden saptırılmaya çalışıldığı bir süreçte, parti programımıza ve genel siyasetimize uyarlı güçlü bir diplomasiyi örgütlemenin önemi ortadadır..

Kuşkusuz, arkasında güçlü illegal ve silahlı bir örgüt olan diplomasinin yaptırım gücü çok daha yüksektir. Bu olgu, partimizi bütün alanlarda güçlendirmenin gereğini bize göstermektedir.

Partimizin Avrupa ayağının kırıldığı iddialarının yaygınlaştırılmaya çalışıldığı bir süreçte, Avrupa Genel Kurulu'na ulaşmış olmanız bizde büyük bir sevinç ve coşku yarattı.

Tüm yoldaşlarımıza başarılar diliyoruz.

Yaşasın, BAĞIMSIZ-BİRLEŞİK-DEMOKRATİK KÜRDİSTAN..

Bıji PRK !

PARTİYA RİZGARIYA KURDİSTAN
(PRK/rizgarî)
TÜRKİYE TEMSİLCİLİĞİ

Değerli arkadaşlar,

Bugün düzenlediğiniz Temsilcilik Genel Kurul toplantısıyla, KUKM'nin dayatan sorunlarının çözümüne yönelik girişimleriniz her zamankinden daha fazla bir önem taşımaktadır. İçinden geçtiğimiz süreç zor ve çetindir.

Yoldaşlar,

Sizler, dört tarafı düşmanla çevrili uluslararası sömürge bir ulusun ülkesinden uzaklarda dövüşen onurlu PRK militanları olarak; partimizin ülkede yükselttiği **bağımsızlık** ve **özgürlük** bayrağının ayrılmaz ve vazgeçilmez bir parçasını oluşturmakta, bu nedenle ağır bir sorumluluk da taşımaktasınız.

Bir yandan mültecilik koşullarının getirdiği sorunlar, diğer yandan emperyalist metropollerin ideolojik hegemonyasının saldırıları ve yabancılaştırma tehdidi altında, ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelemizin bize yüklediği görevleri yerine getirmeye çalışıyoruz.. KUKM'nin yurt dışındaki gönüllü militanları olarak, mücadelemizi her düzeyiyle tanıtmak, ona maddi kaynak yaratmak ve diplomatik destek sağlamak gibi önemli görevlerimizi hiç bir zaman unutmamalıyız.. Bütün bu görevleri gereği gibi yerine getirebilmek için, kendi içimizde yoldaşça ilişkilere sıkı sıkıya sarılmalı ve parti çalışmaları etrafında kenetlenmeliyiz.. Böylece, emperyalist metropollerin dayatmaları ile maddi/manevi ilişkilerine karşı da alternatif ilişki biçimleri yaratabilir, onları kırabilir ve önünde dayanabiliriz.. Bu da, ancak ve ancak yoldaşça ilişkiler ve parti kurallarının yaşamımızın her alanına egemen kılınmasıyla sağlanabilir.

Yoldaşlar, değerli arkadaşlar.

KUKM'deki bağımsızlıkçı çizgisi, ideolojik-siyasal tezlerinin doğruluğu ve kadrolarının kararlılığı dost ve düşman tarafından da kabul edilen bir partinin; cefakar, kararlı ve yaratıcı militanları olarak; duyduğumuz onuru yükseltmek, daha da yükseltmek gerekiyor.. Bu bağlamda, partimizin ülke zemininde geldiği düzeye uygun ülke dışındaki çalışmaları geliştirmek, hızlandırmak dünden daha fazla bir çalışma ve yaratıcılık gerektiriyor.. Artık siyasi çalışmalarımız için, ülkedeki parti çalışmalarının Avrupa'ya yansması bir beklenti olmaktan çıkmıştır. Ülke dışında parti çalışmalarını en iyi biçimde sunmamız, maddi kaynaklar yaratmamız çalışmanın önemli bir parçası olarak önümüzde durmaktadır. görevlerimiz ağır ve sorumluluğumuz büyüktür..

Yoldaşlar,

Fazla uzatmadan şunu söyleyebiliriz: KUKM'nin vazgeçilmez bir parçası olan partimizin Avrupa çalışmaları hiç bir zaman önemsiz ve geçici birer çalışma değildir. Önemi her gün daha da artmaktadır. Bu görev ve sorumlulukları tartışacağınız ve daha aktif çalışmayı sağlayacak görev bölümü yapacağınız Avrupa Temsilciliği Genel Kurulu'na başarı dileklerimizi sunuyor ve yoldaşça selamlıyoruz..

Biji PRK,

Biji Kurdistanê yek girti a serbixwe û dîmokrat.

PRK üyeliğinin anlam ve önemini yüксеklere, yüксеklere çıkaralım..

PARTIYA RÎZGARÎYA KURDISTAN
(PRK/rizgarî)
YUNANISTAN TEMSİLCİLİĞİ

PRK (Rizgarî) Berpîrsîyarê Awrupa

Jî serokê civîn a gişkî re,

Hevalên hêja,

Wek tê zanîn; îroj emperyalîst û kolonyalîst bi hemû pergalekî xwe derdorên

Têkoşîna

Rizgarîya Netewa Kürdistan girtine û bi programên xwe yên nû dixwazin li Kurdistanê agirê azadî û serxwebûnê bifetisîn in.

Ev Programên emperyalîst û kolonyûlîstan li ser bingeha "dayina hinek mafê reformî" de saz bûye û xeniqandina têkoşîna çekdarî daye ber xwe û ev jî xwe re kirîye armanc.. Hinek "ronakbîr"ên Kurd û "demokrat" jî bi kêfxweşî û rûkenî li van programa mêze dikin û jî bona pêk anîna van programa jî bûne pergal û alîkar.. Ew çend kesên ku ji konferansa me yan yekemîn revîyan jî di navbera van programên "kedîkirin" û "xeniqandin" a TRNK de cîh girtine û bi "ronakbîr" û "demokrat" a re jî bûnin rêwîyêt, vê rêkê.

Gelî hevalên delal!

Iroj partiya me **Partiya Rizgarîya Kurdistan** li hember van programa di têkoşînek bê eman da ye û jî hêla siyasî û çekdarî ve jî xwe saz kirîye û jî bona **perçekirina xelekên emperyalîst û kolonyalîst**, jî bona azadîya netewa me û serxwebûna Kurdistanê vî şerê bê eman didomîn e..

Em jî Kurdistanê qêrînên azadî û serxwebûnê bilind dikin û di bin ala PRK de vê têkoşî-nê didomîn in.. Hevalêt endamên PRK û dilxwazên TRNK, li dervayê welat geş kirin û nasîna Têkoşîna Rizgarîya Netewa Kurdistan, Têkoşîna Partiya Rizgarîya Kurdistan barên mezin li ser milên we ye. Em bawer in ku hunê jî dilve bi hemû pergalên xwe li dervayê welat vî barê giran binîn cîh..

Em jî cîhê bingeha şer, silav û serfirazîyêt xwe jî we gişka re pêşkêş dik in,

Bijî azadîya netewa me û serxwebûna Kurdistan

Bijî partiya Rizgarîya Kurdistan

PARTIYA RIZGARIYA KURDISTAN
(PRK/rizgarî)
BUROYA SIYASÎ BERPIRSIYARÊ KURDISTAN

(*) 23 Mayıs 1992'de yapılan Partimiz Avrupa Temsilciliği Genel Kurul toplantısına gönderilen mesajlar..
Di 23 Gulan 1992'an de mesajên ku ji berpirsiyarê partiya me yan civîna Ewropa gişkî re hatine şandin..

KOMAL İZMİR BÜROSU TÖRENLE AÇILDI.

22 Mayıs 1992 tarihinde KOMAL İzmir Bürosu, 80 öncesi bulunduğu aynı handa (Salih Ağa İşhanı, 2. Kat, No:223, Tel: 138 861 / 411 805 Konak-İzmir) çalışmaya başladı. Açılış dolayısıyla İzmir Markiz tesislerinde bir toplantı düzenlendi. 460-500 kişinin katıldığı toplantıya müzik ve şiir dinletisi ile başladı. Berzan ve arkadaşları kısa bir konser verdiler. Kaya MÜŞTAKHAN, Recep MARAŞLI'ya ait bir şiirin Kürtçesini okudu.

Toplantının ikinci bölümünde "Kürt Ulusal Sorunu ve günümüz medyası" konulu panel yapıldı. İHD İzmir Şubesi eski başkanı ve SBP YK. üyesi Alparslan BERKTAY'ın yönettiği panele, Dr. Cemşid BENDER, Deng Dergisi İzmir Temsilcisi Hüseyin ÜNAL, Newroz Ateşi Dergisi Temsilcisi Bahattin KILIÇ ve Komal Genel Yönetmeni

Recep MARAŞLI katıldılar.. Ayrıca, Panele çağrılı bulunan Özgür Halk Dergisi'nin ise, "Deng Dergisi ile aynı platformlara katılmıyoruz" gerekçesiyle panele katılmadığı öğrenildi..

Panele katılanlar, "genellikle uluslararası basın tekelleri ve sömürgeci basının ulusal demokratik mücadele karşısındaki tavırlarını" eleştirdiler. ve "Kürt yayıncılığının" sorunları, ihtiyaçları ve gerekli programları üzerine konuştular..

Panelde, Veysel ÇAMLIBEL, Savaş AL, Faruk MUHSİNZADE ve BORHAD temsilcisi kısa konuşmalar yaptılar..

Toplantıda, Gaziantep Cezaevi'nden (Rızgari tutsakları) Nesimi YAMAN, Nedim BARAN, Ayhan BİNGÖL ve İbrahim BİNGÖL; Adıyaman Millitvekili Mahmut KILIÇ ve Ali YİĞİT; Diyarbakır Milletvekili Hatip DİCLE; İzmir Karşıyaka Belediye Başkanı Cihan TURSEN; BEYBÖN Yayıncılık, MED Yayıncılık, Özgür Halk Dergisi ve kişisel olarak gönderilen mesajlar okundu.

Sosyalist Parti, Sosyalist Birlik Partisi ve HEP İzmir örgütleri de açılışa çiçek ve mesaj göndermişlerdi ve başkanları düzeyinde toplantıya katılmışlardı..

KOMAL İzmir Bürosu'nun açılışı birçok sol ve yurtsever kurum ve kişileri biraraya getirmiş oluyordu. Ayrıca, toplantı gerek kültürel ve gerekse demokratik bir ortam yaratması açısından da katılanlar üzerinde olumlu bir etki de bıraktı.

Toplantıda, Alparslan BERKTAY, Cemşid BENDER ve Recep MARAŞLI kitaplarını da imzaladılar..

i.rıza

teorik-ideolojik saptamalar
program eleştirisi

**marksist öğreti
sscb pratiği
ve
“yeniden
yapılanma”**

rızgari

DIYARBAKIR

HAPİSHANE
RAPORU

cilt 3

ÇIKIYOR

rızgari

KONFERANS
BELGELERİ

1 . 2 . 3 .

BASILYOR..

rızgari

*"YENİ DÜNYA DÜZENİ" ve
KÜRDİSTAN.

*KAREN SİYASİ KU LI BENDA
HEZEN TRNK'ê û ERİŞEN
BUHARE YEN KT.an

*"BAHAR SALDIRISI" BİR PSİ-
KOLOJİK SAVAŞ TAKTİĞİDİR.

*PROVAKASYONEN KT'yê û
NEWROZEKÎ NÜ.

*İ.BEŞİKÇİ'NİN "YENİ" TEZLE-
RİNİN İRDELENMESİ (V./son).